SUCCESE CONTEMPORANE

ARS

roman

RICHARD HILARY WEBER

MINERVA

Richard Hilary Weber
ARS

Traducere de
Cristina Tache
Colecţia Succese Contemporane
Editura Minerva, 2008

„Poţi întotdeauna să ajungi în locurile acelea. Este însă greu să pleci. Aceea este o luptă personală. Fiecare trebuie să-şi găsească propria cale”.

LA COTUL RÂULUI
V.S. Naipaul

În memoria Surorii Dorothy Stâng
şi a lui Chico Mendes

EXIST...

Spre mirarea mea, sunt încă în viaţă...

...şi întunericul devine aşa de dens, că văd cu greu cadavrul pe care ne chinuim să-l îngropăm în pădure. Dincolo de fluviu, s-a dezlănţuit un incendiu de proporţii cataclismice, împrăştiind crâmpeie de lumină roşie şi galbenă pe chipurile noastre, dar abia luminând cadavrul din groapă.

Aşa de greu să pricepi...

...asta? Destinul meu? Mă numesc Ellen Genscher, sunt avocată.

N-am intenţionat niciodată să omor pe cineva... şi cu siguranţă nu mi-am imaginat că aş putea fi ucisă.

Ar fi trebuit să ne distrăm aici, ca în orice vacantă... dar chiar mai bine anul acesta, atât de departe de tot şi de toate. Voiam să fim cât mai departe... trebuia să lăsăm New York-ul cu totul în urma noastră...

Ce voiam eu era o experienţă iniţiatică...

Nu o crimă, nicicând nu ne-a trecut prin cap un gând măcar despre această catastrofă oribilă...

Imposibil de crezut: aşa un coşmar înspăimântător: bărbaţi, femei, copii, toţi fugind de moarte, cu doar câteva secunde înainte de o distrugere iminentă...

...mii de animale sălbatice, gonind la doar câţiva metri de flăcări...

...şi armata aceea, undeva acolo... vânându-i pe ucigaşi...

...vânându-ne pe noi.

Soarta?

Tot infernul ăsta, rezultatul unui simplu plan de distracţie...

...şi chiar şi eu, apărător al vieţii, un participant atât

de dornic… la crime…

Chiar şi mai greu de imaginat că voi scăpa cu viaţă…

— Să-l îngropăm, spune Sandy. Să scăpăm de toate cadavrele. Oh, Doamne, ce gând…

Aşa că mai arunc o ultimă privire la groapă, verific orice urmă ce ar putea duce la identificarea leşului ăsta uriaş.

Înainte, cu doar câteva ore în urmă, nici prin cap nu-mi trecea că o să am o poveste de spus, viaţa *mea era la fel de obişnuită ca a oricăruia dintre noi.*

Dar acum am povestea asta, o istorie care nu se mai termină. Amintiri atât de personale, atât de copleşitoare, ce vor muri odată cu mine dacă nu reuşesc să-mi adun toate puterile ca să descriu cele mai îngrozitoare întâmplări…

…căci doar atât mai pot spera vreodată… singura şansă de a pune capăt… de a înţelege… şi, oh, Doamne, poate de a începe iertarea.

PLANUL

1

O SEARĂ DE TOAMNĂ…

…la Clubul Princeton, din Manhattan.

Tovarăşii mei sunt printre cei mai apropiaţi oameni din viaţa mea. Iubitul meu Sandy Sanford. Prietenul lui cel mai bun – şi clientul vedetă la impozite – Jules Farnoky. Şi Nan, soţia lui Jules.

Îmi plac Jules şi Nan, amândoi specimene perfecte ale subspeciei aceleia exotice – în orice caz, încă exotic pentru mine, emigrată recent din inima Americii, din Vestul Mijlociu

— Cunoscută ca newyorkezi.

În ciuda New York-ului, sau poate tocmai datorită lui, poate pentru a scăpa de oboseală, seara se anunţă agreabilă, în timp ce, la cină, schiţăm planul fabulos.

Masa este acoperită de fotografii în culori vii

— În special nuanţe de verde, vreo sută – fascinante, înfricoşătoare, imaginile succedându-se şi suprapunându-se la fiecare mişcare a noastră.

Ca să facem pozele astea strălucitoare să rămână nemişcate, construim baricade din tacâmuri, solniţe de sare şi piper, pahare de apă – păstrăm paharele de vin – în timp ce pe faţa de masă punem cap la cap etapele călătoriei de-a lungul fluviului, prin junglă, şi imaginile aproape formează o hartă – îndepărtata noastră trecere spre sublim.

Fluviul, cel puţin în fotografii, are aceeaşi nuanţă de cafeniu ca o *caffe latte,* mai puţin în amonte, în sus pe coastele estice ale Anzilor. Acolo, în primul rând de poze, apa pare verde pal sau de un alb lăptos, o spumă, când se transformă în cascadă.

Claude Hayes, englezul care va fi ghidul nostru, ne indică mai întâi aceste poze făcute în amonte, apoi mâna lui se mişcă înainte şi-napoi, răsucindu-se lent în lungul mesei, trasând peste fotografii un itinerar la înălţime prin

jungla amazoniană, pornind de la izvorul fluviului – lângă punctul de plecare al călătoriei noastre, la celălalt capăt al pământului – în jos spre locul unde afluenţii se întâlnesc chiar cu marele Amazon, cam trei sute de mile spre sud-est, la celălalt capăt al mesei noastre, această ultimă imagine – punctul terminus al extravagantei noastre călătorii.

La început, mă concentrez mai mult asupra mâinii lui în mişcare decât asupra fotografiilor, căci aceasta pare să insufle viaţă fluviului şi să guverneze asupra junglei. Când mâna lui se opreşte, descriind cercuri mici, şi Claude începe să ne dea detalii, mâna lui, parcă vrăjită, face minuni pentru mine…

…specii nedescoperite de peşti în străfundurile fluviului, maimuţe şi papagali ţipând prin junglă, şerpi şi jaguari la pândă, în căutarea victimei…

…doar câteva din splendidele nestemate ale naturii pentru salvarea cărora intenţionez să-mi dedic viaţa, pentru că sunt un ecologist proaspăt format, şi această vacanţă pe care n-aş fi putut să mi-o permit pe banii mei – un cadou oferit drept recunoştinţă de Jules, generosul client al lui Sandy – o ocazie unică pentru mine.

O fi ghidul nostru, Claude Hayes, un magician, dar erudit nu prea. Cu un doctorat în botanică la o universitate din Marea Britanie, incapabil să se stabilească undeva ca profesor, Claude este strălucit în calitate de eficient comis voiajor pentru aceste călătorii de vacanţă scumpe pe care le promovează.

În această seară însă, în vreme ce punem la cale evadarea noastră din Manhattan, nu meditătm asupra defectelor lui Claude în ce priveşte erudiţia sa. Promisiunea unei evadări exotice privilegiate ne captează cu totul atenţia.

…şi este complet virgină, ne asigură Claude, pe noi, publicul lui dornic, fascinat de pozele lui, fermecat de planul şi de descrierile lui.

…primordial, pur şi simplu. Acolo, jos, pe măsură ce te apropii de marele fluviu, e pădurea tropicală. Dar nu la

fel de umedă când eşti încă pe afluenţi… acolo, sus, la poalele munţilor. Complet neatinsă până acum. Dar din direcţia asta…

Mâna i se mişcă în aer, peste masă…

…şi e ca şi cum noi chiar *vedem* Amazonul în toată măreţia şi imensitatea lui.

…devine palpitant. Ferme de vite, şi vorbesc despre ferme de mărimea statului Rhode Island sau Maryland…

Entuziasmul lui creşte şi când roteşte mâna, depărtând-o şi mai mult de masă ca să ne arate cât de mari sunt fermele, mai să lovească un chelner care trecea.

— Ferme de miliardari… din care unii, americani. Bineînţeles că şi brazilieni, chiar suedezi, sau nemţi. Şi nu se opreşte aici, toate astea ajung…

Şi din nou mâna lui se roteşte pe deasupra mesei. Şi chiar aici, într-un colţ din încăperea unde mâncăm la Clubul Princeton, tot ce este verde în fotografii, tot ceea ce ne captivează atât de tare, se metamorfozează în acest moment într-un ţinut nesfârşit de iarbă arsă, cu o sută, o mie, un milion de mile pătrate de păşuni pentru vite, brăzdate de albii de râuri secate.

Suntem consternaţi…

…şi suntem captivaţi, exact aşa cum trebuie.

— Ei bine, spun: cu siguranţă nu seamănă cu ce sunt eu obişnuită. Nu cu oraşul meu natal din Minnesota. Dar este tot ce am visat…

Nan suspină şi zice:

— O să-mi lipsească bicicletele de la Butterfield & Robinson. Nu sunt piste de bicicletă în junglă.

— Păi nu asta era ideea?, spune iubitul meu Sandy, al cărui glas este brusc însufleţit de entuziasm.

Jules Farnoky chicoteşte, foindu-se nerăbdător, în masivitatea lui. Jules este un tip extraordinar, solid, care seamănă cu un ursuleţ. Ochii negri îi strălucesc.

— Aşa este, *chiar asta e ideea,* zice. Total diferit. Îi aruncă o privire lui Nan, soţia lui cea zveltă, cu aer sportiv, buna şi bătrâna Nan cea plină de imaginaţie şi cu picioarele pe pământ. Nu-i aşa, Nan?

— Jules, spune ea, mângâindu-i mâna, aş îndrăzni eu să te contrazic?

— Cine ar putea oare?, zice Sandy.

Şi iubitul meu râde la rândul lui, cu râsul acela ca un sunet clar de clopoţel. Sandy a fost şeful meu la firma lui de avocatură specializată în taxe şi impozite, până când, la un an după ce am terminat facultatea de drept, m-am plictisit de Fisc, m-am plictisit să-i ajut pe clienţii bogaţi să scape de ghearele sale. Mi-am îndreptat atenţia spre înfiinţarea unui birou de consiliere juridică pe probleme de mediu, o aventură nouă îndrăzneaţă, mică, dar plină de speranţă. În doar câteva luni, eu şi Sandy intenţionăm să ne căsătorim.

Seara asta este o încântare, la fel ca atâtea multe altele pe care noi patru le-am petrecut împreună în ultima vreme, adică de când Sandy a câştigat cazul acela legat de impozite, în urma căruia Jules a economisit zeci de milioane de dolari, o pleaşcă neaşteptată, iar firma lui de licitaţii online şi-a crescut vânzările.

— Nan, zice Jules, îţi aminteşti de vara trecută? Ne-a plăcut la nebunie în Alaska. Fără biciclete.

Niciun gest de dezaprobare din partea lui Nan.

Nici dintr-a noastră: eu şi Sandy nu am fost niciodată în Alaska. Iar pentru mine, asta va fi prima vacanţă în afara zonei continentale a Statelor Unite.

Jules acoperă cu mâinile lui mari pozele întinse pe masă:

— Oameni buni, Crăciunul în Brazilia? De zece ori mai bine. Garantat. Să fugim de tot şi de toate. Dumnezeu ştie că avem nevoie de asta. Ne-o datorăm. Adică, vreau să zic, de ce s-o ratăm?

Jules e mult prea generos, prea fin ca să spună lucrurile pe şleau – că excursia asta va fi în întregime cadoul lui – şi cu toate astea, entuziasmul lui copilăresc, chipul care-i radiază, toate acestea se traduc în mod clar prin: *„Hei,* eu *plătesc. S-o facem…”*

Dar ceea ce spune de fapt este:

— Dacă nu vrem decât poze ca astea? Dacă ne

mulţumim doar cu ce vedem în ele? Atunci n-are niciun rost să mai mergem nicăieri. Dar noi vrem să *cunoaştem,* nu-i aşa…

— Jules, spune Nan, dând din cap, în junglă? Tare aş vrea să ştiu ce să mă fac cu *tine…*

Jules izbucneşte într-un hohot de râs, unul singur, se ridică de pe scaun şi îi aplică lui Nan un straşnic sărut umed pe gură.

— Păi, spune Nan, tot aş vrea. Tu însă vrei să ştii cu adevărat ce cred eu, Jules? Vrei?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Nan, oricum o să-mi spui…

— Sincer – şi exact asta vreau să spun – sincer cred că… este o idee grozavă. Dar…

— Dar?, zice Jules. Dar? Hai, iubito, descarcă-ţi sufletul, nu te ruşina. Asta-i necazul cu mine şi cu tine, Nan, mai ales în faţa altor oameni – tindem să ţinem totul sub obroc. Suntem aşa de reţinuţi…

Şi izbucneşte într-un nou hohot de râs copilăresc.

— *Ştii* ce vreau să spun, Jules, suspină Nan. Mă refer la şerpi şi la altele de genul ăsta, şerpi *mari…* mi-i şi imaginez.

Mătur cu privirea fotografiile împrăştiate pe masă. Şi îmi închipui pădurea magnifică, nu cea de care se teme Nan, ci aceea pe care tocmai ne-a descris-o Claude, negustorul încrezător şi viitorul nostru ghid. Cât despre cum visez eu natura în forma ei sublimă…

Neatinsă…

…Însufleţită de creaturile sălbatice, da. Şi *?

de copacii care se semeţesc deasupra noastră, fiecare dintre ei ca o turlă maiestuoasă.

Exact: o experienţă pur şi simplu total diferită, aşa de excentrică şi într-un colţ atât de îndepărtat…

O să fim cu toţii în ţara minunilor…

Aşa că, rotindu-mi privirea în seara asta prin sala de mese a clubului lui Jules, chiar în inima de beton a Manhattan ului, îmi spun: *Dumnezeu să-l binecuvânteze, are dreptate generosul Jules. De ce să ratăm ocazia…*

2

INTERESUL MEU PERSONAL pentru Amazon datează dinainte de cina noastră unde am ticluit planuri, cu mulţi ani înainte.

În copilăria mea din Minnetonka, statul Minnesota, Războiul Rece stârnise în mine o fascinaţie pentru locuri realmente îndepărtate. Deşi eram încă în clasa a şasea la Şcoala Sf. Elizabeta, unii dintre noi, puşti de 11 ani, mai că ne aşteptam la un război nuclear, rezultatul unei preşedinţii de dreapta şi al ruşinii din Vietnam (cu vreo 12 ani mai înainte), dar care încă dura: un sindrom, cum era numit, cu dispreţ. Ne uitam la filme vechi, cum ar fi *The War Game (Jocul de-a războiul),* în care vedeam inevitabila distrugere a unor oraşe de mărimea Londrei, a New York-ului şi a Moscovei.

Profesoara care ne proiecta aceste filme, sora Maria-Teresa, purta jeanşi decoloraţi şi sacouri de catifea reiată, şi ne povestea cum s-ar fi putut pierde toate astea. Aşa încât, nouă ce ne mai rămânea de făcut, decât să ne refugiem undeva departe, unde nu ne putea atinge inevitabila conflagraţie?

Prietenii mei şi cu mine am fondat un comitet de supravieţuire şi am făcut planuri de emigrare în cele mai sigure colţuri ale planetei. Eram pasionaţi de hărţi. Cercetam ore întregi un atlas, pierzându-ne în reverii despre o viaţă nouă: ne duceam departe, nu în calitate de cuceritori, ci de nou-veniţi: colonişti salvaţi de o idee, credinţa noastră într-o lume ideală fără război.

Războiul avea să devasteze emisfera nordică… aşa că ne îndreptam atenţia spre sud.

Am scos din discuţie toate insulele, pentru că ni se păreau capcane ale morţii, în pericol să se scufunde când creştea nivelul mării.

Ne-am concentrat atenţia spre refugii pe uscat, cu floră şi faună bogate.

Căutam refugiul nostru verde…

…În sanctuare precum îndepărtatul Amazon.

3

— Deci, tu zici, îl întreb pe Claude, arătând spre prima fotografie, că pornim de sus, din munţii ăştia?

Nan intervine:

— Şi trecem peste toate cascadele alea?

— Nu aşa de sus, spune Claude repede. Prea abrupt. Elicopterul nu poate ateriza acolo. Terenul nu-i neted. Drumul până acolo sus? îşi plimbă mâna peste primul şir de poze. Doar o lungă serie de căderi de apă, sute de cascade care domină stâncile. Frumos, dar de netrecut. Undeva, mai jos, începe să fie drept. Mâna lui trece peste al doilea şir de fotografii. De aici pornim. Fluviul este, aşa cum vedeţi, încă destul de repede.

Suntem cu privirile pironite pe cascadele spumegânde, iar perspectiva aventurii ne vrăjeşte.

— Ideal, spune Claude. Perfect pentru *body rafting.*

Jules zâmbeşte, un zâmbet larg, adolescentin:

— Închipuiţi-vă, spune, bătând uşor cu mâna o fotografie în care se vedea un fluviu alb. Fără bărci, numai noi şi fluviul.

Jules, care nu se dezminte, jubilează de-a dreptul, la fiorii pe care i-i dă ideea evadării. Iar noi, recunoscători, punem la bătaie partea noastră pentru plăcerea lui.

Intenţionează de asemenea să filmeze călătoria noastră pe fluviu şi să folosească filmul într-un program de televiziune despre Amazonul ameninţat. Finanţează programul pentru PBS. Şi bineînţeles că-şi poate permite şi asta. Generozitatea lui Jules mi se pare fermecătoare, iar lăudăroşenia lui mai mult decât o răsplată.

— Dar, se grăbeşte Claude să ne asigure din nou, veţi avea costume speciale pentru rafting. Căptuşite, ca să plutească. Şi căşti de protecţie, mănuşi, cizme cu talpă groasă, ca să vă puteţi propti bine pe picioare. Suficient de sigur, dacă ştiţi ce aveţi de făcut. Şi presupun că sunteţi cu toţii destul de bine pregătiţi…

Deşi Claude nu prea are de ce să se teamă – căci noi toţi găsim că efortul fizic înnobilează şi orice tip de autoperfecţionare ni se pare aproape un imperativ moral, nu-şi asumă riscul de a-şi pierde clienţii din cauza fricii, nu în acest stadiu de început al planului.

— Nu mergem la picnic, continuă el. Dar veţi fi mereu apăraţi.

— Ştim, zice Jules. Am mai făcut asta pe Arve, la Chamonix.

— Păi atunci, spune Nan, bănuiesc că nu-i nicio problemă…

— Ellen şi cu mine, zice Sandy, ne-am căţărat pe o grămadă de stânci. Avem o condiţie fizică destul de bună…

Şi în mod sigur suntem cu toţii pregătiţi.

— Perfect. Ghidul nostru pare uşurat. Oricum, este doar prima zi. De aici până aici… Claude arată primele două şiruri de fotografii… cam 15 mile. Apoi fluviul devine plat. Acolo unde se lărgeşte, înnoptăm, înainte de a ajunge a doua zi la bărci. După aceea, nu va mai fi dur. Ci doar sălbatic, o sălbăticie totală…

Şi în timp ce glasul lui Claude continuă să zbârnâie, cu ochii minţii reţin o imagine…

…*fluviul nesfârşit…*

…croindu-şi drum prin pădurea neumblată ce colcăie de jivine sălbatice, totul era sub un soare copleşitor. Probabil că vom întâlni şi nişte indieni în drum, dar altminteri vom fi doar noi patru şi Claude, ghidul nostru.

Nu vom fi nevoiţi să împărţim Amazonul nostru cu niciun alt suflet.

Zece zile de paradis, şi toate vor fi exclusiv rezervaţia noastră.

Ce gând. Cine-ar vrea să rateze aşa ceva…

4

Sandy umple din nou paharele.

Iar eu îmi las privirea să alunece de la fotografii la iubitul meu. Să odihnească iar, aşa cum îmi face deseori

plăcere, pe ochii lui căprui închis, pe părul castaniu deschis, pe chipul la fel de puternic pe cât îi e şi spiritul. Iubesc totul la Sandy.

Ne-am întâlnit, suspendaţi de frânghii, la câţiva metri unul de celălalt, agăţându-ne de peretele unei stânci deasupra malului estic al fluviului Mississippi, în partea superioară, nu departe de Oraşele Gemene. Părea în mod clar nehotărât cum să abordeze stânca frontal, un străin la ananghie, şi cum eu escaladasem vârful acela de mai multe ori până atunci, i-am strigat câteva vorbe de încurajare, dându-i în acelaşi timp şi câteva indicii care ar fi putut să-i scape unuia care se căţăra acolo pentru prima oară.

A zâmbit, mi-a mulţumit şi a urmat instrucţiunile mele până în vârf.

Bărbaţii formează jumătate din omenire, iar eu, când am împlinit 26 de ani şi tocmai terminasem cu examenele pentru barou, m-am gândit că ajunsesem în punctul în care nimic din ce-ar fi putut face un bărbat nu m-ar fi putut surprinde.

Şi cu toate astea, iată-ne, pe mine şi pe Sandy, un cuplu de avocaţi (suntem aşa de mulţi în America), admirând împreună panorama splendidă deasupra unui defileu al fluviului pe care tocmai îl cucerisem – şi m-am simţit de parcă eram pentru prima oară cu un bărbat.

Când, în noaptea aceea, am făcut dragoste cu el într-un mic hotel de pe malul Lacului Minetonka, a fost o revelaţie, o stare de plăcere continuă, incredibil că atâtea îmi fuseseră necunoscute până atunci, că o astfel de bucurie îmi rămăsese străină. Şi, judecând la rece, chiar din acea primă noapte am simţit că pasiunea noastră poate dura.

La câteva luni de la prima noastră întâlnire, m-am mutat la New York şi m-am angajat la firma de avocatură pentru legislaţia privind taxele şi impozitele, pe care o întemeiase Sandy împreună cu un coleg de la Universitatea Columbia. Şi cu asta m-am ocupat până de curând, când, plictisită de impozite şi administrarea de bunuri imobiliare, m-am mutat, ca parteneră, la o firmă de

avocatură specializată în legislaţia mediului. Dar lui Sandy îi place mult firma lui de legislaţie a impozitelor, prosperă frumos de pe urma disputelor cu Fiscul. Poate că nu e grozav de înălţător, totuşi nu este o existenţă de blamat.

Călătoria noastră împreună pe Amazon va constitui primul contact cu viaţa reală pe frontul luptei ecologiste, o vacanţă iniţiatică pentru care nu pot decât să fiu recunoscătoare.

5

Sunt emoţionată…

Deşi eu şi cu Sandy locuim împreună de vreo doi ani, încă ne mai ţinem de mână pe sub masă.

În acest moment mă strânge de mână, dându-mi de înţeles din privire că, oricât de grozavă este ideea călătoriei pe Amazon, poate n-ar trebui să-l luăm pe Jules prea în serios ca fiind superman – cruciatul în acest caz.

Sandy ştie să fie ironic într-un mod amuzant, fin:

— Am auzit, îi spune lui Jules, cu un zâmbet şiret, de impulsul de a salva lumea de oameni. Îi apucă pe mulţi filantropi naivi, dar bogaţi. Chiar şi pe cei care s-au ridicat singuri, pe propriile puteri, ca Jules. Dar majoritatea sfârşesc prin a semna un cec, şi le trece…

— Mda, râde Jules, cu firea lui blândă, obişnuit să se tachineze cu Sandy. Dar mai sunt şi ţipi cum e Claude, care încasează cecul şi pe urmă nu mai auzi de ei. Până când mai vor bani. Dar între timp, nu-ţi face tu griji în privinţa asta. Crede-mă pe cuvânt, o să avem parte de multă distracţie pentru banii ăştia.

Claude zâmbeşte:

— Ei, vă pot spune un singur lucru, afluentul este un râu de clasa a patra[1].

— Şi cum rămâne cu bolile tropicale?, întreb eu. Şi mie îmi place să tachinez. Şi deşi vacanţa noastră plină de aventură promite să fie fabuloasă, am de fapt câteva reţineri, oricât de improbabile par. Cum ar fi oncocercoza,

1 Grad de dificultate pentru rafting.

care duce la orbire, le explic eu.

— Orbire*?,* spune Nan. Pare alarmat.

— Mda, adaug eu. Cred că te îmbolnăveşti dacă îţi intră în ochi o musculiţă neagră minusculă. Şi am mai auzit şi despre altă boală, despre care se presupune că este un fel de lepră, şi o contactezi în anotimpul ploios. De la un parazit numit Leishmania, un fel de ţânţar…

Nan se lamentează:

— O, Iisuse Hristoase. *Urăsc* ţânţarii, Jules.

— Nu prindem sezonul ploilor, zice el. O să fie Crăciunul.

— Şi animale periculoase?, ripostează Nan.

Asta chiar mă interesează:

— O să vedem jaguari?

— Sunt animale timide, spune Jules. Doar Ibarte rar atacă oameni.

Nan insistă:

— Dar şerpi mari?

— N-am avut niciodată probleme cu ei, zice Claude. Ghidul nostru pare îngrijorat, din nou, speriat să nu-i scape peştii ăştia mari printre degete:

— Am dus zeci de turişti pe Amazon, oameni mult mai puţin experimentaţi, mult mai puţin în formă decât voi toţi. Şi nu se întâmplă nimic niciodată.

Cuvinte liniştitoare, dar ghidul nostru în mod clar nu se simte în largul lui. Ne vinde această aventură pe Amazon în numele firmei la care este angajat, o societate de binefacere numită Wildlife Worldwide[2]. Jumătate din preţul scandalos constituie o donaţie scutită de impozite pentru ceea ce se presupune că face această organizaţie cu scopul de a salva natura aflată în pericol, „un dar pentru pământ”, cum se laudă în broşurile de reclamă. Şi deşi eu nu am auzit niciodată de chestia asta, iar conţinutul real al „darului” lor nu-mi este limpede deloc, toate aceste lucruri vagi nu contează pentru Jules. Adevărata atracţie pentru el constă în altceva, se referă la intenţiile lui.

---

2 Fauna şi flora de pe glob.

— Să văd dacă am înţeles, spune Nan şi vocea-i devine calmă. În prima zi zburăm dimineaţă la Miami, apoi…

E maniacă cu amănuntele.

…luăm avionul spre Belem, în apropiere de gura Amazonului. Noaptea acolo şi…

— Nu, o corectează Claude. Dacă rămânem peste noapte, pierdem timp. Va trebui să continuaţi efortul. Încă un hop, de la Belem la Manaos. A doua zi dimineaţă, cu un avion de mici dimensiuni, zburaţi peste Amazon până la Manguari, unde vă întâlniţi cu mine. De acolo, mergem cu elicopterul până la prima tabără. Îşi plimbă mâna din nou peste primul şir de poze:

— Locul ăsta de aici, de sus, nu are nume.

Jules îşi trece mâna prin păr în timp ce studiază cu fervoare fotografiile.

— Ei, ce credeţi de fapt?, ne întreabă. Silueta lui masivă, ca un urs, rămâne nemişcată, aşteptând consimţământul nostru. Vreau să spun, ce credeţi… cu adevărat.

— Eu cred că sună grozav, spune Sandy.

Dau din cap aprobator:

— Cea mai bună idee pe care ai avut-o vreodată, Jules. Te iubesc pentru asta. Te tachinam doar.

Nan zâmbeşte:

— Încă nu eşti un caz disperat, scumpule.

6

Din nou, Sandy examinează fotografiile…

— Ei, bine, zice, singurul lucru de care *putem* fi siguri este incertitudinea. Schimbare garantată de la existenţa obişnuită…

Destul de adevărat.

Ce se află dincolo de spuma acestor cascade din susul fluviului…

Dumnezeu sau diavolul ar putea pândi din orice ungher. Nu văd mai nimic în aceste fotografii care să poată

fi descifrat, amănunte care să ne liniştească sau să ne alarmeze. Urmărind imaginile, trasând itinerariul planificat înainte şi înapoi, şi în jos pe masă, nu detectez niciun semn de viaţă animală nicăieri – fie om sau jivină – şi nici vreun semn de moarte. Totul pierdut într-o manieră fascinantă în imprevizibil.

— Deci?, îmi zice Sandy.

Îl cunosc destul de bine ca să-mi dau seama de nerăbdarea lui.

— Deci, asta e, o s-o *facem,* răspund. Dacă pot să-mi iau cu mine şi flautul.

Muzica a fost o pasiune specială pentru mine încă din copilărie. De când m-am mutat la New York, o seară pe săptămână cânt la flaut într-o orchestră de cameră la un centru social de pe Barrow Street, în Greenwich Village.

Mama era o muziciană amatoare desăvârşită, în egală măsură datorită muncii şi talentului.

Şi eu am încercat să fac la fel. Pentru ea muzica era un refugiu, aşa cum fusese întotdeauna şi pentru mine, un moment de respiro, o lume în care mă pot strecura când vreau şi din care ies simţindu-mă la fel de înviorată ca atunci când mă caţăr pe o stâncă sau schiez în toiul iernii peste un lac îngheţat.

— Categoric, zice Jules. Trebuie să-ţi aduci flautul. Puţină distracţie în jurul focului de tabără, nu? E foarte important.

— Păi, atunci, zice şi Nan, şi eu am nevoie de ceva. Nan şi amănuntele ei. Cafea Dean & DeLuca. Nu vreau să risc.

— Cafea în Brazilia? Jules râde. Cărbune la Newcastle. Contează pe tine. Dar dorinţa ţi-e îndeplinită.

E timpul să plecăm, şi Jules insistă să plătească pentru toţi:

— Hei, e datoria mea. Eu sunt gazda. Claude Hayes pare mulţumit de sine însuşi, în timp ce ridică tacâmurile, paharele, râşniţele de sare şi piper, adunându-şi fotografiile într-o grămadă, aidoma unui crupier european care colectează jetoanele. Jules jubilează:

— Încă cinci săptămâni, oameni buni.

Şi, în acest moment, noi ceilalţi nu putem decât să-i împărtăşim entuziasmul.

7

Perspectiva unei aventuri reale înlocuieşte imaginile monotone de la serviciu în mintea mea, toate zilele acelea în care puneam la cale jurisprudenţa în materie fiscală, pe care le las în urmă odată cu lansarea mea în lumea ecologiştilor şi a legislaţiei de mediu.

Până de curând, tabloul cotidian era aşa de previzibil: un cuplu de clienţi aşază în faţa mea: testamentul, documentul de creare a unui trust, contractul prenupţial sau planul de investiţii pe zece ani al familiei, toate în mâinile mele, cu minuţiozitate verificate şi corectate pentru a fi cât mai avantajoase în ce priveşte impozitele.

Femeia, din punct de vedere statistic şi al teoriei probabilităţii, cel mai plauzibil beneficiar al acestor mecanisme juridice – şade cu picioarele încrucişate, gambe frumoase, cu un chip drăguţ spre frumos, cu un corp bine făcut, îngrijit cu pedanterie, îmbrăcată cu haine scumpe.

Nici bărbatul nu e de aruncat.

Printre cei bogaţi sunt puţini parteneri urâţi, nu şi dacă pot alege, iar legea selecţiei naturale funcţionează la fel de eficient în jurisdicţia civilă din Manhattan ca şi în jungla verde şi sălbatică de pe Amazon. Tarifele firmei, considerabile, dar fac toţi banii, îţi asigură păstrarea proprietăţii, evitarea nesfârşitelor certuri şi bătăi de cap, ca şi a majorităţii impozitelor.

Dar de acum înainte spun adio tuturor acestor lucruri. Riscurile profesionale induse de calculul rece constant – moartea oricărei pasiuni – au dat naştere unor din ce în ce mai frecvente accese de plictiseală, pe care acum sunt încântată că le pot abandona pentru cruciada în domeniul legislaţiei de mediu.

Iar aici n-o să lipsească sigur ademenirea aventurii.

Sunt destul de bine pregătită pentru această

călătorie. Cu toţii suntem.

Jules şi Sandy sunt în mod special amatori de sporturi extreme. La facultate – St. Mark's, apoi Princeton – au făcut împreună scrimă – Jules cu sabia, Sandy cu floreta – şi încă mai joacă squash, cotaţi la nivel naţional în categoria jucătorilor bărbaţi de vârsta lor. Jules a fost foarte talentat şi la atletism în facultate; recordul său personal – aruncarea suliţei.

Deşi nu mai participă la competiţii, se păstrează în formă cu suliţa, iar asta a fost o provocare şi pentru Sandy. Nu e deloc greu pentru Jules să-l convingă pe Sandy, şi chiar pe mine şi pe Nan din când în când, să ieşim să facem antrenament cu el, să aruncăm suliţa la ferma lui de cai, aflată cam la o oră nord de Manhattan.

Lui Jules îi place să condimenteze sportul, şi năzuieşte spre acurateţe şi distanţă, fixând ţinte pe căpiţe de fân, şi când ocheşte direct în centru destul de des cu suliţa în aceste obiecte nemişcate, începe să turuie despre cum va vâna el într-o bună zi căprioare cu suliţa, deşi cascadoria asta încă n-a încercat-o.

Claude Hayes i-a spus că acolo unde vrem noi să ne ducem, pe fluviul Amazon, în amonte, trăiesc numeroase creaturi mari, asemănătoare cu nişte rozătoare, şi sunt vânate pentru hrană – cu suliţa sau arcul cu săgeţi – de băştinaşii indieni.

Bineînţeles că firma lui Claude nu vinde călătorii pentru vânători, sau cel puţin nu în mod oficial. Dar Claude vrea să facă o excepţie pentru Jules, şi pentru suliţele cu vârf de oţel ale acestuia, pe care şi le-a comandat special pentru acest voiaj.

Nu ştiu dacă această excepţie de la regulă este pentru că, în sinea lui, Claude dă prăzii din junglă mari şanse să-l facă de râs pe sclivisitul nostru orăşean nebun, sau pentru că Jules i-a promis lui Claude că le va da indienilor tot ceea ce va avea norocul să ucidă.

În dimineaţa de după cina noastră cu Claude…

Fac o jumătate de oră de exerciţii, tropăind pe Stair Master, într-un colţ din pod.

Sandy s-a dus la birou, lucru rar pentru firma lui să lucreze aşa duminica. Dar săptămâna viitoare îl aşteaptă treburi importante, audieri la tribunal privind moţiuni pe care el crede că are şanse mari să le întoarcă în favoarea lui.

Reprezintă clienţi care sunt în majoritate oameni ca Jules şi Nan: adesea care s-au ridicat singuri, foarte abili, întotdeauna de succes, tipul sportiv şi, dacă e să spunem adevărul, super răsfăţaţi de şansă. Spre surprinderea lui Sandy, există în Manhattan şi în împrejurimi mult mai mulţi indivizi tineri binecuvântaţi de zei decât a visat el vreodată. Odată, m-am referit la el şi la partenerii lui numindu-i supercampionii impozitelor. Eticheta a circulat şi a rămas asociată cu firma, spre marea plăcere a lui Sandy.

Zece minute de efort la antrenamentul meu şi încep să ard calorii. Sudoarea îmi şiroieşte pe frunte, curge pe picioare până la glezne, unde se adună toată. Afară, primii fulgi care cad în această iarnă, încadraţi ca într-un tablou de ferestrele înalte de peste trei metri ale podului, se lovesc de faţadele de cărămidă şi fier de vizavi.

Aşa că încep să visez din nou, nu la iernile din Minnesotta sau Manhattan, ci la Amazon şi la căldura de acolo, la animalele şi râurile lui.

După antrenament, fac duş şi ies să cumpăr Sunday *Times* şi micul dejun de la Starbucks.

Începe să ningă abundent şi apos, iar pe trotuare se adună mormane de zăpadă pe jumătate topită. Iarna în Manhattan este o mizerie, spre deosebire de iernile pline de voioşie de acasă. Căldura de la tropice mă îmbie din ce în ce mai mult.

Înaintez greu prin zloată, cu capul în jos şi cu gândul la Sandy, care în câteva ore trebuie să se târască înapoi acasă pe străzile îngheţate, aşa că mă hotărăsc să mă opresc la un mic restaurant de delicatese ca să cumpăr

nişte tocăniţă de miel provensală şi să fie gata când ajunge el.

Altminteri însă, gândurile mele evadează din tot acest peisaj hibernal. În gând, am ajuns deja spre catedralele verzi de pe Amazon…

DESTINAŢIA

1

Jungla de dedesubt nu este decât un colţ al Amazoniei…

…dar numai această regiune este cel puţin la fel de mare cât tot statul New York.

Pe harta zonei sunt trecute doar câteva nume de locuri, reflectare precisă a aşezărilor omeneşti care se văd din micul nostru avion.

În vreme ce pe hărţi întreaga regiune este colorată în verde deschis, nimic din jungla asta nu apare în culori palide decât atunci când trecem pe deasupra pădurilor tropicale aflate la mare altitudine, acolo unde copacii sunt veşnic învăluiţi în ceţuri. De la 3.000 m, altitudinea la care zburăm, pădurile tropicale nu par altceva decât nişte câmpuri uriaşe de nalbă, o saltea de puf, dacă te-ai fi rostogolit vreodată din cer. Absolut fals. Când norii se evaporă, totul redevine doar copaci şi iar copaci.

Asta o să fie terenul nostru dejoacă, clinica de recuperare a Dr. Jules pentru lehamitea urbană.

Ne păstrăm o altitudine constantă în zborul spre Manguari, şi cum plutim pe deasupra fluviului şi a pădurii, detaliile se disting mai bine.

Aeroportul pentru aşezarea asta din junglă unde avem întâlnire cu Claude nu-i decât un câmp neted plin de iarbă, cu un hangar la un capăt şi înconjurat de pădure.

Dimineaţa e pe sfârşite şi, când avionul coboară, simţim cum căldura pătrunde în cabină, o căldură umedă sufocantă care ţâşneşte din zidurile verzi şi din ultimele ceţuri palide.

La capătul câmpului, un drum de pământ roşu iese din pădure şi apoi dispare pur şi simplu.

Pe câmp nu mai este decât un singur avion, mai mic decât al nostru, parcat lângă hangar, şi un elicopter mare şi foarte vechi, având înscrise pe o parte cuvintele *Flora şi fauna pe glob* cu litere mari de vopsea albă. Elicopterul

arată ca şi cum ar fi fost cumpărat la mâna a doua de la armata locală.

La aterizare, avionul se zguduie şi uruie şi saltă aşa de tare, că ne lovim cu putere fundurile şi picioarele, iar pe şira spinării ne trece până în dinţi o asemenea spaimă, încât sunt sigură că avionul se va desface pur şi simplu în bucăţi înainte de a reuşi să ne oprim.

Dar ne oprim, chiar în faţa hangarului, şi pilotul nostru cu chipul ca de piatră face manevrele – pune avionul cu vârful spre celălalt capăt al câmpului, gata de decolare din nou – ca şoferii de taxi din Manhattan care trag undeva în faţa unei copertine de pe Park Avenue.

Motoarele avionului duduie, apoi se mai domolesc şi se sting.

Şi pentru o clipă e linişte, înainte să putem auzi sunetul pătrunzător, omniprezent al pădurii tropicale sub razele soarelui, vibraţiile de sub coronament, întocmai ca electricitatea de înaltă tensiune, zumzetul continuu a milioane de insecte.

Chiar şi căldura pare că face un zgomot, ca un strigăt înăbuşit fără sfârşit.

Din umbra ce se-ntinde pe lângă hangar apare Claude, îmbrăcat cu pantaloni scurţi şi cu un tricou roşu decolorat, o pălărie tropicală şi cizme. Deschide uşa avionului ca să debarcăm. Zâmbeşte, ca şi când ar şti exact ce terorizaţi am fost toţi patru în timpul aterizării, fiindcă toţi se sperie, toate încărcăturile lui de orăşeni sclivisiţi.

— Bine aţi venit în sălbăticie. Ne face semn cu mâna să coborâm. Aţi avut un zbor plăcut?

Nu ştiu cum se simt ceilalţi, dar mie îmi tremură rău picioarele, iar genunchii mai că mă lasă. Mă simt ca şi cum ar trebui să mă las pe vine şi să sărut pământul în semn de recunoştinţă. Mă gândesc la figurinele acelea mici sculptate pe care eu şi Sandy le-am văzut într-o carte cu fotografii din Brazilia, descrise ca fiind ofrande pentru zei, şi le promit acestor divinităţi ale junglei că voi ciopli şi eu ceva, acolo, drept recunoştinţă că am ajuns cu bine, şi o să las ofranda într-un loc secret din pădure.

— Unde e marfa? îl întreabă Jules pe Claude.

— Sus, la tabără, cea mai mare parte. Restul e în elicopter. Gata pentru etapa următoare? Sau vreţi să vă trageţi sufletul? E o toaletă în spatele hangarului. Bărbaţii folosesc pădurea.

Bieţii de ei, îmi imaginez şerpi care se ascund prin vegetaţia de pe sol. Mă uit după copacii cât catedralele, dar nu zăresc niciunul. O pasăre nevăzută ţipă tare, ca şi când ar avertiza restul pădurii de apropierea noastră.

Ne alăturăm lui Claude, care ne prezintă pilotului elicopterului, Victor, un tip mai vesel decât pilotul avionului, care în acest moment goleşte o sticlă de bere în umbra hangarului. Tipul ăsta nou chiar dă mâna cu noi.

— Elicopterul, explică Claude, este legătura noastră cu civilizaţia. Ne reaprovizionăm în două reprize. Altminteri nu se poate ajunge la noi.

Ne urcăm în elicopter şi ne punem centurile de siguranţă după ce ne aşezăm lângă proviziile care au fost deja încărcate. Mai multe lăzi uriaşe din polistiren ticsite cu gheaţă carbonică, alimente şi băutură. Undiţe. Echipamentele noastre pentru body rafting, încă în ambalajele lor. Şi bagajele noastre pe care le-am făcut cu zece zile în urmă. Priveliştea valizelor familiare ne linişteşte.

Elicea începe să se învârtă, mai întâi lent, apoi prinde viteză rapid, făcând un vacarm mult mai mare decât motoarele avionului. Dintr-odată suntem sus, legănându-ne în aer, deasupra câmpului şi a pădurii, în doar câteva secunde. După o buclă lungă în loc, aparatul se stabilizează şi porneşte pe o direcţie dreaptă peste terenul care se înalţă din ce în ce. Pământul se transformă în coline şi defileuri şi crevase.

— Ai luat suliţele mele?, strigă Jules la Claude, care stă lângă pilot.

Claude îşi duce mâna pâlnie la ureche, semn că nu aude. Şi Jules, din nou:

— Suliţele sunt în tabără?

Claude dă din cap că nu, şi arată în spatele nostru.

Suliţele au fost transportate într-un tub special din PVC pe care Jules l-a făcut special în acest scop. Nu vedem niciun tub.

— Unde?, zice Jules. Întoarce-te! strigă. Fir-ar al dracului, Claude, întoarce! Mergem înapoi să le luăm.

Claude se ridică din scaunul lui şi, împiedicându-se, scotoceşte prin echipamentele noastre.

— Mda, cred că le-am uitat. Probabil că sunt încă acolo. Scuze.

Jules se străduieşte să se controleze, în timp ce Claude îl bate pe umăr pe pilot şi-i face semn să se întoarcă la Manguari, pe câmp. Jules ne aruncă o privire care spune „Ce prostie”, apoi ridică din sprâncene, uşurat că avusese chiar el ideea înţeleaptă de a întreba şi de a reacţiona. Bănuiesc că mai degrabă ar fi uitat de mâncare şi băutură decât să meargă în junglă fără iubitele lui suliţe.

Elicopterul s-a aşezat pe pământ lângă şandramaua de la capătul pistei de aterizare. Pilotul avionului, care încă se mai atârna pe acolo, ne priveşte cu o faţă inexpresivă, cu capul într-o parte, semeţ, ca şi cum se aştepta la o prostie din partea noastră.

Claude coboară, iar Jules îl urmează în şandrama. O secundă mai târziu, apar amândoi, ducând un tub cenuşiu din PVC, lung de vreo doi metri, cu un diametru cam de 12 cm, închis la capete, sigilat cu bandă adezivă, cu două mânere din frânghie de nylon, prinse tot cu bandă adezivă de tub. Cutia pentru transportul suliţelor lui Jules, confecţionată artizanal, conţine cele şase ţevi din lemn de fag, fără vârfuri. Vârfurile din oţel şi platină sunt ambalate în burete şi piele de antilopă într-o valiză cu bagajele noastre.

— Scuze, ne spune Claude, în timp ce se urcă. Scuze pentru asta. Nu semăna cu restul lucrurilor voastre.

— Şi acum, zice Jules, ştim unde mergem?

Claude ridică degetul mare în sus, în semn de „bravo, e bună”, şi-i face cu ochiul.

— Bun. Pentru că ne bazăm pe tine, Claude. Să-i dăm drumul.

Ne ridicăm din nou în aer, şi din nou un vacarm de nedescris. O ultimă privire înapoi spre câmp, şi îl zăresc pe taciturnul pilot al avionului, care încă bea bere, urmărindu-ne cum ne înălţăm. Mi se pare că-l văd o clipă scuturând din cap cu dispreţ, deşi ar fi putut fi doar imaginaţia mea.

De data asta drumul prin pădurea de sub noi se vede în întregime, iar priveliştea e şocantă. Este strălucitor ca sângele proaspăt prin aceste păduri dese, verde închis, o incizie tăiată adânc în ceva viu, o rană mare, care se cască.

Nu ajungem să aruncăm o privire prin oraşul Manguari.

2

Preţ de vreo oră, zburăm cu elicopterul, fără să mai vedem vreun semn de viaţă omenească jos.

În cele din urmă, pe pantele care se rostogolesc în faţa noastră, pădurea se răreşte şi apar repezişurile, în acest punct însă fluviul nu este foarte lat. Deşi pe hartă apar albastre, aici, în realitate, apele sunt lăptoase, alb-verzui, rostogolindu-se într-o îmbrăţişare succesivă care de sus pare plină de graţie, aproape ca o dantelă.

Urmăm fluviul în amonte cam vreun sfert de milă, înainte de a zări tabăra. Corturi, un foc, mai mulţi oameni fără cămăşi şi în picioarele goale. Un bărbat cu pălărie este în apă şi pescuieşte.

Elicopterul se aşază pe sol lângă bărbaţii fără cămaşă, care însă nu se clintesc. În tăcere, ne urmăresc cum coborâm din ceruri.

În timp ce ne dăm jos, observ că sunt indieni, cu părul negru şi des, tăiat drept pe frunte, având pictate sau tatuate dungi negre pe partea superioară a braţelor.

— Mommayoni[3]?, îl întreb pe Claude.

Dă din cap afirmativ:

— Personalul nostru. Nişte tipi extraordinari.

---

3 Nu s-a găsit denumirea tribului mommayoni; asemănător, doar Mayoruna Yanomami.

Indienii nu dau niciun semn că ar fi surprinşi de sosirea noilor oaspeţi în paradis.

Indienii nu par nici ameninţători.

În afară de cazul în care ne atacă şi încălzesc o oală de dimensiuni umane, dacă nutresc gânduri ostile, nici măcar nu ne trece prin cap ce-ar putea fi. Indienii sunt tot atât de inexpresivi ca o stâncă.

— Sunt altfel, nu? zice Jules. Sunt frumoşi.

— Bună, spune Nan, brusc cea mai curajoasă dintre noi şi prima care li se adresează, îndreptându-se direct spre indieni şi dând mâna cu fiecare dintre ei.

Nu sunt decât bărbaţi, şapte la număr. Îi scutură mâna cu putere. O urmăm şi noi ceilalţi.

Exceptând faptul că suntem îmbrăcaţi cu haine de toată ziua, e ca la coada de bun venit de la o recepţie diplomatică. Mormăim unii către alţii vorbe amabile, cuvinte pe care nimeni nu le poate traduce, dar cuvinte pe care noi, indienii şi grupul nostru, le înţelegem.

Sandy se întoarce spre Claude:

— Firma ta se ocupă de proiectele de pe aici. După ce ne spălăm şi ne schimbăm, şi după ce mâncăm ceva de prânz, ne poţi arăta cam ce faceţi voi aici?

— Păi, nimic exact aici. Nu avem nimic în apropiere, nu în acest sector…

Jules îl întrerupe:

— Ce vrei să spui? Pare supărat. Credeam că asta ne-ai vândut. Ziceai că o parte din bani rămâne aici, că noi trebuie să dăm ceva înapoi oriunde mergem. Dar pentru pământ, nu?

— Exact, să dăm ceva înapoi, aşa e. Acum facem studii de fezabilitate pentru această zonă, şi nu vrem să începem nimic până nu ştim exact de ce este nevoie.

— Eu nu asta am înţeles. Trebuie să filmez ceva aici. Nu vreţi publicitate?

— A, ba da, bineînţeles, mulţumesc. Dar aici este încă un pic prematur.

Jules nu este mulţumit de explicaţie:

— Atunci unde este „matur”?

— Mai departe. Claude pare nervos. Uite ce e, ce-aţi zice de ideea asta… Vă spălaţi, apoi mâncaţi nişte peşte la grătar, şi în după-amiaza asta putem să facem un pic de body rafting pe porţiunea asta, înţelegeţi, ne pierdem timpul pe aici azi…

— Dar nu am venit să pierdem vremea pe aici.

— … sau, după-masă, putem să ne îndreptăm pe fluviu în jos dintr-o bucată, chiar la următorul nostru popas. O să fie cam greu pentru băieţi, abia au ridicat tabăra de aici, dar pot s-o strângă. Punem totul din nou în elicopter şi o să ne aştepte totul la următorul popas. Ce ziceţi de asta, devansăm cu o zi programul stabilit, aşa că o să avem mai mult timp pentru alte lucruri.

— Sună bine, zice Jules. Dintr-o singură bucată, şi mai mult timp pentru altele. Unde ne spălăm?

Claude face semn cu capul spre fluviu:

— E tot al vostru. Apă pură de munte, dar nu prea rece, şi nu există nici piranha pe aici. Duceţi-vă puţin mai încolo. Se uită în susul fluviului. Şi o să găsiţi, pe malul ăsta, câteva mici ochiuri de apă simpatice, complet izolate. Până vă întoarceţi, Uliseo frige peştele pe grătar. Arată spre bărbatul care se află în apă: pescarul nu este indian.

Luăm nişte haine din bagaje, o ţinută mai potrivită pentru junglă, câteva prosoape şi un săpun şi ne îndreptăm în amonte. Nan şi Jules au luat-o înainte şi se dezbracă deja la primul ochi de apă, când ajungem eu şi cu Sandy în dreptul lor, dar noi ne ducem mai departe, către un loc mai retras.

O să fie petrecerea noastră privată, ceva care să ne aducă în starea de spirit potrivită pentru cucerirea fluviului.

3

Aerul aici sus, între coline, nu e deloc la fel de cald ca în Manaos şi Belem, deşi „răcoare” ar fi cam exagerat.

Cu cât te apropii de fluviu, terenul devine abrupt, cu grămezi de stânci, aşa că eu şi Sandy trebuie să deviem

drumul printre copaci. Vegetaţia ne învăluie din ce în ce, cu o mângâiere grăbită, delicată. O creangă de la vreun copac răsare în faţa mea şi mă pocneşte în piept. Sandy o ţine ca să pot trece.

Cărarea, atât cât este pe aici, seamănă cu un tunel printr-o masă de vegetaţie sălbatică. Trestie, stuf, bambus cu spini ţintesc exact deasupra capetelor noastre şi se îndoaie deasupra noastră sub greutatea frunzelor care foşnesc. Frunzele de alocasia sunt enorme, un om ar putea să dispară complet după una singură. Ciorchini uriaşi de rădăcini ca nişte maţe încurcate acoperă pământul. Viţă cu frunze ascuţite se încolăceşte în jurul trunchiurilor de copaci, viţe lipsite de frunze atârnă ca nişte cabluri suspendate, membre capcană din care ţâşnesc bucheţele de flori roz şi albe. Ramuri, frunze, crengi căzute acoperă pământul ca un covor străpuns de lăstari şi mici plante care înfloresc. Răsar ciuperci pe copacii doborâţi a căror scoarţă este drapată în muşchi gălbui.

Şi pretutindeni aerul este îmbibat de o duhoare de putrefacţie.

Pânzele de păianjen par să fie pretutindeni, adeseori ca nişte văluri de borangic care se întind peste potecă, lăsându-ne pe mâini şi pe faţă dâre iritante. Adunăm beţe pe care le folosim ca pe nişte macete ca să dăm deoparte pânzele de păianjen din faţa noastră.

Se vede o foarte îmbelşugată viaţă a insectelor: păianjeni mici şi păroşi cu picioare lungi şi păroase, scarabei negri şi strălucitori, gândaci cu pete galbene şi negre şi portocalii, gândaci uriaşi de culoarea aurului vechi, coloane de furnici, parade de termite, din când în când nori de greieri care sar nestingheriţi chiar în picioarele noastre.

Ne obişnuim repede să recunoaştem şi să evităm copacii cu scoarţa deschisă la culoare, unde trăiesc furnicile războinice şi minusculele furnici roşii, zise „de foc”, a căror înţepătură îţi arde pielea.

La un moment dat, ne oprim şi ascultăm.

Nu mai este prezent sunetul căldurii, dar este altceva

în schimb, ceva uniform şi neted şi nesfârşit. În faţa noastră răsare un mal înalt, şi ne căţărăm, ne agăţăm cu mâinile, foşnind printre frunzele late şi grele. În vârf, un copac putred răsturnat ajunge pe cealaltă parte a pantei.

Sandy ia o piatră şi începe să lovească trunchiul copacului.

— Sperie şerpii. Râde, şi râd şi eu. Chiar dacă chestia asta e un pic de teatru, o mică demonstraţie de macho ca să mă impresioneze, e limpede că îi place ideea de a face ceea ce se presupune că face un om al pădurii ca să se apere pe el şi pe femeia lui.

Înaintăm pe colină cu paşi mari, ca nişte sărituri, dar nu reuşim decât să aterizăm în noroi, în care ne afundăm până peste glezne. Mersul devine şi mai anevoios: ne sfâşie bambuşii cu spini. Ne târâm pe sub lăstari îngemănaţi, pe sub trestie ascuţită ca un cuţit şi pe urmă ajungem în apa puţin adâncă care se agită puţin la suprafaţă.

Brusc, ne împresoară un zgomot puternic.

Sărim prin apă spre locul de unde vine zgomotul. Sandy îmi face loc, trăgând din calea mea un mănunchi de frunze, ca să pot să mă strecor şi să mă uit prin crăpătura pe care o face în vegetaţie.

— E o cascadă, spun, peste un fel de stâncă.

Este un afloriment, cam de 30 m lăţime, peste care apa provenită din zăpezile Anzilor şi din negura junglei curge într-un singur şuvoi măreţ, neted, se prăvăleşte câţiva metri în cădere dreaptă ca o farfurie din sticlă verde pal, înainte de a se sfărâma învolburată într-un noian de stânci, pentru a forma jos un ochi de apă verzuie, un eleşteu cam de 40 de m, care reflectă razele soarelui pe suprafaţa lui. Apa spre marginea eleşteului de sub copaci este în umbră, mătăsoasă şi liniştită, cu nuanţele de verde topindu-se aproape în negru. Din copacii mai înalţi atârnă viţe care cad alene direct în apă. Pe partea noastră se aşterne o plajă plină de pietriş, iar dincolo de ea, în spate, un şir de stânci mari, fin rotunjite, împiedică vegetaţia junglei să se strecoare până în apă. În jurul lacului, plante

moarte sau încă verzi înghesuite între stânci se leagănă în jos şi-n sus în ritmul apei.

— Frumos, spun eu. Un loc cu adevărat frumos, aproape magic.

— Te bucuri că ai venit?, mă întreabă.

— Încântată. Dar închipuie-ţi, să faci body rafting de acolo?

Ridicăm privirile către colinele de la poalele Anzilor şi facem ochii mari.

— Şi să ajungi aici, în această cădere de apă? zice Sandy. Sper să nu avem surprize de felul ăsta în jos pe fluviu, fie ele frumoase sau nu.

Alunecăm prin pădurea deasă care ne înconjoară, speriind un stol de papagali macaw verde cu roşu. Când îşi iau zborul, sunetul scos de aceste păsări uriaşe umple aerul. Sute de strigăte stridente şi ţipete reverberează deasupra capetelor noastre.

Suntem chiar lângă lac, ne scoatem hainele, apoi plonjăm în apa răcoroasă. Simţim pietricele sub picioare, după care, rapid, apa devine adâncă. Înotăm până în mijlocul lacului, ne cufundăm cu capul sub apă, dar nu vedem nimic.

Sandy se întoarce pe plajă după săpun şi ne săpunim unul pe celălalt în apa puţin adâncă. Ne aruncăm din nou în lac, cu trupurile alunecoase unul lângă altul, masându-ne, aidoma unui cuplu de ţipari, pe urmă eu îmi încolăcesc picioarele în jurul taliei lui.

Mă ţine de coapse cu amândouă mâinile, îmi desface picioarele şi eu alunec în jos pe el. Plăcerile fierbinţi ale cărnii în apa aceea răcoroasă ne dau o senzaţie sublimă care ne transportă total. Suntem încântaţi de norocul nostru, norocul extraordinar cu care am fost binecuvântaţi amândoi.

Îl apuc de cap şi i-l ţin strâns la pieptul meu, şi am convingerea că putem pluti aşa, împreună, fericiţi, tot drumul în jos pe fluviu, cât e săptămâna de lungă, pe sub copacii care se înalţă deasupra noastră semeţi ca nişte regi, trecând pe lângă ferigi şi viţe şi păsări ale

paradisului.

Dacă totul va fi aşa ca acum, trebuie să mai venim pe Amazon, îmi promit, şi să facem asta iar, în fiecare an, cât o să mai fim tineri şi în putere.

Am sentimentul că vom avea mereu această dragoste.

Şi dintr-odată reveria îmi este întunecată. Mă săgetează un gând, dacă în fluviul ăsta din junglă trăieşte vreun parazit letal, ucigaş vorace şi care se va amesteca cu fluidele noastre, se va infiltra în trupurile noastre şi ne va devora pe dinăuntru, până când ne vom întoarce în Manhattan emaciaţi ca doi morţi vii.

Dar nu îndrăznesc să-i împărtăşesc temerile mele lui Sandy şi, la fel de firesc cum avem orgasm, alung gândul oribil.

O vreme nu facem decât să plutim pe apa răcoroasă, iar soarele e năucitor. Urmărim viaţa păsărilor care zboară în picaj deasupra noastră sau planează pe cerul roz-albastru. Ne stropim, bălăcindu-ne în lac, ne rostogolim iar şi iar, înainte şi înapoi, depărtându-ne câte puţin unul de celălalt, avem orgasm împreună.

Mulţumiţi, curaţi, revigoraţi, ne întoarcem la mal şi ieşim din apă. Sărim, de pe un picior pe celălalt, înainte şi înapoi pe plaja micuţă, cu braţele întinse ca să ne uscăm, apoi ne aşezăm pe o buturugă la soare, inspirând adânc aerul cald, aproape ameţitor, şi ne înfiorăm de impulsurile aţâţătoare.

Suntem actori într-o orgie voluptuoasă şi ne desfătăm în ea. În lumea noastră intimă de frunze şi viţe şi lemn şi apă verde, ne simţim fericiţi şi refăcuţi.

Peşti minusculi, strălucitori rătăcesc în cercuri în apele puţin adânci şi vedem cochiliile colorate ale scoicilor. O pasăre mică şi albă coboară în zbor şi se leagănă pe o piatră lângă noi, urmărindu-şi veselă reflexia în ochiul de apă, în timp ce papagalii macaw sporovăiesc preocupaţi sus, între crengile de deasupra noastră.

Facem parte din peisaj – brusc cred asta: goi, cu frunzele şi peştii şi soarele şi păsările, dar şi cu indienii.

Pădurea este cu adevărat paradiziacă, nu mai contează insectele şi căldura, iar noi suntem o parte din acest întreg şi suntem la fel de frumoşi ca restul naturii.

Începem să ne îmbrăcăm unul pe altul, fără grabă.

— Îmi place grozav mirosul tău de proaspăt spălat, îmi spune Sandy. Întotdeauna miroşi într-un fel proaspăt, proaspăt spălat sau sudoare proaspătă sau proaspăt iubită. Chiar şi parfumurile tale sunt ca nişte flori proaspăt tăiate.

Şi ne adulmecăm unul pe altul nebuneşte, ne adulmecăm ca nişte animale din junglă, cu gâturile şi umerii goi, încă umede şi îmbibate de mirosul fluviului. Sandy mă amuşină, coborând până între sâni, unde se formează deja sudoare proaspătă, care se amestecă cu celălalt miros de sub cel nou şi proaspăt, mirosul mai greu, ascuns, din jurul abdomenului şi dintre picioare, fructul copt al junglei, asemănător moscului, care începe să ne excite din nou: adulmecă în jos pe coapse, apoi curăţă pământul care mi se lipise de picioare, şi terminăm să ne îmbrăcăm.

Grăbiţi, avizi, înaintăm prin pădure, prin paradis, înapoi în tabără, pentru masa de prânz.

Îl ţin de mână pe Sandy tot drumul. Să fie şi restul vacanţei la fel de minunată, să infirme toate ezitările, fiecare minut să fie o recompensă.

4

În tabără, un miros îmbătător de peşte la grătar umple aerul…

Trebuie doar să deschid gura şi să-mi ling buzele ca să simt gustul rămăşiţelor crocante ale pielii.

Sub o umbrelă de soare a fost pusă masa, care scârţâie sub platourile cu banane prăjite, manioc ras, farfurioare cu chili care îţi arde gura, salate colorate ca nişte potpuriuri, un castron cu lămâi verzi tăiate felii.

În cupe de cristal, Claude toarnă nişte Pouilly-Fuisse din '97, un vin alb sec, vesel şi rece fiindcă a stat la gheaţă carbonică. Uliseo pescarul se apropie cu tăvi pline de peşti

fripţi la grătar, prinşi din fluviu, unii peste alţii, de parcă ar dormi prăvăliţi în pat. Toate astea ne fac să salivăm pe noi, aventurieri înfometaţi.

Cu o privelişte totală asupra fluviului căruia aveam curând să-i încredinţăm trupurile noastre, mâncăm şi bem împărăteşte. Ni se alătură Uliseo şi Claude, la fel şi Victor, pilotul elicopterului. Oamenii din tribul Mommayoni angajaţi de Claude stau aşezaţi sau ciuciţi la umbra copacilor şi mănâncă peşte şi manioc sau mestecă frunze de coca.

— E splendid, spune Jules. Locul ăsta e minunat. Înţeleg că nu aveţi niciun proiect pe aici, OK, dar cine *protejează* toate astea?

Claude dă din cap, prea ocupat cu mestecatul ca să explice.

— Nimeni?, zice Sandy. Nimeni nu protejează nimic pe aici? Nici măcar armata?

Claude înghite şi râde:

— Glumeşti. Nu, e prea îndepărtat, în orice caz, până în acest moment. Iar dacă armata ar face vreodată ceva, în niciun caz nu s-ar numi protecţie.

— Nişte rataţi, spune Jules. Habar nu au ce minunăţii au, până când e prea târziu. Oricum, e un prânz pe cinste, mulţumim. De ce nu tragem pe casetă, măcar pentru noi? *Déjeuner dans la jungle…* Claude, ştii să umbli cu una din astea?

Îi dă camera video lui Claude. Ghidul nostru dă ocol mesei, şi pentru posteritate, ne filmează cum luăm ultimele înghiţituri. Filmează panoramic toată tabăra, ca să prindă decorul, face o pauză ca să prindă şi angajaţii care mestecă frunze.

După ce termină de înregistrat, face puţină cafea Dean & DeLuca, de la Nan, după care noi, călătorii, suntem gata pentru fluviu.

5

În corturi, ne echipăm cu costumele negre de body

rafting…

Cu căştile pe cap, cu cizmele în picioare, înaintând cu greutate către malul fluviului, arătăm ca nişte invadatori în junglă.

Claude, îmbrăcat la fel ca noi, reuşeşte să imortalizeze şi asta pe casetă.

La temperatura din junglă, calităţile izolatoare ale costumelor de cauciuc ne fac curând să ne topim. Trebuie să intrăm imediat în fluviu, altminteri începem să ne deshidratăm. N-o să fie ca body rafting în apele reci ale râurilor din Minnesota: chiar şi aerul de vară este mai rece în comparaţie cu aici. Ideea – a lui Jules, fireşte – de a filma începutul acestei porţiuni de 15 mile nu ne impresionează mai deloc.

— Ne ducem puţin în amonte, regizează Jules scena, apoi facem body rafting înapoi către locul unde se află Claude. În felul ăsta poate să tragă nişte cadre cu noi în timp ce *zburăm* pe fluviu în jos. Un exerciţiu bun. Intrăm puţin în atmosferă, urmăm valul.

Distanţa asta scurtă o să ne dea o idee despre cum să evităm stâncile, care în orice caz nu par să fie prea multe pe aici, unde fluviul începe să devină lin înainte de coborârea treptată, după zona colinară de la poalele munţilor.

Câteva mile mai jos, elicopterul, încărcat cu proviziile noastre, ar trebui să ne prindă din urmă, iar norocosul Uliseo pescarul o să aibă sarcina deloc de invidiat de a ţine uşa deschisă şi de a ne filma din aer, cât o putea să reziste.

Nu se pune problema să rămânem fără casete: Jules a pus în bagaje o mulţime.

Ne cărăm cu greutate trupurile negre şi încinse în amonte, pe mal, iar Jules intră primul în apă, pe urmă Nan şi cu mine, şi în cele din urmă Sandy încheie şirul.

Îmi dau drumul în apă, pe spate, cu picioarele în sensul curentului, şi mă gândesc: *„Să nu ne istovim prea repede în această călătorie…”*

Dar tovarăşii mei care sunt înainte par să se simtă foarte bine. De fapt, fac ca totul să pară lipsit de efort, aşa

cum reacţionează şi îşi croiesc drum pe fluviu în jos, către malul unde Claude filmează.

Îi urmez, şi prima senzaţie, prima mişcare de body rafting este ameţitoare, o stare de euforie pur şi simplu spectaculoasă odată ce-ai trăit experienţa, încât devii dependent, trebuie neapărat să o repeţi, aidoma schiului, cocainei sau parapantei, eliberatoare, liber de constrângerile pământeşti, Mama Natură făcând cea mai mare parte a lucrurilor în locul tău, iar restul – o chestiune de echilibru şi reflexe şi condiţie fizică. Iar noi suntem într-o formă excelentă.

După acest prim exerciţiu de încălzire, un timp hoinărim fără ţintă prin împrejurimi, prin noroiul lipicios de la mal, iar picioarele ni se cufundă în mâl de câte ori încercăm să facem un pas.

Claude îi dă camera de filmat lui Uliseo şi zice:

— Urmaţi-mă, o să ne oprim cam la o jumătate de oră ca să ne tragem sufletul. Gata?

— Câtă vreme ştii încotro ne îndreptăm, spune Jules.

— *Se poate* merge doar într-o singură direcţie. Într-acolo. Claude arată în josul fluviului.

Ne luăm avânt să ne urnim şi-i dăm drumul, plutind în voie, o dâră neregulată ce-l urmează pe Claude. Sandy este ariergarda, şi, la fel ca mai înainte, sarcina lui este să fie mereu atent să nu aibă cineva probleme. Jules şi Claude sunt deschizători de drum, testează. Fluviul ne-a acaparat.

O forţă pune stăpânire pe noi. Cerul şi pădurea de pe ambele părţi încep să meargă înapoi. Simt curgerea complexă a fluviului, goana nerăbdătoare şi impetuoasă, şi mă simt aproape la fel cum mă simt seara înainte să adorm, când membrele devin inerte, încetul cu încetul. Aproape prea relaxantă, această absorbire, ca atunci când în somn rătăceşti către inevitabilul necunoscut.

Instinctul, reflexele agile, memoria senzorială legată de body rafting în alte locuri ne fac să înţelegem ce avem de făcut, cum să înaintăm şi să evităm pietrele înainte să ne pocnească ele mai întâi. În mijlocul fluviului sunt mai puţine obstacole, fără crengi care răsar de pe mal şi te

apucă, dar curentul este mult mai rapid aici, şi e nevoie de reacţii mai prompte. Nu e locul să leneveşti, oricât de tentant ar fi să stai pe spate şi să priveşti cerul.

Senzaţia că stăpâneşti o forţă superioară n-ar putea fi mai măreaţă, deşi în realitate nu ne mişcăm aşa de repede. Cincisprezece mile ne vor lua mai multe ore, în timp ce papagalii macaw zboară sau fluviul şerpuieşte, Claude nu a specificat.

Începem să simţim apa, descoperim unde adâncimea este tocmai potrivită, unde să nu ne rănim atingând fundul sau să ne lovim de pietre.

Şi în acest moment, fără vreun motiv special, îmi dau seama că sunetele din urechi devin mai puternice. Încerc să mă concentrez asupra acestui lucru. Vuietul apei creşte, este mai pătrunzător.

În zare se desluşeşte o meandră lungă, iar fluviul pare să facă eforturi să ajungă acolo, şi odată cu el şi trupurile noastre. La mijlocul meandrei fluviul explodează pur şi simplu şi se lăţeşte înaintea noastră, alb în întregime.

Dintr-odată suntem învăluiţi în spumă, o spumă plină de viaţă care acoperă totul, astfel că e imposibil să vezi obstacolele, dacă cumva există.

Întinderea măreaţă şi înspumată pare aşa mătăsoasă, că e practic imposibil să apreciezi dimensiunea pericolelor ascunse, apa bolboroseşte grozav, se învolburează, se desparte stropind în toate părţile şi cade, apoi se reîntregeşte, reconfigurându-se în rotocoale ca nişte mingi, după care o ia la goană, ca şi cum ar coborî nişte scări în fugă, către alt palier, doar ca să ajungă la o nouă meandră, mai strânsă.

Acum totul este învăluit în alb, un alb spumos consistent care scânteiază sub soarele amazonian, aproape orbitor.

Încerc să număr corpurile negre din faţa mea – nu mai sunt uşor de zărit, imposibil de identificat de la distanţă – vreau să fiu sigură că nu lipseşte nimeni, că nimeni nu are probleme, că nu s-a pierdut nimeni în

această turbulenţă bruscă.

După un cot strâns, curentul pare să se despartă brusc în două direcţii, şi văd două corpuri negre îndreptându-se spre dreapta şi spre mal, iar unul – de la depărtarea asta nu ştiu cine este – ţâşneşte în curentul mai puternic din stânga. Corpul ăsta pare să fi pierdut direcţia, rătăcit, incapabil să se mişte înapoi înspre ceilalţi şi spre malul mai apropiat.

Apoi trupul dezorientat pare să se oprească, parcă ţintuit lângă malul mai îndepărtat al fluviului; saltă şi se balansează, se iţeşte din spuma albă, neputincios şi şocant de nemişcat, în ciuda curentului rapid.

Mă căznesc să-mi ridic capul câţiva centimetri, nu mai mult, să văd cine este, dar e imposibil să vezi ceva clar. Strălucirea soarelui, viteza, goana nebună a fluviului se opun.

Îmi îndrept picioarele spre corpul nemişcat şi sunt înghiţită ca într-o pâlnie atât de brusc şi cu atâta forţă, de parcă fluviul ar fi fost smuls de sub mine; sunt săltată şi aruncată, dusă pe o rână peste pietre, azvârlită ca o epavă în zbor, către trupul negru şi imobil, la care nu pot ajunge altfel.

Sunt epuizată, totuşi nu e timp de panică. Trupul negru din faţa mea saltă în sus şi în jos pe spumă, dar nu avansează deloc. Încerc să mă îndrept într-acolo, să ajung chiar lângă el, cu intenţia de a întinde braţul şi de a-mi menţine echilibrul ţinându-mă de el sau de ea, în tentativa de a mă sprijini bine pe picioare, căci apa nu pare să fie prea adâncă, deşi nu sunt sigură.

Dar schimbarea asta de direcţie mă învârteşte imediat cu totul spre sensul curentului, îmi pierd controlul şi încep să mă răsucesc, şi simt fundul fluviului cum mă zgârie, aşa că sigur nu e adânc.

O smucitură şi mă pocnesc de o piatră, mai întâi cu umerii, dar costumul matlasat e ca un tampon, mă protejează; îmi ridic privirea şi dau de faţa lui Nan, aproape nas în nas.

Este mai mult furioasă decât speriată. Enervată de

şocul produs de neprevăzut. Mi se pare că, peste ropotul apei, chiar o aud înjurând.

Nu se poate mişca, are picioarele prinse între două pietre mari şi netede, în timp ce eu sunt ţintuită cu spatele de una dintre pietre, iar apa se năpusteşte peste faţa mea. Mă aplec şi pipăi cu mâna prin spumă, căutându-i picioarele. Ghetele ei de cauciuc sunt presate în scobitura unei pietre, precum dopul într-o sticlă, iar cu posteriorul se loveşte de fundul fluviului.

Îmi ia ceva timp de lucru, şi chiar mai mult noroc, însă reuşesc să-i aduc picioarele uşurel către partea mai largă a scobiturii, şi, cu un strigăt, Nan ţâşneşte direct pe deasupra capului meu.

Mă las să alunec în jurul pietrei spre mijlocul curentului şi mă răsucesc cu picioarele în direcţia curentului. Sunt proiectată drept înainte cu o asemenea viteză, că nu pot să-mi dau seama dacă mă duc spre malul stâng sau spre cel drept.

Apuc să o zăresc o clipă pe Nan – cel puţin cred că ea este – care trece în viteză pe lângă mine, prin dreapta, şi îmi îndrept picioarele spre ea, ca şi cum ar fi vârfurile unei puşti cu ţeavă dublă, şi mă chinui s-o urmăresc, cum faci la vânătoare cu o pasăre în zbor.

Dar la fel de brusc cum a apărut spuma aceea înfricoşătoare, apele înspumate se potolesc, şi bolborosind, devin verde palid; pierd viteză, ca un vas avariat care se îndreaptă anevoios spre port. O văd pe Nan târându-se afară din apă, pe mal, şi mă îndrept spre ea.

După vreo zece metri, ating pământul, şi mă dor toate, dar nu sunt epuizată. O mare parte din treabă a făcut-o fluviul. Îmi închipui că Nan se simte insultată de puterea lui. Zac pe spate, pe mal sprijinită de rădăcinile unui copac uriaş, şi îmi scot casca, în timp ce mă răsucesc şi o văd pe Nan făcând acelaşi lucru.

— Eşti bine?, strig la ea.

— Da, mulţumesc. Nu mă doare nimic, în fine, nu prea tare. Nu cred că mi-am *rupt* ceva. După voce pare frustrată, la capătul puterilor. Fiind o persoană atât de

tipicară când vine vorba de amănunte, este limpede că e nemulţumită de această întâmplare şocantă.

Mă ridic şi o apuc de-a lungul malului invadat de rădăcini contorsionate care se întind până în fluviu. Pădurea pare să devină mai deasă aici.

— Mi-ai salvat pielea, zice Nan cu un zâmbet obosit. *Literalmente.* Claude ar fi trebuit să ne avertizeze, nemernicul! îi vezi pe ceilalţi?

Fac semn din cap că nu:

— Undeva, acolo jos. Ne tragem sufletul şi pe urmă ne ducem după ei. Te descurci?

Dă din cap că da.

— Ai dreptate, spun. Claude ar fi trebuit să ne spună.

— *Ar trebui* să ştie. Dar poate că nu ştie, e aşa de greu să-ţi dai seama de ceva la el.

— Crezi că a mai fost pe aici vreodată?

— Mă îndoiesc. Probabil nu e unul din *sectoarele* lui.

Fie că are sau nu dreptate în privinţa lui Claude, cert e că Jules sigur o să vrea să-i sucească gâtul după ce am fost la un pas de o catastrofă.

— Dar chestia e că, zice Nan, chestia minunată e că, odată ce intri, odată ce începi să faci asta, nici măcar nu trebuie să ai încredere în ceea ce faci. Nimic. Pur şi simplu stai şi laşi natura să-şi facă treaba, *zum!* Aici e şmecheria la toată treaba asta, că te laşi dus în aşa măsură – aluzia e fără intenţie – dar nici măcar nu trebuie să te *gândeşti* la ce faci.

— Înţeleg ce vrei să spui. *Zum,* şi ai toată puterea de care ai nevoie.

Nan stă ghemuită pe vine, cu privirea îngustată aţintită spre fluviu. E palidă. O clipă rămâne complet nemişcată aici, pe malul fluviului, scrutând apa. Observ că buzele-i se mişcă, formând cuvinte nerostite, aproape ca şi cum s-ar ruga.

— Fascinant, nu?, zice în cele din urmă. Cum reuşeşte natura să stăpânească totul. Şi *dus* eşti. Poţi să sfârşeşti oriunde, cât ai clipi. Fără să ştii de ce şi cum, pur şi simplu se întâmplă. Poate că n-ar trebui să-l învinuim pe

Claude, nu în totalitate. Oricum, să-i dăm drumul, înainte să intre în panică. Nan, cea mereu plină de iniţiativă, zâmbeşte:

— Suntem nişte ţipe dure, nu?

Intră prima în apă, şi o las să ia un avans cam de cinci metri înainte să-mi fac vânt şi eu. Curentul mai domol ne străbate trupurile, ca şi cum am fi parte din fluviu acum, botezate în el, curge dinspre gât şi umeri, până în picioare. Mă dor toate, dar cu toate astea mă simt curios de bine.

Plutim pe lângă malul drept, ceea ce este o uşurare după goana prin volbura cascadei. Dar judecând după copacii care ne biciuiesc când trecem pe lângă ei, îmi dau seama că încă ne mişcăm repejor.

Arunc o privire spre cer şi văd o pasăre mare care se roteşte, iar vârfurile aripilor negre contrastează puternic cu albastrul deschis şi cu albul cerului de după-amiază. O pasăre de pradă, care-şi vânează hrana, şi probabil că noi o derutăm, uriaşe creaturi negre în mijlocul fluviului. Pasărea n-a mai văzut niciodată ceva asemănător, sigur nu de când se ospătează pe fluviu.

Suntem suficient de slabe ca să fim o masă bună?

Sau suficient de puternice ca să o concurăm?

6

Fluviul este mult mai domol acum…

…aşa că îi aud pe ceilalţi strigând fără probleme.

Mă uit peste vârfurile picioarelor, în direcţia zgomotului, şi-i zăresc pe ceilalţi membri ai curajosului nostru grup pe mal, cam la 50 de metri depărtare, la marginea unui mic luminiş în pădure, făcându-ne semne disperate cu mâna.

Arată atât de nepotriviţi cu locul, atât de ridicoli în costumele negre de body rafting, cu căştile galbene, aşa cum stau grupaţi pe fundalul pădurii tropicale, fără niciun alt semn de viaţă omenească în jur; am putea foarte bine să fim nişte extratereştri rătăciţi.

O urmez îndeaproape pe Nan către mal. Ajungem una lângă alta, iar Jules şi Sandy sunt acolo să ne dea o mână de ajutor. Nici nu apuc să pun bine piciorul pe pământ şi să-mi scot casca, şi mă loveşte o insectă în ureche, ca o săgeată ţâşnind dintr-o armă. Urechea se înroşeşte imediat şi mă arde îngrozitor.

— Ai fi putut să ne avertizezi în legătură cu cascadele alea, îi zic lui Claude.

— Am trecut şi noi prin asta, spune Jules calm, dar în mod evident fără intenţia de a trece peste această problemă sau de a accepta scuze. Eşti bine, iubito?

— Sunt bine, dar este atât de jenant. Nan explică ce s-a întâmplat, dar asta nu-l face mai fericit pe Jules. Uşurat, o învăluie într-o îmbrăţişare largă, ca de urs, şi intenţionat îl ignoră pe Claude.

Sandy este foarte bucuros că Nan şi cu mine suntem tefere şi ne sărută pe amândouă.

— E uluitor, spune Claude încercând să recupereze, să readucă o notă veselă acestei după-amiezi. Dar ştiţi că deja suntem pe fluviu de aproape două ore.

E incredibil. Am pierdut orice noţiune a timpului acolo, ar fi putut la fel de bine să fi trecut 30 de minute.

— Păcat că elicopterul n-a fost deasupra noastră, îi spun lui Jules. Ar fi putut filma nişte cadre grozave acolo.

Nan râde:

— Nu ne întoarcem? Pentru încă o dublă?

Aproape ca la comandă, reverberează primele sunete ale elicopterului care apare deasupra ultimului cot în urma noastră, planând, legănându-se înainte şi înapoi peste fluviu ca o insectă gigantică.

— Gata să vă urcaţi din nou?, zice Claude. Dacă vreţi să filmaţi, acum e momentul.

— Eu sunt gata, zic. Dacă promiţi că nu ne lovim de o cascadă acolo jos.

— O, e în regulă de aici, cunosc partea asta.

— Şi partea aia din urmă?, zice Sandy.

— Un alt sector, spune Jules, punându-şi casca. Toată lumea e fericită?

— Să-i dăm drumul! strigă Nan, a cărei bună dispoziţie e intactă. Se potriveşte cu Jules de minune, amândoi sunt la fel.

Din nou pe fluviu, Jules formează ariergarda de data asta. Deasupra noastră elicopterul face curse repetate, se roteşte, coboară, iar Uliseo pescarul stă agăţat de uşă ca un mitralior, filmând aventura noastră. Nu ştiu cât durează asta, dar în cele din urmă Jules le face semn cu mâna să plece, şi duşi au fost.

Sunetele fluviului revin şi rămân, iar restul călătoriei este o croazieră de plăcere în comparaţie cu goana printre pietre.

Acum soarele e mai molatec pe fluviu, lumina lasă locul umbrelor pădurii care se lungesc. Şirul nostru dezordonat, cu mine în mijloc, pluteşte cu picioarele înainte, spre amurg.

Fum: primul semn al următoarei noastre opriri, se ridică peste fluviu. Şi după o meandră, apare o câmpie, şi vedem din nou elicopterul la sol. În spatele lui, sunt ridicate corturile noastre.

Dar de data asta, ceva este clar foarte diferit la tabără…

Aici, nu suntem singurii oameni care stau…

FLUVIUL

1

La început, de la depărtare, numai capetele le apăreau deasupra ierbii înalte…

Familii de indieni ne urmăresc, netulburaţi, din deschizături în zidul pădurii, într-o parte a câmpiei care va fi locul nostru de tabără în seara asta.

Asta trebuie să fie unul din multele locuri cărora le spun „casă”, în rătăcirile lor seminomade prin junglă. Sunt vânători-culegători, pescari şi sunt de-ai locului, împreună cu păsările şi viţele şi soarele.

Plutim spre tabără şi vedem că pământul din jurul nostru, pământul care hrăneşte şi adăposteşte, pământul care îi apără pe indieni este dantelat de nenumăraţi afluenţi mai mici care se varsă în fluviu, pâraie înguste, pe care de-abia pot încăpea una lângă alta două canoe scobite în trunchiuri de copac.

Lângă malul unde ne oprim, un bărbat aproape gol e în apă, curăţând intestinele unui tapir.

Pe mal, două femei, şi ele aproape goale, taie animalul în bucăţi mici, învelesc carnea în frunze ude, pe care apoi le pun în bucăţi de bambus.

Bărbatul care este în apă deschide capătul unui maţ şi lasă apa să treacă prin el, ca să-l spele de resturi. Un altul vine şi ia capul şi gâtul tapirului, târându-le de urechi, şi sângele îi picură pe picioare; trece pe lângă noi, cu chipul lipsit de expresie, cu gura ca o linie puternică împodobită dedesubt de pene roşii şi galbene înfipte în pielea bărbiei.

Câţiva bărbaţi au nişte prăjini lungi de care sunt prinse pene colorate cu o substanţă neagră ceroasă.

Ceva mai departe pe fluviu în jos, un bărbat pescuieşte în ape puţin adânci, cu o furcă cu trei dinţi, cioplită din abanos.

Este lumea indienilor Mommoyani, şi noi suntem doar musafiri.

Cu excepţia câtorva indieni care pot să schimbe doar cuvinte simple în portugheză cu Claude, nu reuşim să comunicăm cu nimeni altfel decât prin semne.

Indienii, vreo treizeci şi ceva sau poate mai mulţi în acest grup, umblă de colo-colo aproape goi, adulţii ca şi copiii. Bărbaţii poartă fâşii din scoarţă de copac legate deasupra bicepşilor, şi pe picioare au pictaţi şerpi galben cu roşu.

— Alea sunt culorile războiului*?,* întreabă Nan.

— Credinţa lor e că-i apără de şerpi, explică Claude.

Copiii mici au obrajii pictaţi cu cercuri roşii; băieţii mai mari, linii negre trase sub ochi; femeile şi copiii poartă fâşii din piele de şopârlă în jurul gleznelor şi la încheieturile mâinilor.

— Şi pielea de şopârlă îi păzeşte de şerpi, înţelegeţi, spune Claude, ei cred că sunt atât de săraci şi că au atât de puţine, încât *trebuie* să-şi picteze trupurile. Pentru că dacă nu o fac, nimic nu-i deosebeşte de animalele junglei. Marele Spirit nu a făcut nicio diferenţă între oameni şi animale, aşa înţeleg ei lucrurile.

— Sunt periculoşi?, întreabă Sandy.

— Nu chiar, dacă nu se simt ameninţaţi, nu sunt.

— E greu să-ţi dai seama ce gândesc cu adevărat, zice Nan, în timp ce ne strângem echipamentul, pe malul fluviului.

La început, indienii păstrează distanţa, scrutându-ne cu privirea, fără să spună nimic, total lipsiţi de expresie.

— Mă întreb ce cred, zic eu. Adică, despre faptul că noi dormim în junglă? Când nici măcar nu trebuie să fim aici.

Nan îmi aruncă un zâmbet caustic:

— Dar ce spui despre faptul că umblăm pe fluviul lor în costume negre de cauciuc? Pe pariu că asta le bate pe toate.

— Cu siguranţă, zice Jules.

Pe plajă, lângă tabără, sunt mai multe canoe legate cu viţe de pietre mari şi netede. Indienii au şi vreo două plute cam de şase metri lungime şi unul lăţime, făcute din

buşteni de lemn de plută legaţi cu viţe, întărite la capete, şi ancorate cu alte viţe de pietre.

Claude ne arată alte două canoe scobite în trunchiuri de copac, mai largi, cu motoare externe, ancorate de copaci.

— Cu acelea, noi şi bagajele noastre vom merge pe fluviu în jos. Şase zile pe apă, până ajungem la confluenţa cu Amazonul.

Capăt de linie pentru noi, călătorii, capătul lumii cunoscute pentru noii noştri vecini.

Uliseo a angajat câţiva dintre bărbaţi să ajute la descărcarea bagajelor din elicopter şi la ridicarea corturilor. N-am nicio idee cum îi plăteşte. Cu siguranţă banii nu au aici nicio importanţă.

— În seara asta ni se termină alimentele proaspete, ne avertizează Claude. Cu excepţia apei îmbuteliate.

— *Şi* a cafelei mele, adăugă Nan.

— Sigur, cafeaua ta. Altminteri, o să ne cam ducem zilele din roadele pământului şi ale fluviului în următoarele două zile, ca indienii, până când ne vom întâlni din nou cu elicopterul.

— Asta-i marea provocare, zicejules. Asta o deosebeşte cu adevărat de mersul cu bicicleta pe Valea Loirei, Ellen. Cum ne hrănim, să arătăm ce buni suntem. Nu-ţi face griji, Claude, suntem pregătiţi pentru asta.

Ceea ce înseamnă, bănuiesc eu, că după cina din seara asta, o să mâncăm îngrozitor de mult peşte din fluviu.

2

În timp ce indienii îl ajută pe Claude să ridice tabăra, copiii şi femeile mai tinere, cu aer obosit, se holbează la noi insistent.

Câţiva bătrâni cărunţi se uită cu o privire solemnă dincolo de mal, ca şi cum undeva acolo, peste fluviu, se întinde pământul unde aşteaptă strămoşii lor, pământul spre care se vor îndrepta curând.

În timp ce noi ne schimbăm costumele negre de cauciuc, ca de invadatori extratereştri, cu pantaloni scurţi şi tricouri, indienii continuă să ne inspecteze de la distanţă. Iscodirea asta a lor alertă mi se pare întrucâtva îngrijorătoare. Dacă e să împărţim locul ăsta cu ei, chiar şi o noapte, am sentimentul că trebuie să facem noi primul pas spre prietenie.

— Hai să le facem o vizită vecinilor, le spun celorlalţi.

Pe măsură ce ne apropiem de indieni, copiii încep să alerge în jurul nostru. Copiii cei mai mici au burţile umflate de malnutriţie; mulţi au muci şi bube la nas. Ne iscodesc nelămuriţi şi, când ne apropiem prea mult, se înghesuie unul în altul parcă pentru a se apăra.

— Jules, zice Nan, trebuie să-i filmăm pe copiii ăştia. Sunt atât de deosebiţi.

— Absolut. Şi, Ellen, ce zici de nişte fotografii?

Îmi scot aparatul Leica şi pun un film nou.

E o fetiţă, poate de zece sau unsprezece ani, ai cărei ochi verzi ca de pisică strălucesc în soarele de amiază târzie. Este cel mai frumos copil pe care l-am văzut vreodată. Se mişcă aidoma unei graţioase creaturi a pădurii, ce se iveşte dintre copaci ca să adulmece aerul de pe fluviu, cu un chip perfect sculptat, cu părul negru care-i curge liber pe spate ca nişte franjuri grei de mătase. Este teribil de timidă, cu toate astea îşi ţine bărbia ridicată, împingând-o înainte cu o hotărâre aproape agresivă, ca şi cum ar vrea să compenseze pentru nesiguranţa pe care i-o provoacă prezenţa noastră.

Ridic aparatul de fotografiat Leica, şi ea se dă înapoi, aşa că las aparatul în jos.

— Ellen, mă strigă Sandy, cu o voce învigorată de încântare. Uită-te în tufişuri.

Un freamăt brusc în vegetaţia din jurul nostru, un trosnet de mişcare uşoară. Scrutăm întunericul şi-i vedem – alţi copii, unii dintre ei abia de ştiu să meargă, care ţâşnesc din tufişuri şi apoi se ascund iar pe după copaci, pândindu-ne. Auzim un zgomot deasupra noastră şi ridicăm privirea. Alţi copii în copaci, uitându-se în jos, cu

ochii mari, cu zâmbete uriaşe lipite pe chipuri.

— Suntem distracţia lor de seară, spun, şi mă simt încântată de idee.

Unii dintre ei uită de timiditate. Un omuleţ, de trei sau poate patru ani, vine încet spre mine şi mă ia de mână. Nu rezist. Îl iau în braţe şi chicoteşte de nu mai poate.

Nan înregistrează scena.

O mamă vine la noi, goală până la brâu, doar cu o cârpă în jurul coapselor, şi-l apucă de cot pe Jules, arătând spre un palmier acai. În ochi are o lucire maliţioasă, şi am impresia că urmează o şmecherie. Arată spre vârful copacului, unde se văd ciorchini întregi de fructe şi face un gest ca şi cum ar curăţa şi ar mânca.

În momentul ăsta, fetiţa cea frumoasă dispare şi se întoarce cu o macetă, apoi taie fâşii o frunză mare de la baza palmierului. Le răsuceşte de mai multe ori în jurul mâinii, transformându-le, cu îndemânare, într-o frânghie bine întinsă, după care face o buclă ca de lasou şi trage să-i încerce rezistenţa.

Jules e cu camera în mână şi o filmează pe fetiţă, în timp ce noi urmărim scena, tăcuţi şi fascinaţi. Se bagă cu amândouă picioarele în buclă şi se caţără pe acai. Folosind frânghia împletită ca pe o curea bine strânsă în jurul gleznelor, cam cum o broască pe copac îşi foloseşte ventuzele picioarelor, se cocoaţă pe trunchiul palmierului acai, zece – unsprezece metri, ţinând încă maceta în mână, până la ciorchinele de fructe. Câteva mişcări îndemânatice şi retează fructele, apoi îşi dă drumul să alunece înapoi jos, agitând fructele ca pe un trofeu.

Mama ei ne oferă câteva fructe să gustăm.

Nan mestecă mai întâi, şi are o tentativă să mimeze plăcerea. Dar spune:

— N-au niciun gust, doar acre, atâta tot.

Are dreptate. Este un fruct tare, asemănător curmalei, iar pulpa puţină dintre coajă şi sâmbure este lipsită de consistenţă şi gust.

Indienii mestecă fructele astea ca pe gumă, iar dinţii le sunt pătaţi de la sucul maroniu.

— Palmierul acai este singura lor sursă de proteine vegetale, explică Claude. Acai şi manioc. Acai creşte sălbatic în junglă. Şmecheria cu fructele lui este să le mănânci imediat după ce au fost culese. În două ore se strică, îşi pierd toate substanţele nutritive.

— Ai vreun proiect pe aici?, întreabă Jules. Ceva cu fructele astea şi cu indienii?

— Nu aici, mai departe pe fluviu în jos, unde lucrăm cu esenţă din lemn de palmier. Arborii acai dispar cu totul, fiind tăiaţi pentru lemnul lor. Vândut pentru o avere în oraşe, aici şi în străinătate. O să construim o fabrică plutitoare pentru prelucrarea lemnului. Şi vom avea profesori băştinaşi care vor străbate regiunea pentru a-i învăţa pe ceilalţi cum să nu taie tot copacul doar pentru a recolta esenţa. Există varietatea de copaci cu un singur trunchi şi cu trei tulpini. Dacă te opreşti la cel cu trei trunchiuri, îl tai pe cel din mijloc pentru miez, şi până anul viitor creşte o nouă tijă, şi o recoltezi pe aia. Astfel copacul continuă să producă, să rodească, să fixeze solul şi să facă tot ce fac palmierii acai.

— Sună grozav, *este* un mesaj optimist. Avem o zi în plus, nu-i aşa? Să filmăm toate astea când ajungem acolo.

— Păi, proiectul nu e încă chiar gata. Dar avem aproape gata un studiu de fezabilitate.

Jules se mulţumeşte să dea din cap şi pleacă.

3

Claude şi Uliseo, şi pilotul încarcă elicopterul pentru plecare, în timp ce noi patru bem o bere rece pe malul fluviului.

— Nu ştiu ce să zic de Claude, spune Jules. Dar altfel, excursia se desfăşoară foarte bine – a fost niţel dur acolo, totuşi v-aţi descurcat, cu toţii am trecut testul. Numai că nu filmăm suficient ce vreau eu. Echipamentul lui Claude nu pare să facă nici doi bani aici cu toate milioanele pe care le adună.

— Aşteaptă să auzi ce mi-a spus mie, râde Nan, şi în

voce i se simte o notă de neîncredere. L-am întrebat dacă a făcut ceva pe aici pentru *faună,* şi el îmi zice că da, a numărat populaţia de jaguari.

— Ciudat lucru pentru un botanist, zice Sandy. După ton pare că şi el şi-a pierdut bruma de încredere în ghidul nostru.

— *„Ciudat”* este exact ce cred şi eu, zice Nan. Dar Claude zice că sunt timpuri grele pentru oamenii de ştiinţă, aşa că fac orice treabă li se oferă. De fapt e destul de trist, după toţi anii ăia de studiu. Aşa că şi Claude a făcut ce-a putut, a numărat jaguarii.

— Cum dracu’ a făcut asta?, întreabă Jules. Nici măcar nu-i *vezi,* aleargă atât de-al naibii de repede. Şi se presupune că jaguarii sunt temători. Dar dacă totuşi îi vezi, nu arată toţi la fel? În afară de cazul în care vrei să te apropii şi să te împrieteneşti cu ei. Şi nu-l văd pe tipul nostru făcând asta.

— O să-ţi placă la nebunie chestia asta. A numărat jaguarii, zice el, numărându-le producţiile.

— Şi cam ce anume produc jaguarii?, întreabă Sandy.

— Excremente. Căcaţi. Claude a numărat căcaţii de jaguar.

Bineînţeles că râdem.

— Fără bancuri, asta mi-a spus. A măsurat 5 km² de pădure, apoi a împărţit-o în subsectoare, şi într-o zi a trimis echipe de turişti, care plătiseră pentru o excursie specială în teren, să facă exact asta. I-a pus să numere fiecare excrement proaspăt, câte o echipă pentru un subsector. Cum ştia deja de câte ori face asta în medie un jaguar, într-o anumită perioadă de timp, a extrapolat din rapoarte câţi jaguari sunt în zonă. A făcut acelaşi lucru în mai multe suprafeţe de cinci kilometri pătraţi, pentru verificări şi controale, a obţinut toate datele pe care le stăpâneşte perfect, şi de aici, a reuşit să-şi dea seama care este populaţia de jaguari în toată partea asta a Amazonului.

— Şi asta, deci, câţi jaguari înseamnă?, întreabă Sandy.

— Vreo patruzeci. Claude zice că ar trebui să fie cel puţin şase-şapte sute. Indienii i-au *spus* că jaguarii sunt pe cale de dispariţie, dar a făcut această verificare ştiinţifică, doar ca să fie sigur.

— Ce se întâmplă cu jaguarii?, întreabă Jules.

— Îi vânează fermierii, vânători sportive. Şi ard pădurile, taie copacii, iar jaguarii acolo trăiesc. Dar stai să vezi, ascultă asta: Claude zice că fermierii îi vânează şi pe *indieni,* la fel cum vânează animalele. Plătesc recompense pentru urechi de indieni. Vor ca indienii să dispară de aici, ca să poată pune ei mâna pe pământ. Şi *nimeni* nu-i opreşte, fermierii fac legea aici. Fermierii şi armata. Pot face orice doresc.

— Dezgustător, spune Jules. Şi tocmai de aia trebuie să avem noi probe documentate despre ce se întâmplă. Ce-ar fi dacă zece milioane de oameni chiar văd asta la televizor? Vor fi indignaţi, şi asta ar putea schimba situaţia.

Încrederea obişnuită a lui Jules în puterea televiziunii este sinceră, chiar dacă, poate îndreptată în direcţie greşită. După părerea mea, e nevoie de mult mai mult decât un program de televiziune să aduci dreptate acolo unde a domnit sălbăticia dintotdeauna.

Jules pare gata să-şi continue expunerea, când un uruit îi acoperă cuvintele. Elicopterul face un vacarm îngrozitor, şi maşinăria se înalţă, se ridică dincolo de coronamentul copacilor, suie şi dispare peste fluviu, unde se întoarce şi se roteşte în jurul nostru făcând o buclă, apoi se îndreaptă, peste pădure, înapoi spre Manguari.

Peste două zile, Uliseo şi pilotul şi-au planificat să se întâlnească din nou cu noi pe fluviu în jos, cu noi provizii.

4

Suntem pe cont propriu acum, zice Claude vesel. Doar noi şi indienii…

Jules aprobă printr-o mişcare a capului, şi zice:

— Da, dar dacă se întâmplă ceva, Claude, dacă

Doamne fereşte, cineva e rănit? Ai cu tine telefonul prin satelit, da? Ca să poată oricând cineva să zboare aici. Jules îşi savurează aventurile, dar nu e niciodată neglijent în ce priveşte siguranţa oaspeţilor.

Claude are o privire lipsită de expresie:

— Nu aici, Jules.

— Ce vrei să spui, nu *aici?* Nu pot să aterizeze *nicăieri* în următoarele două zile?

— Nu, vreau să zic că nu e telefon aici.

— Unde e?

— În elicopter, face parte din echipamentul elicopterului, nu poate fi scos.

— Nu ai unul din modelele alea de servietă? Noi am avut unul în Alaska, funcţionează grozav.

— Sunt extrem de scumpe…

— Scumpe? Pe dracu' scumpe! Jules este pe drept cuvânt mânios. Pentru ce dracu' plătesc, Claude? Dacă pe aici se întâmplă chestii nasoale, *cu adevărat* nasoale, dau în judecată firma ta de o să-i meargă fulgii. Auzi? O să-i *meargă fulgii.* Voi, ăştia, *vorbiţi* grozav, dar când vine vorba de făcut ceva, tot ce produceţi sunt nişte broşuri dichisite.

— Nu te enerva, Jules, zice Sandy. N-o să se întâmple nimic. Uite, fluviul este liniştit de acum încolo. Avem bărci cu motor. Am trecut deja peste partea grea. Relaxează-te.

Trebuie să detensionăm situaţia… îl întreb pe Claude dacă pot să-l ajut să pregătească la repezeală cina: începe să ni se facă foame.

— Bună idee, lumina începe să pălească cam într-o oră.

5

Facem o pălălaie de foc uriaş, într-un cerc de pietre scoase de pe malul fluviului.

— Uită-te la astea. Claude deschide un răcitor şi-mi arată cinci fleici de vită, groase cam de 5 cm şi presărate cu sare grunjoasă. Ultima tranşă de carne cumpărată de la

magazin pentru următoarele două zile.

— Ceea ce înseamnă *ultima* noastră carne, zic eu, adăugând moale: Nu ne putem baza pe Jules şi pe suliţele lui. Oricum, mie îmi place peştele. N-are rost să comentăm despre marele vânător alb în această chestiune bărbătească.

Fluviul are acum veşmântul de seară. Nu mai e soare care să se reflecte pe suprafaţa apei, ci doar umbre din ce în ce mai lungi, care ies dintre copaci, de-a lungul malurilor. Culoarea verde pal a apei devine la fel de întunecată ca aceea a pădurii care ne înconjoară.

Începe să cânte un alt cor de insecte, muzica nocturnă a Amazonului.

— Un concert pe cinste, zic.

— N-ai auzit nimic încă, replică Claude. Se transformă într-un vacarm infernal când se alătură şi animalele nopţii. E mult mai mult zgomot noaptea decât în timpul zilei.

Se apropie Sandy care începe să mă maseze pe spate. Te mai doare?, mă întreabă.

— O tăvăleală straşnică în cascada aia. De fapt acum mă resimt mai mult decât atunci când s-a întâmplat. Bănuiesc că aşa te simţi când eşti bătut măr, nu simţi totul. Se adună doar, te împresoară cu totul, pe urmă te pocneşte mai târziu.

Ne apropiem, şi ne prindem reciproc de umeri. Aerul devine, nu mai rece, dar măcar mai puţin cald. Şi pe măsură ce soarele îşi pierde din forţă, simt cum renaşte energia în mine.

Claude ne dă la fiecare un pahar cu vin roşu argentinian, foarte băubil. Mirosul de lemn ars şi gustul vinului rece constituie cireaşa de pe tort.

Şi îi şoptesc lui Sandy:

— Ei bine, şi pe mine m-a dezamăgit Claude. Dar acum într-un moment ca ăsta, pot să iert prostia.

— Ştiu ce vrei să zici, e pur şi simplu minunat faptul că suntem aici. N-are niciun rost să ne plângem.

— Straniu, dar în ciuda prezenţei noastre, şi chiar şi

cu indienii de colo, tot locul ăsta este cumva lipsit de personalitate, chiar dacă frumos şi sălbatic. Corul junglei, fluviul, pădurea care se întunecă... E ca şi cum noi toţi oamenii nu contăm deloc, pentru nimic de aici.

Stăm şi privim focul, iar flacăra trimite umbre nesigure pe zidul format de pădure.

Entuziasmul, perspectiva apropiatei cine, expediţia de a doua zi prin pădure şi pescuitul în fluviu, toate astea suscită în mine emoţii atavice, şi paradoxal, simt un soi de siguranţă ştiind că, indiferent cât de serioase sunt problemele aflate în joc aici, nu ne va găsi nimeni, nu acum, când noaptea ne împresoară.

Focul se joacă, dansează, în timp ce noi aşteptăm să se domolească şi să se transforme în tăciuni încinşi şi strălucitori pe care să ne prăjim noi carnea. Rămânem în picioare, fixând flăcările, sorbindu-ne vinul fără să ne spunem prea multe.

— Sunt mândru de noi toţi, zice Jules, mai ales de Nan şi de Ellen. O sărută pe Nan. Cred că a fost o nebunie acolo.

Nan zâmbeşte, dar nu spune nimic. În felul ei, poate să fie la fel de dură ca Jules, totuşi fără să simtă vreodată nevoia să se laude cu realizări, sacrificii, suferinţe. Cu toate astea, în momentul de faţă sunt mulţumită că Jules nu mai insistă, şi nu destramă magia serii.

Şi am sentimentul că a venit timpul să mulţumesc, în felul meu. Fără o vorbă, mă strecor în cortul nostru şi-mi iau flautul. Mă întorc, fac o uşoară încălzire, apoi cânt o secvenţă liniştită. În cele din urmă, muzica începe să curgă, plutind peste câmp şi peste fluviu, o melodie sigur neauzită vreodată aici, partea largo din concertul în la major de Vivaldi.

Notele se ridică, tremurând în aer: surprinzător de potrivit, Vivaldi în junglă, ca o muzică eterică a pădurii, stăpânită de o magie din altă lume.

— Dar chiar este atât de magic? Poate e doar felul în care vreau să-mi amintesc mereu de această noapte liniştită: prieteni, muzică, mirosurile fluviului, vecinii

indieni.

În timp ce cânt, Claude înteţeşte jarul roşiatic şi pune carnea făcută frigărui la câţiva centimetri deasupra căldurii. Îmi ridic privirile de la foc şi, în ultimele lui zvâcniri, văd că suntem încercuiţi de cel puţin doisprezece indieni adulţi şi de copiii lor, toţi zâmbitori şi dând aprobator din cap în timp ce ascultă.

O privelişte surprinzătoare la început, aceşti străini aproape despuiaţi vrăjiţi de Vivaldi, încurajator să simţi că oamenii pădurii sunt la fel de încântaţi ca şi noi.

Se ating unii pe alţii, tineri şi bătrâni, consolator, fără jenă, ca pentru a confirma forţa clanului lor faţă de întuneric, faţă de animalele sălbatice şi de duhurile rele.

Claude ne face semn că e gata carnea, eu mă opresc din cântat, râzând tare, cu poftă.

Claude îi conduce pe indieni la cuferele cu provizii. Scotoceşte într-un răcitor şi le dă nişte peşte rămas din captura lui Uliseo. O femeie mai vârstnică, cu un aer destul de ameninţător, dă buzna şi apucă un peşte mai mare.

— Ce înseamnă toată povestea asta?, întreabă Nan, foarte intrigată de femeia care se căzneşte cu peştele.

— Este un pirarucu, spune Claude. Priveşte ce face.

Femeia se lasă pe vine deasupra peştelui şi, cu mâna învelită într-o frunză, începe să smulgă măruntaiele lungi şi aspre ale peştelui.

— Folosesc maţele ca râzătoare, explică Claude, să mărunţească fructe şi rădăcini uscate, cum e maniocul.

Alte femei încep să învelească peştele în frunze mari, smulse dintr-un copăcel răsfirat, şi pun peştele pe tăciunii încinşi. Peştele care se coace în suc propriu şi frunzele afumate umplu aerul nopţii de un puternic miros de natură frustă.

Claude taie carnea, şi mâncăm friptură de vită în sânge, şi fructe proaspete, varietăţi de care n-am mai văzut niciodată. Totul este bun. Deschidem ultimele două sticle de vin şi ne aşezăm confortabil.

Ne cuprinde mulţumirea.

Când pleacă indienii cu peştele făcut, lumina focului

începe şi ea să pălească, şi curând scânteierile mor pe zidul întunecos al pădurii. Claude şi Jules aruncă ultimul buştean peste tăciuni, şi focul revine la viaţă cu o izbucnire, făcând umbrele să danseze din nou peste zidul pădurii.

După cină, indienii cântă din „paca”, nişte fluiere făcute din tuburi de trestie. Muzica este plină de viaţă, adesea disonantă, şi indienii încep să se bine dispună. După o vreme, un bărbat se depărtează de ceilalţi şi se apropie de noi. Este tatăl frumoasei fete cu ochi verzi. Râsetele încetează şi el începe să cânte, un cânt de vânătoare în cheie minoră, şi un alt bărbat îl acompaniază la fluier.

Când termină, se întoarce spre mine şi spune ceva în limba lor. Dau din cap că nu înţeleg. Claude îl roagă pe indianul care ştie puţină portugheză să traducă.

— O întreabă pe doamna, traduce Claude, de vorbele muzicii ei.

— Nu are cuvinte, spun. Numai muzică.

Cântăreţul pare dezamăgit. Îl întreb ce înseamnă cuvintele de la cântecul său.

Prin Claude interpretul vorbeşte: *Acesta* este locul nostru. *Aici* dormim. *Aici* mâncăm.

Aici sunt strămoşii noştri. Femeile noastre.

Aici sunt copiii noştri. *Aici* este al nostru, cale de un somn, două somnuri, trei somnuri, patru somnuri depărtare. Cinci somnuri nu e acum. Cinci somnuri duse sunt. A venit focul, nimic n-a rămas. Suntem obosiţi, de asta mestecăm frunze. Bem *yagé.* Tragem din pipă *yoppo.* Pe urmă puternici. Aşa niciun jaguar nu se mai apropie. Niciun foc. Niciun şarpe. *Ucidem* pe cel care face foc, ca pe tapir. Îl *tăiem* pe cel care face foc, ca pe tapir. Cei care fac foc, fac găuri în femeile noastre. Le taie capetele părinţilor noştri. Fură copiii. Ne-am săturat. Asta este locul *nostru…*

Preţ de o clipă, doar linişte. Nu facem niciun comentariu legat de cuvintele lui, de veridicitatea lor sau de posibilele şi cele mai îngrozitoare implicaţii.

În cele din urmă, vorbeşte Jules:

— Aceşti mommayoni, sunt diferiţi. Ştii, pot să *cred* toate astea. Sunt adevărate. Spune-i Claude, spune-i *că eu* înţeleg.

Mesajul ajunge la cântăreţ, care îl priveşte pe Jules, ia o mână de frunze dintr-un sac de piele şi începe să le mestece. Cu gura plină de frunze, îi întinde şi lui Jules, îndemnându-l să facă la fel.

Jules e intrigat:

— Fenomenal, vă spun eu, absolut fenomenal. Trebuie să încerc puţin din astea, să le dăm în schimb nişte vin.

— Bine, dacă aşa vrei, zice Claude. Cu un pic de vin se descurcă, dar nu prea mult. Dacă simţi că ţi se face rău, opreşte-te, nu mai mesteca. Şi dacă ei încep să bea ceva ciudat, ai grijă, chestia aia, *yagé* e otravă. Şi când îi vezi că trag ceva pe nas prin tuburi – *yoppo* sau *caapi,* spune imediat, pentru că în momentul ăla trebuie să plecăm de aici. E ceva făcut dintr-o viţă pe care o numesc frânghia morţii, îi înnebuneşte. O inhalează pentru viziuni profetice, uneori ca să identifice un duşman, ca să ştie cine ar trebui să fie *tsantsa.* Asta înseamnă scurtat de cap. Şi dacă încerci *yoppo,* poate să te ucidă dacă nu eşti obişnuit.

— Am priceput, Claude. Nicio problemă.

— Ai grijă, Jules. Din vocea lui Nan răzbate îngrijorarea. Vorbesc *serios* acum. Nu ştii ce e chestia aia, cum reacţionează în combinaţie cu medicamentele tale.

— Am spus că nu e nicio problemă.

JULES PORNEŞTE prin întuneric…

…către marginea câmpului, unde sunt adunaţi indienii.

De-a lungul lizierei, mommayoni au ridicat un şopron, nimic mai mult decât frunze legate de crengi, susţinut în poziţie oblică de o prăjină. Sunt obişnuiţi să doarmă pe pământ, înghesuiţi unul în altul, şopronul nefiindu-le altceva decât un adăpost de ploaie.

Jules se pierde în umbrele nopţii, împreună cu indienii, iar Sandy se întoarce spre Nan:

— Ce medicamente?

Nan ezită, apoi zice:

— Pentru echilibru. Ritalină.

— Atunci ar fi bine să o ia uşor. Nu vreau să se prostească dacă indienii încep cu chestia aia a *lor.*

E atât de greu să ţi-i închipui periculoşi, în ciuda cântului lor înfricoşător, şi a implicaţiilor legate de canibalism. Par nişte oameni aşa de simpli, cu chipuri realmente deschise şi oneste, aproape ca nişte păpuşi.

Sandy se întoarce spre Claude:

— Ce este *chestia* asta pe care o iau?

— Frunzele? E coca, se găseşte peste tot. Dar *caapi, yoppo,* substanţa din viţa morţii? Puternică, chiar otrăvitoare. Eu? N-aş atinge-o niciodată. Dar pentru indieni e ca un fel de comuniune. Spun că atunci când a fost creată lumea, creatorul a luat două fire din părul lui şi le-a plantat în această pădure. Firele de păr s-au transformat în viţe, şi doar indienii ştiu unde să le găsească. Şi numai ei ştiu ce să facă cu ele. Spun că dacă iei substanţa asta din viţa morţii, da, suferi. Dar totodată, te schimbi, devii mai bun, şi ăsta e singurul mod de a învăţa cu adevărat, prin felul ăsta de suferinţă.

Nan dă din cap, în mod evident mai îngrijorată după explicaţiile lui Claude:

— Mai cânţi ceva, Ellen, te rog? Ca înainte.

Aşa că, din nou cânt Vivaldi, apoi o piesă de Bach. Şi în timp ce cânt, mă las tot mai mult învăluită de muzică, mai puţin conştientă de prietenii mei şi de timpul care trece, până când tresar, aproape înspăimântată, de o prezenţă întunecată care se desenează ameninţător deasupra mea.

Jules s-a reîntors de la şopron.

— Noaptea, zice… miroase exact ca florile… îmi place, chiar îmi *place.* Se holbează insistent la mine de sus, şi este evidentă probabil jena mea bruscă.

— Jules? În vocea lui Nan se citeşte îngrijorarea. Stai jos aici, Jules, lângă *mine.*

Dar el nu se mişcă:

— Mai cântă ceva, Ellen. Îmi place… face ca noaptea să miroasă ca… ca florile.

Ezit, şi vocea lui devine dură:

— *Cântă,* Ellen.

Aşa încât cânt, dar de data asta fără plăcere. Orice efect ar avea asupra lui Jules frunzele de coca în combinaţie cu ritalina, eu, una, nu apreciez rezultatul. Dar continui să cânt, şi nu spun nimic, nu vreau să judec pe nimeni. Când termin, se aşterne o linişte prelungă.

Sandy încearcă să refacă atmosfera:

— Hei, oameni buni, ce credeţi? De câte ori o să mai fim în stare să facem astfel de lucruri?

— Înainte de a fi prea bătrâni*?,* zice Nan.

— Nu, răspunde Jules răstit. Pare supărat: înainte ca toate astea să se ducă dracului. L-aţi auzit pe indian. Înainte ca singurul loc neatins, pur, credeţi-mă, o să fie undeva în Antarctica.

— Acolo n-o să mai putem să ne aşezăm în jurul focului de tabără, spune Sandy, străduindu-se să destindă atmosfera. Jules, eu sper că o să se oprească cu mult înainte de Antarctica.

Mă întorc spre Jules:

— Ascultă, ne bucurăm că am venit. Ridic paharul spre gazda noastră, sperând că o să se calmeze. Mi se alătură Sandy şi Nan:

— N-am sosit la ţanc pentru începutul sfârşitului.

— Nu, răspunde el, pe un ton sumbru. Nu vrem să se întâmple aşa ceva. Cine dracu’ vrea *asta?*

7

NE AŞEZAM, cu privirile aţintite asupra flăcărilor care se sting…

…până când, din nou neliniştit, Jules spune:

— Ce-aţi zice să ne verificăm lucrurile? Să fim siguri că totul este pregătit pentru mâine…

Îndreaptă lumina unei lanterne pe bagaje. Razele albe aruncă în jurul nostru o strălucire care dă taberei şi

malului un aer romantic trist.

Încep să mă simt utilă, caut sculele de pescuit, uşurată să-l văd pe Jules funcţionând din nou mai normal. El desface banda adezivă de pe tuburile de PVC în care îşi transportă suliţele. Scoate armele.

— Ia uite, hai încearcă una, îmi spune. Ezit. Hai, Ellen, nu muşcă. Ne întinde fiecăruia câte o suliţă. Ne trecem mâna peste mânerele din frânghie împletită. Par perfect echilibrate.

— Sunteţi ca bătrânii războinici, zice el. Întocmai ca mommayoni ăştia „diferiţi” de aici.

— Da, râde Sandy, dar în tonul lui nu e prea mult umor. Avem nevoie de puţină vopsea pentru pictat corpul, ceva protecţie împotriva şerpilor.

— Hai să ne uităm la vârfuri. Jules aduce geamantanul mic şi vechi din piele, în care a pus vârfurile de suliţă. Îl deschide şi, din învelitoarea din piele de căprioară, scoate o lamă pe care o ţine la lumina lanternei.

— Lamele sunt fine. Dumnezeu ştie ce dracu’ o să găsim de vânat, dar o să ne distrăm încercând, nu? Facem o probă mâine, aşa, de-amorul artei. Poate prindem unul din rozătoarele alea grase pe care îl punem la grătar pentru prânz. Râde: Ce ziceţi, oameni buni?

— Păi, încerc şi eu să râd cu el… *dacă* nu găsim nimic, voi bărbaţii puteţi să vă bărbieriţi cu lamele astea. Hai să băgăm cornu-n pernă, da? Să ne trezim în zori. Vreau să văd răsăritul.

— Pernă?, zice Claude. Sigur, dar mai întâi trebuie să umflăm saltelele.

Scoate de undeva pompe de picior. O treabă plicticoasă, dar fie o facem, fie ne culcăm pe pământul plin de denivelări. Nu avem paturi de campanie, pentru că totul trebuie împăturit strâns sau rulat ca să poată fi aranjat în canoe, pentru călătoria pe fluviu în jos.

8

În cortul nostru impermeabil de două persoane…

…Sandy şi cu mine alăturăm saltelele şi punem plasa de ţânţari, apoi ne acoperim.

Plăcut şi intim. Senzual. Coapsă lângă coapsă, excitant. Dar suntem prea obosiţi ca să facem pământul să se zguduie în seara asta. Stăm întinşi unul lângă altul, cu lanterna aprinsă.

— Jules şi indienii ăia, spun eu căscând. Are un orgoliu mare cât Amazonul.

— Nu ştiu. Orgoliu? Ce orgoliu, natura e stăpână aici, înţelegi ce vreau să zic? Totul ţine de natură, nu de noi, natura are ultimul cuvânt despre ce este şi ce nu este orgoliu aici. Cine ştie, poate că Jules se potriveşte foarte bine locului. Oricum, nimeni care este cu adevărat plin de orgoliu, nu dă doi bani pe natură aşa cum face Jules.

Sandy se opreşte, stă întins cu ochii închişi, cu o mână care odihneşte pe şoldul meu, cealaltă strânsă copilăreşte sub bărbie. Dintr-odată, faţa i se încreţeşte într-o expresie plină de mâhnire: Da uite că încep să vorbesc şi eu ca Jules. Ei bine, nimic nu e simplu nicăieri. Chiar şi indienii ăştia care par simpli sunt la fel de complecşi ca noi. Eşti bucuroasă că eşti aici?

— Bineînţeles. Dar tu?

— E minunat, să stau aici, să vorbesc cu tine, e pur şi simplu minunat. E o bucurie să-ţi aud vocea, şi sunetele junglei. Nu mi se pare înfricoşător. Ţie?

— Puţin, dar nu terifiant.

Sting lanterna, şi cu viteza unui drogat, mâna pe care Sandy o ţine pe coapsa mea devine inertă şi adoarme.

Fără prea multă concentrare, membrele mele obosite cad iute pradă amorţirii. Dar mintea îmi rămâne mult prea alertă.

Stau întinsă şi ascult, ascult orice sunet. Ţipetele pădurii care devin mai intense. Respiraţia regulată a lui Sandy. Orice mişcă acolo afară în întuneric.

Aerul este dens şi îmbibat de căldură, iar noaptea chiar miroase doar a flori. Pentru parfumurile ei, noaptea nu are nevoie de muzica mea sau de fanteziile lui Jules generate de frunzele de coca.

Mi se pare că aud fluviul cum curge, dar niciun sunet de creaturi la pândă. Deşi, pe măsură ce mintea mea amorţeşte, îmi imaginez animale…

…mai adânc în pădure…

…animale în aşteptare, cu labele ridicate, cu ghearele pregătite. Ochi sălbatici creaţi să vadă doar în beznă, căutând întunericul.

Şi deodată, ceva atinge cortul nostru, iar imaginaţia mea îngheaţă.

Parte *din visul meu…*

Un sunet adevărat acum…

…un sunet ca un scârţâit prelung…

…un sunet ascuţit pe pânza de cort.

Ceva încearcă să apuce, de fapt să *pună stăpânire* pe cortul nostru.

Pe loc, îmi amintesc fulgerător unde mă aflu şi, mi se pune un nod în gât. Bâjbâi prin cort după lanternă, şi îndrept lumina spre reţeaua subţire a plasei de ţânţari. Peretele cortului se luminează.

Nimic…

Doar pânza de cort. Un petic în cort. Pe urmă însă…

…un braţ ridicat, umbra unei mâini cu unghii lungi care se întinde să atingă pânza.

O *maimuţă,* îmi spune raţiunea: o afurisită de maimuţă care încearcă să intre.

Trântesc lanterna de pământ, şi umbra se retrage brusc, dispare. Dar cât de departe, n-aş putea să spun.

Stau acolo întinsă, transpirată toată, aşteptând, urmărind printre pleoapele care se închid. Sting lanterna.

Şi *acum nimic:* doar zgomotele pădurii, respiraţia lui Sandy, întunericul.

O bufnitură o dată, aproape sau departe, nu ştiu.

Numai nu jaguari, nu şerpi, nu tarantule, chiar dacă mintea mea este năpădită de toate aceste posibilităţi, ba chiar mai multe.

Preţ de vreo oră zac trează, şi începe să plouă, o ploaie torenţială rapidă şi scurtă, apoi din nou nimic, doar picături de apă care cad de pe cort.

Respiră adânc. Astupă-ţi urechile.

Concentrează-te întâi pe degetele de la mâini, apoi pe cele de la picioare şi în fine, pe membre.

Nu-ţi mai face griji.

Inspiră, expiră…

Aţipesc.

Din nou trează.

Şi-mi imaginez cum trebuie să arate corturile noastre pentru o maimuţă hoaţă. Îmi amintesc că maimuţele muşcă şi zgârie, îţi scot ochii dacă sunt suficient de furioase. Ne-am făcut vaccinurile contra rabiei, dar totuşi. Deşi poate că niciun jaguar nu se furişează prin jur, maimuţa aia…

…o mai fi stând la pândă gata de atac? Poate la numai o distantă de câţiva metri, (întărindu-ne cu privirea? Alegându-şi momentul, acum că s-a oprit ploaia.

Toate gândurile astea îmi trec prin minte – pentru cât timp? – până când mă alertează din nou nişte zgomote, până când din nou pânza de cort începe să se mişte.

Şi încet, apuc lanterna de lângă saltea. Simt durerea din spate şi umeri, de la loviturile primite pe fluviu.

Aprind lumina…

Şi văd un braţ întinzându-se înăuntru pe sub cort.

Un braţ acoperit de păr negru. O labă neagră lucioasă, cu unghii decolorate şi palme cenuşii. Se mişcă, cu gândul să găsească ceva de apucat, un punct slab, o intrare în cortul nostru.

Ridic lanterna şi pocnesc cu putere laba maimuţei. Mi se pare că aud un ţipăt scurt, un şuierat ascuţit, ca atunci când tragi aer în piept, şi de data asta maimuţa fuge.

Dar pare să fie încă undeva acolo, mişcându-se târşâit, tropăind, la vânătoare de hrană. Aprind lanterna de cel puţin două ori, şi surprind pe pânza cortului umbra maimuţei care se agită pe lângă noi.

Şi aşa, în neliniştea mea îmi închipui cum ar fi să vânăm maimuţa asta – exact cum ar vâna indienii un animal – străpungând-o cu una din suliţele cu lamă de metal ale lui Jules.

Şi în ritmurile deliberate ale acestui vis însetat de sânge, încet-încet aţipesc.

9

La prima lucire a dimineţii…

…sunetele de afară încep să se schimbe, şi se înalţă o căldură mai puternică.

Maimuţa a plecat de mult.

Mintea mea începe încet-încet să funcţioneze odată, apoi din nou, absorbind treptat mesajele senzoriale. Când, în cele din urmă sunt trează, găsesc lanterna pe burta mea şi, amintindu-mi aventura nocturnă, râd de mine însămi.

Sandy doarme încă, cu faţa spre mine. Văd cum ziua care ne aşteaptă prinde contur, fluviul şi copacii fiind formele ei dominante.

Mă ridic încetişor şi ies din cort.

De pe câmp şi din coronamentul copacilor se ridică o ceaţă presărată de luminile zorilor, şi pluteşte peste apă. Deasupra fluviului, la est, cerul incandescent e roşu şi portocaliu, mai puţin acolo unde dâre fine de purpuriu brăzdează orizontul şi, chiar deasupra mea albastrul şi roşul se contopesc, iar din coroanele copacilor se rostogolesc nori ceţoşi rozalii, care devin albaştri şi cenuşii deasupra apei.

Mă duc spre fluviu, apoi mă opresc.

Este straniu de aproape şi nemişcat – nu fluviul, căruia-i ascult toate sunetele – curentul ce curge rapid pe lângă mal – ci câmpul din jurul meu este ciudat de liniştit. Ceaţa învăluie totul, dar nu mă aştept să aud vreun sunet din ceaţă. Mă aştept la alte sunete, o prezenţă pe care am simţit-o mai înainte, dar care acum s-a dus.

Ar trebui să înceapă să se agite creaturi diurne, mă gândesc, mânate la vânătoare de foamea dimineţii.

Şi brusc mă bate un gând: *aşa o să fac şi* eu, măreaţa mamă care vânează, aprovizionează, mă duc la vânătoare pentru micul dejun şi îmi surprind prietenii.

Când se vor trezi, o să fiu deja înapoi cu prada pe

ziua de azi. Ce anume, nu am idee, dar brusc sunt hotărâtă să-mi înving toate spaimele.

Caut undiţele. Şi o suliţă, doar pentru cazul în care întâlnesc unul din rozătoarele alea grase. Din geanta de piele a lui Jules scot o lamă şi o fixez bine de coada de lemn.

Ataşez fir la o undiţă verde din fibră de sticlă şi leg ca momeală o muscă uscată, în culori exotice. Ţin suliţa în mâna dreaptă ca sprijin şi ca unealtă de dat la o parte tufişurile şi iarba înaltă şi pânzele de păianjen, şi mă îndrept către copacii de la liziera pădurii, cu intenţia de a urma cursul fluviului, mergând pe mal până la confluenţa cu unul din a fluenţii mici pe care l-am văzut, pentru ca apoi să mă îndrept în sus pe apa mai domoală spre un loc unde să pescuiesc pentru micul dejun.

Sau cel puţin aşa fantazez.

Poate mă grăbesc, plecând singură şi fără să spun nimănui, dar Claude probabil nevrând să le impună prea multe restricţii unor clienţi care plătesc atât de bine, nu a interzis asta.

În plus, pădurea dimineaţa mă incită, dezamăgindu-mă poate cu misterele ei dis-de-dimineaţă. Copacii maiestuoşi şi înalţi sunt mândri regi în soarele zorilor. Deasupra apei, se ridică alţi aburi, ca nişte pânze zdrenţuite. Şi mirosul florilor, cel mai intens între parfumurile pădurii, este pretutindeni.

Tonurile reci ca de clopot ale sălbăticiunilor sună a avertismente clare, după care izbucneşte un scrâşnet, când mă apropii.

Merg de-a lungul lizierei pădurii, abia văd la câţiva paşi în faţă, dar ştiu că dacă nu mă abat de la malul fluviului, apoi până la marginea primului pârâu, nu trebuie decât să-i urmez cursul, putând astfel să găsesc drumul înapoi spre câmp şi spre tabără.

O idee grozavă, numai că sunt gata s-o pierd: fiindcă nu-mi dau seama cât sunt de aproape de marginea râului, alunec în apă. Mă răsucesc involuntar pe o rână, mai să mă prăvălesc, înfig suliţa în mâl, ca să opresc căderea.

Uimitor, suliţa de lemn ţine, îmi susţine greutatea, nu se rupe, şi mă urc înapoi pe mal, în patru labe. Îmi dau seama de adevărata rezistenţă a suliţei, şi mă bucur că am adus-o cu mine.

Un fior îmi străbate trupul.

Ceaţa şi fluviul, copacii şi vegetaţia pitică a junglei mă înconjoară: *regina verde a pădurii.* Când o să mă întorc, ceilalţi o să fie mândri şi, cred eu, invidioşi.

Aşa că trebuie să continui să fac ce mi-am propus şi, să mă întorc la tabără cam când se scoală ceilalţi, făcându-le o surpriză cu captura mea. Sunt destul de pricepută la pescuit în apă dulce, de când eram în Minnetonka, la pescuitul cu lansetă de când m-am mutat la New York, cu momeală artificială în ocean, lângă Montauk. Aşa că mă simt încrezătoare în această mică aventură a mea.

Ceaţa începe să dispară, pluteşte spre înălţimi, pe deasupra copacilor, rărindu-se chiar peste fluviu. Lumina zilei îşi face loc, şi am vizibilitate mai bună. Găsesc pârâul, mai degrabă un şanţ larg şi adânc, mă întorc şi cobor în scobitura mică pe care o formează în pădure. Şi de-o parte şi de cealaltă, aproape la nivelul capului meu, nu văd decât la câţiva metri dincolo de copaci şi vegetaţia pitică.

Îmi croiesc drum pe marginea acestei ravene, mă mişc încet pe lângă rădăcini masive de copaci, trec peste buşteni putreziţi, împrăştiaţi ca nişte monştri preistorici căzuţi în mlaştină.

Deasupra capului meu, sus, la hotarul luminii matinale, se leagănă forme ciudate şi frânghii, plante aeriene agăţătoare şi viţe, strălucitoare flori roşii şi galbene, excrescenţe uriaşe ale unor cuiburi de furnici şi termite agăţate de trunchiuri putregăite şi, sprijinind toate astea, se înalţă coloanele vii, netede şi pale, ce dispar în această luxurianţă nebună, măreţii regi: copaci de esenţă tare.

Apa pârâului pare o casă minunată pentru peşti, suficient de adâncă şi cu un debit stabil.

Dar în inima mea nutresc deodată o cu totul altă speranţă – o *dorinţă:* să dau peste un animal, aflat la

rându-i acolo în căutarea micului dejun, pregătit să sară, atât de absorbit de căutările lui, încât nici n-o să mă observe.

Pentru că am tot ce trebuie – chiar aici, în şanţul ăsta – o linie clară de aruncare între pradă şi mine. Ca la un poligon de tragere. O idee atât de irezistibilă, că mă uimeşte.

Poate că o să descopăr un tapir din aceia dolofani, care i-au rămas la inimă lui Jules.

Aşa că acum nu mai ţin suliţa ca pe un baston, ci ca pe o armă ridicată, gata să lovească.

Nu scot niciun sunet.

În imaginaţia mea sunt o fiinţă primitivă. ADN-ul meu acelaşi cu al indienilor, acelaşi cu cel al primilor nomazi care au migrat din nord, spre aceste păduri ancestrale cu mii de ani în urmă.

Ceaţa se disipează. Razele luminii pale a zorilor străpung coroanele copacilor, alunecând pieziş în pârâul din faţa mea, cât văd cu ochii.

Şi, apoi ca un miracol, ceva întunecat, o creatură greoaie şi aproape una cu pământul, apare într-o rază de lumină.

Şi dorinţa mi se-mplineşte.

Rămân nemişcată.

O creatură mare asemănătoare cu un rozător se apleacă să bea din pârâu, iar lumina îi cade pe spate în fâşii fine, cenuşii. După ce a băut, animalul rămâne încă nemişcat ca o stâncă, concentrându-şi privirea pe ceva din apă, la fel de intens cum îmi concentrez eu mintea şi muşchii asupra lui.

Încet, fără zgomot, împing braţul înapoi cât pot, în poziţie de aruncare. Vizibilitatea nu e perfectă, dar de la distanţa asta, chiar şi eu am nimerit fix în centrul ţintei fixate pe o căpiţă, la ferma lui Jules.

Rămân nemişcată acolo, înţepenită în şanţ, sub zidurile înalte de verdeaţă. Tin suliţa strâns în mâna dreaptă, mult în spate, iar braţul şi partea superioară a corpului sunt întinse, pregătite de aruncare.

Dar, în secunda aceea dinainte de explozie, creatura mătură apa cu laba din faţă, cu ghearele scoase şi, cu o lovitură puternică, scoate la iveală un peşte argintiu care se zbate, parcă tras în ţeapă.

O ia la fugă cu pradă cu tot, trecând peste peretele ravenei spre pădure, iar eu rămân acolo, absurdă statuie greacă, semizeiţă a junglei, eu, Ellen Genscher, aruncătoarea de suliţă.

Proptesc suliţa de marginea şanţului. Sunt leoarcă de transpiraţie şi respir greu, de parcă aş fi alergat o sută de metri pentru o aruncare.

Dacă rozătorul ăla gras poate să prindă un peşte, atunci, fir-ar să fie, şi eu pot.

De pe marginea apei arunc, trag, arunc, şi din nou trag. Prima lovitură e directă şi dură. O iau de la capăt, arunc cu o smucitură undiţa spre spate, ca să se înfigă mai adânc cârligul. Dau drumul la fir cu viteză, n-am idee ce-am prins sau ce gust o să aibă, ar putea să aibă gust ca de nămol, poate să nu fie comestibil.

Scot peştele şi-l pun jos, dar nu pot să scot cârligul, aşa e de adânc înfipt în gura lui. Folosesc lama suliţei ca să fac o tăietură lungă pe burtă. Vârful taie la fel de bine ca un cuţit ascuţit.

Scot măruntaiele peştelui, şi îl clătesc în apa pârâului. Împachetat într-o frunză mare şi copt pe foc, peştele, oricum s-o fi numind, ar trebui să fie un mic dejun grozav. Acum măcar nu mă întorc cu mâna goală din prima expediţie solo în sălbăticie. Peştele e destul de mare pentru orgoliul meu.

După ce mă spăl pe mâini, lipicioase de la zemurile din peşte, mă grăbesc înapoi cu prada.

10

Soarele a trecut mult dincolo de coronamentul copacilor…

…devine mare şi gras, îşi pierde conturul, devine palid ca burta peştelui mort, schimbă cerul dintr-un albastru strălucitor într-un alb lăptos, bolnăvicios şi

decolorat.

Văd corturile şi un rotocol de fum care se ridică peste poiană. Ceilalţi s-au sculat şi sunt gata să înceapă ziua, agitându-se să facă un foc pentru micul dejun.

Şi acum, că ceaţa s-a risipit, observ ce n-am băgat de seamă mai devreme; indienii au dispărut.

Nu e niciun semn de viaţă în jurul şopronului lor. S-au furişat în pădure, pe fluviu, undeva. Dar nu pot decât să mă întreb când au plecat şi de ce, şi unde se vor opri din nou în rătăcirile lor perpetue. Noi cinci suntem acum singurii oameni cât vezi cu ochii.

— Hei, Jane! Eu, Tarzan! Jules strigă spre mine:

— Ce-ai prins?

Ridic peştele. Nan şi Sandy vin spre mine să arunce o privire. Mă simt ca o eroină.

— Şi era cât pe ce să dau lovitura, spun, ridicând suliţa ca şi cum aş fi vrut s-o cântăresc.

Jules e neîncrezător: *Cât pe ce?* Tu?

— Doar cât pe ce.

— Şi ce era?

— Nu ştiu sigur. Cred că unul din rozătoarele alea mari pe care le mănâncă indienii. Arăta cam ca un oposum.

Nan râde:

— Noroc că l-ai ratat. E clar că ideea de a mânca oposum la prânz nu ne face cu ochiul.

— De fapt n-am aruncat…

— Te-ai cramponat?, întreabă Jules. Tipic.

— Şobolanul cel gras a prins un peşte şi a fugit cu el. N-am avut nicio clipă o ţintă clară.

— Te-ai cramponat, Mama Jane. Acum trebuie să murim cu toţii de foame.

— O să mai avem destule ocazii, spune Sandy. Mai avem încă drum lung de făcut.

— Păi chiar dacă aveam noroc şi-l loveam, probabil că încă l-aş urmări în sus pe pârâu. Apoi ar fi trebui să-i târăsc hoitul până aici. Şi în plus, dacă vrei să ştii, m-am gândit că o să-l dau vecinilor noştri, nu vouă. Apropo, unde sunt?

Claude ridică din umeri:

— De obicei nu prea spun încotro se îndreaptă. Deşi e ciudat să plece aşa brusc, fără să spună o vorbă. Nu le stă în fire.

— Captura asta a ta, Ellen, zice Jules rânjind. Pur şi simplu nu pare suficient de mare să ne hrănească pe *toţi,* doar dacă nu cumva faci trucul cu pâinea şi peştele. Cât despre chestia cealaltă, cea care a fugit? Dacă arăta ca un oposum, probabil că avea gust de oposum, iar carnea de oposum are gust destul de bun, după cum am auzit. Păcat că te-ai poticnit, domnişoară avocat Genscher.

— Ştiu, ştiu, tu şi Sandy l-aţi fi băgat în traistă. Ne-am fi ospătat toată săptămâna. Friptură de şobolan, tocană de oposum, ficat prăjit de rozător. Tare mi-ar fi plăcut ca *voi* doi să fiţi acolo, pe pârâu, în locul meu. Unul din voi ar fi înfipt vertiginos lama în nefericitul ăla. Şi lama ar fi ieşit pe partea cealaltă. S-ar fi prăbuşit imediat. Mă gândeam, *„De-ar* fi fost Jules sau Sandy…”

Râdem cu toţii.

Nan ne dă la toţi căni cu cafea Dean & DeLuca. Cu peşte făcut la aburi şi nişte fructe de pădure, un mic dejun potrivit pentru nişte aventurieri. Peştele nici nu e aşa de rău.

— Nu recunosc varietatea asta, spune Claude. Dar, Amazonul pe aproape toată lungimea lui are zeci de specii endemice de peşti, pe care niciun om de ştiinţă nu i-a văzut. E posibil ca ceea ce am mâncat să fie o mare descoperire.

Pe măsură ce soarele câştigă înălţime şi putere, căldura ne împresoară. Facem curat în tabără, spălăm ustensilele de gătit în fluviu.

— Poate că ar trebui să pornim pe apă acum, înainte să se facă prea cald, zice Jules. Să mergem cu canoele să explorăm puţin, să pescuim un pic. După-amiază, putem să ne refugiem din calea soarelui, ne întoarcem să facem o excursie în pădure, unde e mai răcoare atunci, nu, Claude?

— Ai dreptate, Jules.

— Poate, spun eu tachinându-l, poate că o să găseşti

vreun ficat de rozător în cârlig. Să punem un şobolan în proţap pentru cină. Doar dacă nu vrei din nou peşte, caz în care mă ofer eu oricând.

— Destul, zice Nan, plictisită de împunsăturile noastre. *Fără* întreceri, suntem în vacanţă. Hai să mergem pe apă înainte să se facă prea cald.

— Corect, zice Sandy. Când o să se instaleze căldura deplin, niciun peşte în toate minţile, nici măcar nu se va apropia de suprafaţa apei. Aşadar, ce e prin împrejurimi, Claude?

— Ne recomanzi ceva locuri de văzut?, întreabă Nan. Ce spune *harta?*

— Nu avem hartă. Niciuna detaliată. Aici lotul e virgin. Aşa că bucuraţi-vă de ce întâlniţi. Ce găsim, găsim. Ştiţi voi, norocul!

La gândul că mergem la întâmplare, Nan nu pare prea mulţumită. Şansa n-a fost niciodată o noţiune cu care să se simtă chiar în largul ei.

11

Eu şi cu Sandy ne suim în canoea cea mai scurtă din cele două…

Mă aşez în partea din faţă, la câţiva metri în faţa lui Sandy. Primul gând a fost ca el să ţină direcţia cu ajutorul motorului exterior.

Jules, Nan şi Claude iau barca mai lungă şi Claude trece la cârmă.

Avem şi vâsle, ca să economisim combustibil dacă moare vreun motor, sau pur şi simplu trebuie să păstrăm linişte. Fiecare barcă are un rezervor de cinci galoane. În două zile, undeva pe fluviu în jos, ne va reaproviziona elicopterul. Avem la bord tot echipamentul de pescuit.

Pentru orice eventualitate, Jules a pus în fiecare barcă câte o suliţă:

— Nu ştii niciodată ce găseşti.

— Soţul meu se roagă pentru un monstru al fluviului.

Îi dăm drumul, şi pe loc ne dăm seama că n-o să

avem nevoie de motoarele demontabile căci mergem în aval: e suficient curentul. Aşa că Sandy opreşte motorul şi trecem la vâsle ca să înaintăm. Barca nu e prea stabilă, şi pare hotărâtă să ne facă probleme, să ne azvârle de-a dreptul în fluviu, dacă se poate.

— Nu vă faceţi probleme, strigă Claude la noi. Nu vă opuneţi curentului, lăsaţi-vă în voia lui. Concentraţi-vă asupra navigatului.

De îndată ce ne-am croit cu greu drum până în mijlocul curentului, observăm că, la această oră a dimineţii, faptul că suntem pe fluviu are un mare avantaj asupra pământului. Briza şi apa care curge, poate şi soarele plin, înseamnă mai puţine insecte. Pe uscat, nu sunt în mod special descurajate de substanţele contra insectelor. Numai mica mea expediţie de pescuit şi vânătoare de azi dimineaţă m-a lăsat cu înţepături peste înţepături, gâlme roşii pe braţe, gât şi picioare.

În schimb, problema în larg, pe fluviu este soarele: nemilos, străduindu-se să pătrundă dincolo de pălăriile noastre cu boruri largi şi de straturile de cremă de protecţie, implacabil. Deşi nu poate fi mai mult de nouă dimineaţa, este infernal de cald.

Dar e o muncă uşoară. Cam la fiecare 20 de metri de mers în aval, dăm cu vâsla doar o dată. Fluviul e cel care face treaba pentru noi, vâslitul fiind mai curând un test de graţie şi echilibru şi îndemânare decât de forţă brută. Îmi place, mişcările sunt line, aparent din instinct.

Cealaltă barcă, deşi cufundată mai mult în apă având trei persoane, scoate un timp bun, aproape ne ajunge din urmă, toţi vâslesc, iar Jules e în faţă. Pare să-l delecteze efortul, neîngrădirea naturii sălbatice, promisiunea că totul este altceva. Jules nu doar respiră aerul junglei, îl consumă cu lăcomie, în valuri mari, avide, ca şi cum fiecare gram i-ar aparţine.

— Hei, oameni buni, strigă la noi. Nu-i ăsta paradisul?

— Paradisul, zice Sandy. Se face cald ca-n iad. Ar trebui să ne îndreptăm spre celălalt mal, încă mai e

umbrit. Trebuie să fie peşte acolo.

— Splendid. Să pescuieşti *tu.* Eu mă duc după pradă în pădure. Să vedem cine face rost primul de masa de prânz.

Cu Jules e mereu competiţie. Nici n-ar avea haz altminteri.

Amândouă bărcile trag la malul celălalt, în apele puţin adânci, unde e umbră. Fără altă vorbă, Jules îşi scoate pălăria şi îşi dă drumul peste bord, în apă. Pluteşte în larg, pe spate.

— Ce uşurare. Haideţi şi voi, apa e grozavă.

— Ştiu şi eu, Jules, zice Nan cu un glas sincer îngrijorat. Nu poţi să ştii ce poate fi în apă, *atât* de departe pe fluviu.

— Caimani de şase metri, zice Sandy, numai dinţi.

Jules începe să stropească înjur, ca şi când s-ar fi luptat cu un duşman nevăzut:

— Hei, oameni buni, strigă. Apoi, cu glas prefăcut: *Piranha!*

— Nu glumi, spune Claude. Poate nu aici, dar mai departe, unde fluviul e mai lent şi mai larg, iar apa devine maronie. Poţi să fii sigur că există piranha.

Chiar şi pe căldura asta, cuvintele lui Claude au oarecum efectul unui duş rece asupra mea. Dar, la Jules se întâmplă pe dos. Potenţialul pericol îl face să se delecteze şi mai mult.

— Jules, strig la el, parcă eşti un delfin.

— Cam aşa, zice Claude, în care s-a trezit omul de ştiinţă. De fapt, *sunt* delfini în Amazon. Chiar din aceia roz. Deşi eu n-am văzut niciodată vreunul în zona asta.

— Nu până *acum,* adaugă Nan, exasperată din cauza lui Jules.

Ne uităm la el cum stropeşte câteva minute bune şi, apa acolo unde umbra se restrânge, devine mult prea tentantă şi răcoroasă. Sandy nu rezistă să nu ia parte la spectacol. Îşi dă drumul în apă şi înoată în mijlocul curentului, părând că e gata să se răsucească pe spate şi pur şi simplu să plutească departe, la umbră, oriunde l-ar

duce fluviul.

Dar umbra n-o să dureze mult. Curând soarele o să fie exact deasupra capului. Cei doi înoată înapoi spre noi, luptându-se cu curentul rapid.

Jules iese greoi din apă, pe malul unde vegetaţia ajunge chiar până la marginea fluviului. Tricoul ud i se lipeşte de pieptul uriaş şi arată ca un personaj dintr-o revistă de culturism, pozând în Mighty Kong[4], Regele Fluviului[5] şi Stăpânul Pădurii.

— Aruncă-mi pălăria şi cizmele, îi spune lui Nan. Claude, dă-mi suliţa. Ne vedem într-o oră, oameni buni şi blânzi pescari. Dacă nu mă-ntorc? Claude cheamă armata.

— Numai să nu aduci carne de şarpe, zice Nan, şi în tonul ei se simte o umbră de cedare.

— De ce nu?

— Seamănă la gust cu puiul şi *ştii* că urăsc puiul. De ce mă faci să spun lucruri pe care le ştii *deja?*

— Alte solicitări? sunt ultimele cuvinte ale lui Jules, după care se strecoară în pădure. În câteva clipe, haosul dens şi verde l-a înghiţit.

Sandy ia o suliţă şi o înfige în pământ cu lama în jos, ca să marcheze locul. Altminteri nu prea poţi să deosebeşti punctul pe unde a intrat Jules în pădure, de orice altă parte de-a lungul malului sau a lizierei.

12

Înainte să ne devoreze gângăniile…

…vreau să mă duc de lângă copaci şi să încep să pescuiesc.

Există o gânganie imensă, căreia eu îi spun gâza elicopter, care se pare că trăieşte în nămolul din fluviu. Lung cam de 7 cm, negru la culoare, gândacul ăsta gras se ridică, zboară drept până când se loveşte de ceva, cade, apoi se ridică să zboare în altă direcţie, către următoarea

4 Film de animaţie, adaptare muzicală după filmul King Kong.

5 Film de acţiune în regia lui Nick Willing.

coliziune.

Dacă te loveşte o gânganie elicopter, locul unde te atinge arde intens dacă nu pulverizezi rapid nişte cortizon. În timp ce aşteptam lângă mal să termine bărbaţii de înotat, m-au atacat de două ori. Nan mi-a dat cu spray, dar înţepăturile rămân ca o ştampilă pe ceafa mea. Dumnezeu ştie ce-o să-i facă insectele lui Jules în junglă.

Începem să pescuim, iar victimele noastre se poartă ca şi cum ar fi aşteptat toată viaţa să dea ochii cu o muscă artificială. Am impresia că petrecem mai mult timp trăgând firul cu prada, decât aruncându-l ca să o prindem.

— S-ar zice că avem prânzul *şi* cina, zic. Suficient şi pentru indieni, dacă se întorc.

În felul ăsta trece o oră, trec două şi, nici urmă de Jules. Nan începe să se îngrijoreze:

— Sper că nu trebuie să mergem *la vânătoare* după el. Glasul îi sună iritat: pleacă în prima zi, şi se pierde. *Omul* ăsta chiar te înnebuneşte.

Claude are un aer încurcat. Bănuiala mea? îşi zice: un client rătăcit, plus doi avocaţi între oaspeţi, egal cu ani lungi prin tribunale.

Deodată, un strigăt ascuţit şi strident, parcă agonizant, ţâşneşte dinspre copaci, făcându-ne să tresărim.

Păsări care ţipă.

Din pădure zboară o pereche de papagali macaw multicolori şi se aşază legănându-se pe nişte crengi, cam la vreo zece metri de canoele noastre. Magnifice atunci când le vezi în zbor cu aripile desfăcute, păsările se aşază aidoma unor monarhi înveşmântaţi în robe, privindu-ne cu mare curiozitate, cu capetele aplecate într-o parte, de parcă s-ar fi întrebat ce e cu prezenţa aceea străină în împărăţia lor.

Exceptând bâzâitul continuu şi monoton al insectelor, se aşterne liniştea. Departe în larg, fluviul pare să-şi schimbe culoarea, devenind din ce în ce mai argintiu şi opac, sub soarele direct. Aerul devine mai fierbinte – e posibil? – umbrele intră la apă.

Curentul ne împinge mai aproape de mal, şi mă dau jos din canoe, îndreptându-mă spre locul unde e înfiptă suliţa. Apa *chiar* te răcoreşte. Sunt pe punctul de a-i întreba pe ceilalţi dacă n-ar trebui să mergem să-l căutăm pe Jules, când aud un zgomot, parcă trosneşte ceva lângă noi. E la mai puţin de cinci metri de mine, dar prin tot zidul ăsta verde şi întunecat nu l-am văzut pe Jules, cât e el de mare.

— Ai întârziat, spune Nan. Şi, *unde* e prânzul?

— S-a pierdut. Cred că avea cam nouă metri lungime. Gros cât încheietura mea. Dar, m-am gândit că mă omori, scumpo, dacă mă întorc cu ceva care are gust de pui.

— Ai venit cu mâna goală?, zice Sandy. Marele nostru *vânător* alb?

Jules râde:

— Dar e extraordinar acolo. Trebuie să vedeţi şi voi. Şi acolo unde se deschide? E ca un fel de sanctuar sub coronament. E ca şi cum te-ai plimba printre ruinele unei biserici uriaşe, cu toată lumina asta care se prelinge, ca de pe ferestre verzi de sticlă. Eu mă întorc acolo, veniţi?

— Mai târziu, zice Sandy. Noi ceilalţi vrem mai întâi prânzul. E destul şi pentru tine, puturosule.

13

Întorcându-ne înapoi în tabără…

…trebuie să folosim motoarele ca să învingem curentul.

Apa şi malurile trec aşa de repede pe lângă noi, încât am impresia că numai păsările pot să ţină pasul.

Mă uit pe fundul bărcii la suliţă şi la mânerul ei din frânghie împletită. Lama captează soarele şi străluceşte, albă ca un diamant.

Mă apuc să mătur malurile cu privirea, un fel de a-mi trece timpul, uitându-mă după fiare însetate care beau din fluviu, dar nu văd nimic.

Trecem puţin de tabără, întoarcem şi stingem motoarele, apoi plutim până la mal. Aerul a luat foc

deodată cu soarele.

La capătul ăsta al câmpului iarba este înaltă de peste doi metri, aşa că mai vâslim ca să ajungem paralel cu locul de tabără. Când trecem pe lângă drumul meu din zori către pârâu, văd cum o bucată din mal se desprinde şi ajunge în apă, şi-mi ia un moment până-mi dau seama că este vie.

Un şarpe, aproape în întregime cafeniu, cu un diametru cam de 15 cm şi lung cam cât jumătate din canoe. Înoată unduindu-se la suprafaţa fluviului, ca şi cum ar fi fost pe pământ, dar cu capul deasupra apei, ca prora unui vas viking.

De teamă că s-ar putea repezi şi ne-ar putea ataca pe vreunul dintre noi, strig către ceilalţi:

— Nu mişcaţi. E un şarpe în stânga.

Toţi îngheaţă. Dar şarpele ne ignoră, ţinându-se la vreo doi metri distanţă şi se îndreaptă în josul fluviului, fără îndoială în căutarea unei prăzi mai gustoase.

— Mortal, zice Claude, când şarpele trece prin dreptul nostru. Otrava paralizează muşchii, apoi cedează inima şi plămânii. Indienii o pun doar pe săgeţile speciale. E mai puternică decât curara, cealaltă otravă pe care o folosesc, o substanţă obţinută din planta numită strychnos toxifera, pe care o folosesc pentru otrăvirea săgeţilor.

Din nou în tabără, unde n-au apărut indienii.

Facem un foc, şi aşteptăm la umbră, lângă liziera pădurii, să se facă peştele. Fumul ţine unele gângănii la distanţă, dar nu suficient de multe. Iau spray-ul pentru înţepături şi pulverizez o doză serioasă pe fiecare.

După masa de prânz, simt nevoia să mă întind la umbră, să aţipesc vreo oră. O bere bună ar fi grozavă acum, dar am rămas fără nimic rece. Gheaţa uscată s-a evaporat, s-a transformat în gaz şi s-a amestecat cu căldura.

— Căldura mă topeşte, spune Jules. Cine are chef de plimbarea aia în pădure? Să găsim nişte umbră.

Suntem toţi de acord, e o idee mai bună decât moţăiala. Tricourile ne sunt îmbibate de sudoare. Claude

ne ia pălăriile şi le cufundă în fluviu:

— Uite, aşa temperatura corpului o să rămână scăzută.

Jules îşi duce suliţa. Claude are o macetă, ca să deschidă drum prin vegetaţia densă. Păşim în pădurea întunecată.

— Cine ştie ce se ascunde aici, zice Nan, a cărei voce sună surprinzător de intrigată de perspectiva întâmplătorului, a necunoscutului şi a neprevăzutului.

— *Chiar este* incitant.

— Măcar nu e aşa de cald, spun.

— *Orice* se poate întâmpla, zice Jules, pur şi simplu orice poate să survină, asta-mi place aici. *Fără* afurisitele alea de ghiduri, aşa că, poţi să nu-l scoţi din buzunar, Claude. Nu vreau să ştiu cum se numesc toate în *latină,* la ce foloseşte fiecare afurisită de plantă. Lasă-mă în întuneric, e bine? îmi cam *place* confuzia asta a locului.

Jules are dreptate aici, imensa varietate de verde creează un haos care-ţi dă fiori. Şi sunt recunoscătoare pentru că Claude este prea ocupat să dea în dreapta şi-n stânga cu maceta ca să explice ceva.

În curând până şi Jules tace, atent să zărească prada (deşi orice are urechi sau simţul mirosului va dispărea *cu mult* înainte să ajungem noi la o distanţă potrivită pentru aruncat suliţa).

Verdele ne subjugă…

Probabil că are ceva sălbăticia naturii aici – apropierea şi nemărginirea ei, perenitatea şi aparenta tranzienţă, lupta continuă pentru supravieţuire, toate posibilităţile ascunse – ceva ce atinge un punct în creierele noastre, şi noi reacţionăm, străvechea creatură a pădurii din noi.

Dar de îndată ce începem să clasificăm, să despicăm firul în patru, să evaluăm şi să calibrăm, să numărăm căcaţii de jaguar sau valoarea în dolari a copacilor, acel ceva dispare.

Treptat, pădurea începe să se deschidă în faţa noastră.

— E ca o casă, spun, ca o înşiruire de camere. Şi chiar este, o succesiune de galerii înguste şi locuri în care trebuie să te târăşti şi holuri, toate legate, dar în acelaşi timp individuale, ca şi când ai fi fost într-o casă în care hoinăreşti la nesfârşit, plină de uşi, ferestre, paravane în spatele cărora – şi chiar poţi *să simţi* asta – probabil că te aşteaptă fantome.

— E ceva spiritual aici, îi şoptesc lui Sandy, aproape religios.

— Ştiu ce vrei să spui.

Atmosfera misterioasă, liniştea spartă de strigăte stranii, spaţiile măreţe care se deschid brusc sub coroanele copacilor, aidoma locurilor sfinte: *Jules are dreptate* – toate astea sunt rămăşiţe ale unor vaste catedrale în ruină, mister, purtând aura unor spirite bizare, moarte de mult.

Pelerini copleşiţi, hoinărim prin lumini vagi şi lăptoase, ne mişcăm ezitant în jurul unor bolte şi stâlpi, sub vitraliile unei primăvăratice catedrale din Chartres.

Dar, în acelaşi timp, chiar şi mai bizar, e şi ceva erotic, o cascadă de impresii senzuale, mult prea variate ca să le poţi cunoaşte vreodată deplin, veşnic tentante, veşnic promiţând surprize, opunându-se captării. *Mai puţin hârtia igienică…*

Claude lasă semne pe poteca din pădure, ca să marcheze trecerea noastră şi să găsim drumul la înapoiere: fâşii de hârtie igienică galbenă, pe care le înfăşoară în jurul crengilor şi al tufişurilor. Nimic nu iese mai bine în evidenţă în marea asta de verde decât galbenul.

Într-un colţ tăcut ca naosul unei biserici, ne oprim. Şi stăm câteva secunde bune până să ne dăm seama că ceea ce pare doar o limbă de pădure întunecată în faţa noastră – suntem mult prea aproape de ea ca să o vedem în toată desfăşurarea ei – este în realitate un zid uriaş şi neîntrerupt de scoarţă de copac.

— Iisuse Hristoase! exclamă Jules. Este un afurisit de copac, tot ce vedem este doar un afurisit de *copac*

gigantic.

Diametrul copacului este aşa de mare că 50 de oameni cu braţele întinse n-ar putea să-l cuprindă. Se înalţă atât de sus, că străpunge coronamentul junglei.

Nu ne dăm seama unde se termină exact.

Numai Claude a mai văzut un astfel de copac. Noi, ceilalţi suntem muţi de uimire.

Pierd noţiunea timpului, nu ştiu de când suntem în locul ăsta sacru. Un papagal macaw rupe vraja. Nu vedem pasărea, dar ţipetele şi tânguirile ei ne readuc în realitate.

— Îmi pare rău că întrerup visarea, dar cred că ar trebui să pornim înapoi, zice Claude. Să ne strângem echipamentul înainte de căderea nopţii. Suntem plecaţi de mult mai mult timp decât vă imaginaţi.

— Perfect, zice Jules. Vă prind din urmă. Nu se ştie niciodată peste ce aş *putea* da, poate că totuşi găsesc ceva pentru cină. *Îmi place grozav* aici.

— Incorigibil, soţul meu.

Dar nu-l învinovăţesc pe Jules. Într-o bună zi, cu toţii va trebui să ne maturizăm, şi atunci vârsta şi infirmitatea vor fi preţul pe care va trebui să-l plătim pentru că am devenit adulţi. Până la acel moment trist, Jules poate foarte bine să continue să se joace.

Aşa că Jules se prelinge în pădure, în timp ce noi, ceilalţi, o luăm printre copaci, din semn galben în semn galben, iar distanţa la întoarcere nu ni se pare la fel de lungă ca la ducere, deşi când ajungem la tabără, am mers deja mai multe ore, iar Jules este încă undeva, acolo, în junglă.

14

Soarele devine o linie oblică, după-amiază târziu, topind aerul într-o nuanţă grea de ambră…

…iar peste tabără se ridică şi cad roiuri de insecte, gigantici nori întunecaţi, care mătură câmpul ca şi cum ar fi brusc prinse într-un zbor panicat.

Copacii mai înalţi de la liziera pădurii sunt luminaţi

din spate şi, parcă ar fi catargele frânte ale unor nave-fantomă, plutind în obscuritatea care devine din ce în ce mai intensă.

În căldura amurgului, parfumul florilor se intensifică. Glasurile pădurii, ca nişte clopote, străpung zidurile de copaci şi răsună peste câmp. Iar urletele ascuţite şi neaşteptate ale maimuţelor vibrează ca şi cum ar fi tunete înainte de furtună.

Deodată, lângă lizieră trei broaşte izbucnesc într-o corală smintită, de parcă ar presimţi pericolul şi irump într-un lung cântec de spaimă, scârţâitor, primordial.

Pe acest fundal cacofonic, în lumina care moare, toţi patru ne ducem să facem o baie rapidă în fluviu. Şi când ieşim din apă, Jules tot nu s-a întors.

Prudentă din cauza roiurilor de insecte, mă duc să mai iau nişte spray împotriva înţepăturilor, din bagajele aflate în cort. Îl găsesc şi mă întorc să-l întreb pe Sandy dacă are nevoie…

…şi în acest moment îi zărim prima oară…

…două siluete întunecate care răsar din pădure, cărând o a treia, cineva care se împleticeşte în urma lor prin iarbă.

Căldura după-amiezii se topeşte rapid, şi se instalează pentru noaptea care vine într-o zăpuşeală mai umedă, imobilă, rămânând atârnată peste fluviu, unde malul şi apa bolborosesc încetişor, ca şi când pământul se răcoreşte în tăcere pentru o seară cenuşie primordială.

Şi, din ceaţa asta proaspătă, care abia începe să se filtreze dinspre zidurile verzi, apar cei doi bărbaţi, şi ceea ce pare a fi povara lor, greutatea împleticită…

…şi se uită fix la noi.

Siluetele drepte şi întunecate rămân la început pur şi simplu nemişcate, ca nişte santinele, ca ţintuite de un cataclism neaşteptat, cu chipurile ascunse în umbră, cu trupurile în lumina schimbătoare, luminaţi, întocmai ca şi cei mai înalţi dintre copacii din spate.

Dar a treia siluetă pare să se prăbuşească la pământ.

— Ce dracu’ e asta?, zice Sandy.

— Stai, răspunde Claude alarmat. O să aflu. Nu faceţi nicio mişcare, aşteptaţi numai până se apropie. Vorbesc eu cu ei…

Pare că cei doi îl duc pe al treilea, cel în genunchi, ca pe un câine în lesă. Ies din umbra copacilor şi unul pare să aibă o armă în mână. Celălalt are un fel de prăjină.

Ăştia doi nu sunt indieni. Iar din cât de puţin văd dintr-al treilea, bărbatul care se târăşte pe jos pare în pielea goală, cu trupul pictat în negru, roşu şi galben.

Ceilalţi poartă haine militare şi se mişcă cu aerul că ştiu exact ce au de făcut, un aer de sinistră hotărâre. Chipul celui de-al treilea, care se împleticeşte la picioarele lor, rămâne încă neclar, şi omul este din când în când lovit de unul din cei doi.

Tâlhari, trag eu concluzia.

Ucigaşi plătiţi, genul despre care am auzit atâtea. Tipul de indivizi pe care fermieri degeneraţi îi angajează să facă treburile murdare. Incendiatorii de pădure. Poate chiar vânători de animale rare protejate. Ucigaşi de indieni, soiul care fură copiii mommayoni şi-i vând ca sclavi fermierilor şi proprietarilor de plantaţii…

Cei care fac focul din cântecul indianului…

Cei doi se opresc în tăcere. Prizonierul se rostogoleşte în iarbă la picioarele lor, şi mi se pare că-l aud gemând. Cu soarele care încă-i luminează din spate, am dificultăţi în a le distinge figurile.

Claude strigă un salut în portugheză.

Nu răspunde niciunul, se aude doar un mormăit venind dinspre silueta din iarbă.

Se foiesc, vin pe partea noastră, trăgând de prizonier şi lovindu-l. Nu par să se aştepte la vreo surpriză. Se mişcă de parcă au controlat deja zona taberei, şi se simt în mod ciudat foarte acasă aici, împovăraţi şi enervaţi doar de prizonierul lor.

Nu spun nimic.

Numără, bănuiesc eu.

Doi bărbaţi, două femei: pare să fie aşa cum s-au aşteptat: *uite* duşmanul nostru natural. Iar duşmănia lor

faţă de noi pare absolut ancestrală.

Nu spunem nimic, dar eu *simt că* reacţionăm faţă de această prezenţă sumbră, faţă de uitătura lor plină de ură, printr-o teamă teribilă cum cu siguranţă eu n-am mai simţit vreodată.

Aici, la capătul lumii, este tot ce putem face ca să le ţinem piept după propria lor lege, celor doi ucigaşi ostili şi plini de ură şi duri.

Acum sunt mai aproape: le văd trăsăturile.

Unul scurt şi îndesat, burtos, cu burta descoperită, ca o minge ieşind dintr-o cămaşă descheiată. O viaţă întreagă de muncă brută probabil că i-a întărit muşchii braţelor, acum încordaţi, iar pielea arsă de soare străluceşte ca un vechi geamantan de piele.

Tovarăşul lui, cel cu arma este mai înalt, mai subţire, are mustaţă. Chipul bronzat, este palid închis, ca după malarie, dar şi ars de soare, cu obrazul cioplit parcă în jurul unor pomeţi ridicaţi, cu gura strânsă, cu o înfăţişare ofilită, cu o expresie atât de rigidă, că ochii negri par să ardă printr-o mască cu chip de animal.

Ăştia sunt ochi de nebun…

…ochii care ne supraveghează, ochi care-ţi blochează mintea şi inima, ochi care îmi fac inima şi tot corpul să tremure.

Faţă-n faţă, brusc cuprinsă de spaimă – *nebuni, tâlhari, ucigaşi de indieni* – sunt aşa de răvăşită, că tuşesc, aproape doar ca să mă asigur că o asemenea hidoşenie este reală.

Bărbaţii se uită chiorâş la noi, de parcă ne-ar scruta din colţul vreunei peşteri întunecoase sau dintr-un copac, amândoi îndobitociţi de viaţa sub soarele junglei, de roiurile nesfârşite de gângănii, de munca lor brută.

Şi în tot acest timp, trupul din iarbă continuă să icnească.

Da…

Gândul îmi dă fiori.

…da, vânătorii de animale rare protejate. Sunt nişte criminali degeneraţi, ucigaşi care vânează indienii ca să-i

măcelărească. Răpesc copii. Incendiatori de pădure. Negustori de sclavi.

Nu mai aud strigătele păsărilor, ţipetele animalelor, chiar şi bâzâitul insectelor pare să se stingă.

Cel cu arma vine drept spre noi şi, dintr-un motiv de neînţeles, Nan refuză să se dea la o parte, iar îndrăzneala ei mă uimeşte. Singura armă pe care o avem noi la îndemână este maceta lui Claude, care nu ne este de prea mare ajutor împotriva unei puşti cu ţeavă dublă.

Nu avem unde să ne ascundem, unde să fugim şi mă simt de parcă am fi nişte creaturi jalnice care au căzut pe neaşteptate într-o fântână şi am senzaţia că frica o să mă strângă de gât sau o să mi se oprească inima-n loc.

Cel cu puşca mârâie ceva. Sună ca o întrebare repezită.

Claude răspunde. O explicaţie, îmi închipui, legat de ceea ce facem noi aici.

Măcar vorbesc: mă rog să fie un semn bun, ceva de care să ne putem lega.

Cel cu arma întoarce capul spre amicul lui, pentru confirmare sau încurajare sau fără niciun motiv, nu ştiu sigur. Poate că doar se uită să vadă ce face bărbatul din iarbă, care acum este nemişcat şi tăcut.

De unde au apărut invadatorii ăştia...

Pe fluviu nu se văd alte bărci decât ale noastre. Oare şi-au legat barca în pârâul unde am pescuit eu azi dimineaţă? S-au furişat prin pădure cu uşurinţă, surprinzându-ne, după părerea mea.

— Vânători de animale protejate, zic, dând glas brusc celei mai negre temeri. Claude, spune-le că nu suntem aici ca să le facem probleme. Nu ne amestecăm în nimic.

— Indiferent cu ce se ocupă, zice Sandy, vor să plecăm? Nu-i nicio problemă, Claude. Imediat ce se întoarce Jules, plecăm. Înţelegi? Habar nu avem cine sunt, e bine? Şi nici nu vrem să ştim. Nu e treaba noastră, Claude. Spune-le chestia asta.

Claude dă din cap că a înţeles, apoi începe să vorbească, iar bărbatul cu arma îngăimă din nou ceva

repezit. Claude dă din cap că nu.

— Iisuse Hristoase, zice Claude. Nu cred porcăriile pe care mi le zice… Nu pot. E prea mult…

— Dă-o dracului, zice Sandy. Ce dracu' spune? Ce spune, Claude?

— Dacă am înţeles bine… zice că sunt muncitori forestieri. Şi că au dat în pădure peste nişte indieni nebuni, toţi drogaţi, aceiaşi indieni care l-au ucis pe tovarăşul lor azi dimineaţă… Iisuse, fir-ar al dracu', zic că atunci când au dat peste ei, indienii îl *mâncau* pe tipul ăla… şi că indienii au fugit…

Banditul cu puşca strigă la Claude – ordine sau explicaţii, nu-mi dau seama – numai furia lui e limpede.

— Pretind că un bărbat alb era cu indienii… la fel de nebun, drogat ca şi ei, şi… oh, Doamne… zice că e tipul ăsta din iarbă… zice că şi tipul este un afurisit de canibal…

Claude se uită mut de uimire la silueta vopsită care zace pe pământ.

Am impresia că înţeleg cuvântul „macetă", venind de la bruta cu puşca. Arată spre arma lui Claude, pe urmă spre pământ.

Vrea ca Claude să arunce maceta.

Să arunce maceta…

Scrutez cu privirea perimetrul pădurii, să văd dacă mai sunt şi alţii sau indieni, sau Jules.

Dar nu văd nici urmă de alţi oameni.

Şi cine poate fi sigur că sunt doar nebunii ăştia, că nu mai sunt şi alţii…

Scutur din cap la gândul ăsta oribil, că ar putea să mai fie *mult mai mulţi* dementi. Prea numeroşi, ca să avem măcar o şansă să ne retragem sau să scăpăm.

Claude nu aruncă maceta. Se încăpăţânează să se agaţe de ea.

Nu e momentul să te joci de-a eroul, vreau să-i spun: s-a terminat joaca.

N-o da în bară, Claude, nu de data asta…

Cel scund şi îndesat îi spune ceva repezit şi Claude se dă un pas înapoi, ca şi când s-ar pregăti să fugă sau să

învârtă lama macetei, nu e clar.

Dar nu are timp să facă niciuna, nici alta.

Puşca explodează în faţa lui Claude, făcând ca trupul să i se răsucească-n loc. Se prăbuşeşte pe iarba cafenie, o masă zdrenţuită de ţesut roşu şi fragmente de oase deasupra umerilor, capul nu mai este decât o grămadă informă, despre care e greu să spui că a avut vreodată viaţă şi, cu atât mai puţin, că n-o mai are.

Noi, ceilalţi trei, suntem paralizaţi de groază.

Clipesc şi ţintuiesc cadavrul cu privirea. Rămân încremenită, atât de puternic pune stăpânire pe mine scena asta.

Norul de gângănii se aşază imediat pe capul făcut ţăndări al lui Claude…

…florile astea de pe câmp…

…soarele care apune, şi ţiuitul din urechile mele.

Toate astea amplificate de spaimă, căldură şi moarte.

Şi pentru ce…

În lumina muribundă a după-amiezii, întrebarea stăruie, cu o furie sâcâitoare, palpabilă.

Pentru ce…

Detonaţia puştii ne-a asurzit şi ne-a paralizat simţurile, confuzia şi furia ne copleşesc.

Mă panichez şi sângele-mi năvăleşte în obraz, fac efort să respir, vreau să strig şi nu pot.

Prin minte îmi trec fulgerător toate posibilităţile.

Cel care a tras: un proiectil rămas în armă.

Ticălosul cel scund şi îndesat ar putea fi neînarmat.

Dar care dintre noi îi poate opri…

Mă înfurii pe mine însămi că sunt aşa de neajutorată, incapabilă să mă mişc.

Îmi doresc să nu fi venit aici *niciodată.*

Îmi doresc să fim înapoi la New York. Îmi doresc ca Jules să nu ne fi oferit niciodată un dar aşa de otrăvit.

Maceta lui Claude este pe jos, pe jumătate ascunsă sub cadavrul lui. Imaginea lui Jules îmi năvăleşte în minte, Jules cu pectoralii lui de King Kong şi cu suliţa cu vârful ca un stilet.

Mă loveşte un val de neputinţă ameţitor, care îmi taie răsuflarea, că nu pot face nimic, doar să mă rog pentru ca Jules să apară din pădure şi să ne salveze.

Mă rog pentru noi toţi.

Mă rog să câştigăm timp…

Deschidem mâinile şi le întindem, ca suspecţii care se supun ordinelor poliţiştilor newyorkezi, ca să arătăm că nu ascundem nimic, că n-o să încercăm nimic.

Trebuie să tragem de timp.

— Oare Jules a auzit explozia împuşcăturii?

— Ce să le *spui* criminalilor ăştia?

Orice am spune, n-o să înţeleagă niciun cuvânt. Simt că fac pe mine şi-mi tremură picioarele.

Cu siguranţă, imposibilul nu se întâmplă, închid ochii, ca şi cum mă aştept pe jumătate ca inamicii ăştia din senin să se evapore la fel de rapid cum au apărut şi, ascult, să văd dacă aud scuze, paşi care se îndepărtează…

…pentru că toate astea nu constituie decât o greşeală îngrozitoare.

Dar cel mai înalt, care are arma se duce spre Sandy şi cu vârful ei îl împunge cu putere în pântece. Durerea îl face să icnească. Suflă greu, cu răsuflarea tăiată şi tuşeşte.

Nemernicul ţine puşca apăsată între picioarele lui Sandy, îl împunge iar, ordonându-i, după ton, să stea nemişcat.

După care, cel scund loveşte trupul prizonierului care geme, pe urmă se apleacă şi-i ridică capul, apucându-l de păr.

— *Jules!* răcneşte Nan.

Da…

Cu gura plină de sânge, cu faţa umflată, din nas îi curge un lichid maroniu lipicios. Jules pare incapabil să-şi fixeze privirea asupra noastră sau asupra răpitorilor lui, sau a împrejurimilor.

Jules pare drogat…

Aproape despuiat, cu trupul mânjit de vopsea colorată, aidoma unui mommayoni.

Şi ne imaginăm rapid povestea. Că Jules, după ce ne-

am despărţit, s-a întâlnit cu indienii, acele fenomene „altfel”, pe care le admiră atâta, şi a prizat împreună cu ei un narcotic, poate *yoppo,* după cum arată nasul lui Jules, acea substanţă periculoasă în legătură cu care l-a avertizat Claude…

Şi Jules îşi pierde minţile.

Poate că Jules a şi mâncat carne împreună cu ei, carne din ţepuşele de bambus, carne de tapir…

…dar, dacă criminalii ăştia spun adevărul, dacă ucigaşii ăştia nu mint, nu caută scuze…

…da, e posibil ca indienii să fi mâncat carne din tovarăşul lor, exact ca în cântecul pe care l-am auzit doar cu o seară înainte.

Să mănânci carnea unui incendiator de pădure…

Să-l mănânci pe unul dintre incendiatorii care distrug căminele tribului mommayoni, le ucid femeile, le decapitează părinţii, le fură copiii…

Şi, aşa se insinuează ideea îngrozitoare: Jules, smintitul Jules, *unul dintre noi,* ar putea să fie şi el canibal.

Şi acum, bandiţii ăştia vor să se răzbune.

Cel scund şi îndesat dă drumul capului lui Jules, şi-l loveşte între picioare.

Un geamăt.

Iar de la Nan şi de la mine, ţipete, ţipete isterice.

Răpitorul lui Jules se răsuceşte brusc şi se apropie de mine, mă apucă de păr, urlându-mi în faţă. Acum văd că prăjina pe care o ţine în mâna este suliţa lui Jules.

Îmi tremură corpul din cauza unei slăbiciuni îngrozitoare, muşchii picioarelor mă lasă, şi îmi înţepenesc încheieturile.

Îndesatul îmi trage una cu piciorul în spatele genunchilor, trăgându-mă în acelaşi timp, aşa încât mă prăbuşesc dintr-o mişcare înainte, cu faţa între picioarele lui.

Îmi ţine faţa acolo, şi-şi freacă organele genitale de mine, se apleacă şi cu mâna liberă mă strânge de sâni. Simt cum tot corpul îmi împietreşte.

Aud cum îi scapă un sunet – pe jumătate chicotit de

satisfacţie, pe jumătate mormăit – printre gâfâieli.

Mi se pare că o aud pe Nan implorând, dar nu sunt sigură.

Nu *văd* pe nimeni.

Nu pot să strig.

Dar *simt.* Simt cum mă privesc ceilalţi. Spaima mea: dacă mă opun, ne omoară pe toţi.

Poate cineva să facă ceva…

Individul mă apasă puternic pe gât, ca să mă facă să înţeleg că e gata să mă sugrume, dacă doar deschid gura să obiectez.

Se deschide la şliţ, scoate penisul în erecţie şi mi-l bagă cu forţa în gură, apoi mă siluieşte astfel, fără să spună un cuvânt.

Aud numai cum suflă greu.

Niciun alt sunet pe lume…

Sunt turbată de furie, neputincioasă, jalnic de neputincioasă. Dacă mă mişc, dacă încerc ceva, sunt moartă. Văd suliţa aruncată în iarbă, aproape, dar nu ajung la ea.

Şi înăuntrul meu mă arde ruşinea: pentru mine, pentru noi toţi, pentru întreaga lume.

După ce-şi fac plăcerile… Rugăciunea mea: o să plece.

O speranţă aşa de mică, de jalnică. Căci o să vrea ca răzbunarea să fie completă: violul n-o să fie destul. Violul o să fie doar începutul.

Par aşa de pricepuţi la atac, ca şi cum au mai făcut asta şi altă dată, ca şi cum asta au făcut toată viaţa.

În cele din urmă, micul monstru scapă un ultim mormăit. A terminat cu mine, aşa că mă loveşte în stomac, se dă un pas înapoi, şi se încheie la fermoar.

Zac pe pământ, gemând. Mă doare. Vomit.

În cap mi se învârtejeşte un fluviu cafeniu. Păsări albe ca nişte flori gigantice. Copacii se leagănă şi se scufundă, ca nişte catarge care se prăbuşesc în marea înfuriată.

Strâng din ochi, închizându-i, îi deschid, îi închid iar.

Durerea ororii mă arde în piept ca un fier încins.

Sunt într-un tunel de verde viermuitor, după care trece pe lângă mine un şuvoi de iarbă.

Cel care m-a violat se îndreaptă, călcând apăsat spre cadavrul lui Claude, şi ridică maceta. Tovarăşul lui cu puşca se depărtează de Sandy, dându-se într-o parte, iar violatorul străpunge cu vârful macetei tricoul lui Sandy.

Triumfător, plin de ură, cu privirea încruntată, cel care m-a violat îl scuipă în faţă pe Sandy.

Vreau aşa de tare să-l apuc, că mâinile mă dor. Să-i scot ochii. Să-i rup gâtul.

Îmi tremură braţele şi picioarele de dorinţa de a o face. Aleargă. Pe urmă *omoară-l.*

Vreau şi eu răzbunarea mea.

Dar picioarele îmi sunt parcă de mămăligă. Nu pot să mă mişc. În tot acest timp, exact ca atunci când mă siluia, nu pot să mă mişc.

Aşa că mă învinovăţesc pe mine.

Eu am vrut, eu am ales să vin aici…

Sunt un participant voluntar.

Cu toţii suntem.

Şi cu acest gând, începe inevitabila deviere a raţiunii. Adânc, în bezna disperării.

Cel care m-a violat face o crestătură lungă pe pieptul lui Sandy. Apoi se întoarce la mine, îmi strecoară maceta pe sub tricou şi face acelaşi lucru, pe burtă.

Ne înseamnă, deşi în acest moment, nu mai simt aproape nimic.

Da, *el* pare să ştie, cumva ştie pur şi simplu că suntem un cuplu.

Şi lasă un semn. O semnătură. O ultimă insultă înainte să…

…să ce?

Înainte să ne ucidă pe toţi? Asta trebuie să fie.

Sunt uluită: abia de simt tăietura. Gândul unei morţi atât de inutile mă tulbură.

Tricoul se îmbibă cu sânge, pata mizerabilă a umilirii mele. Îmi apăs faţa cu mâinile, lipsite de vlagă şi lipicioase.

Pare imposibil, dar îmi clănţăne dinţii, şi mi se face frig.

Inima îmi bubuie, în salturi greoaie, spasmodice, spatele, înmuiat de sudoare, mi-l simt ca şi cum ar fi un sac ud cu noroi, iar capul un vid cu vânt muşcător şi suferinţă.

Nemernicul cel înalt îi face semn cu arma lui Nan să-şi dea jos pantalonii scurţi. Când ea ezită, îi apasă arma pe piept.

Plângând, cu chipul contorsionat de frică şi furie, se supune.

O răsuceşte şi o pocneşte cu patul armei, izbind-o în umăr; cu lovituri repetate vrea s-o trântească la pământ, până când cade în genunchi.

După care o ţintuieşte cu capul în iarbă. Pune puşca jos, alături de el şi se deschide la pantaloni, pregătindu-se să o violeze pe la spate, când aud un sunet care vine chiar din faţa mea.

Cel care m-a violat pe mine râde, *râde,* îndreptându-se spre prietenul lui. Să-l ajute? Să privească? Să i se alăture?

Dar nu să ucidă, nu acum, în acest moment. Pentru că a lăsat suliţa în iarbă.

Aşa că, mânată de curaj şi de ură, apuc suliţa…

…şi exact aşa cum sperasem să ucid rozătorul cel gras dimineaţă la pârâu, arunc suliţa în spatele lui.

O bufnitură înăbuşită pe neaşteptate, şi se răsuceşte, şocat, scăpând un şuierat rapid.

Face un pas înapoi.

Nicio schimbare pe faţa lui, doar gura căscată, în căutare de aer, iar deasupra burţii goale se proiectează un punct întunecat şi ud, care iese în afară vreo câţiva centimetri, ca şi cum diafragma ar fi ţâşnit deodată afară.

Priveliştea ne lasă pe toţi nemişcaţi.

Trupul se prăbuşeşte cu faţa la pământ şi aproape doi metri de suliţă rămân în aer, ieşindu-i din spate ca un catarg de steag.

Individul care era pe punctul de a o viola pe Nan face o mişcare să ia arma. Dar Nan înşfacă patul şi se întoarce

să ţintească, când criminalul se duce rapid spre Jules şi îl ridică în sus ca pe o pavăză, cu braţul ca un scut în jurul gâtului lui, şi-l târăşte pe Jules, drogat şi împiedicat, în iarba înaltă din spatele lui.

Nan nu poate deloc să ia linia de ochire, şi acum s-au dus, dispărând în direcţia pârâului.

Nan se roteşte cu arma în mână, măturând cu privirea câmpul, liziera pădurii, malul fluviului, întregul peisaj. Dar nu se vede nimeni.

Nimeni…

Sunt din nou în genunchi, mă clatin, ţinându-mă de stomac. Nu mai pot să vărs, am doar senzaţia de vomă. Trebuie să plâng, dar nu pot.

Nan lasă arma în jos şi îşi încheie nasturii de la şort.

Acolo, între noi, un coşmar: zac două cadavre.

Claude, al cărui cap nu mai există.

Violatorul de la picioarele mele, cu suliţa îndreptată spre cer, ca şi cum creşte direct din pământ.

Aud un strigăt, un strigăt cavernos, puternic, dar în mintea mea e foarte îndepărtat. Vocea se aude în valuri, când mai tare, când se frânge, dar mi se prelinge pe lângă urechi.

Este Jules care ţipă şi, apoi, incredibil, râde.

Râde.

S-a smintit.

Ceva îmi umbreşte gândul legat de el şi de cadavre. Porcul ăla îndesat care m-a violat scoate câteva scâncete.

Nu-mi vine să cred.

Nici ce s-a întâmplat cu Claude, imagine neclară în colţul ochiului, cu capul care i-a explodat, o masă hidoasă de oase transformate în aşchii şi carne roşie deasupra umerilor.

Nu pot să-mi concentrez privirea…

Suliţa din faţa mea se leagănă deasupra cadavrului nemernicului, de parcă ar fi în bătaia brizei.

Şi continuă să se audă sunetele alea bolborosite, ca şi cum s-ar fi sufocat. Nan îndreaptă arma spre capul violatorului. Întâi vreau să spulbere bestia cu totul. Doar

printr-o apăsare, să-l *elimine* de pe pământul ăsta.

Dar este inutil…

…netrebnicul este cuprins de convulsii, şi se prăvăleşte pe o parte. Gura i se deschide larg şi se revarsă un şuvoi de sânge întunecat. Are privirea fixă, aţintită asupra picioarelor mele.

Nan pleacă de lângă cadavru. Roteşte arma şi în acelaşi timp îşi roteşte privirea, scrutând iar locul.

Sandy este nemişcat, are privirea sălbatică şi fixă, ţintuită întâi pe cadavre, apoi pe mine. Apoi îi face cu mâna lui Nan, să nu mai ţină arma îndreptată spre el. Nan nu-şi dă seama ce face.

Sandy ţipă:

— Las-o jos, pentru numele lui Dumnezeu, las-o jos! În acelaşi moment e chiar lângă Nan.

Ea dă drumul armei alături.

Încerc, dar nu reuşesc să scot niciun cuvânt.

— Nenorocitul dracului! Sandy urlă către iarba înaltă. *Nenorocitul dracului!*

Se întoarce spre mine:

— Ellen? Ellen, eşti bine?

Bine?

Mă uit la cadavre. Ochii-mi sunt uscaţi, nu pot să plâng, vreau să vorbesc raţional, dar nu-i pot răspunde lui Sandy.

În capul meu, un refren incredibil: ăsta este iubitul meu? *Iubitul meu…*

Nu simt decât dispreţ pentru întreaga omenire, dispreţ contrariant pentru ce cred, bine sau rău, că este prostia noastră de a – *de a ce?* – de a veni în acest loc?

Şi deodată îl urăsc pe Sandy că m-a convins să vin aici.

În disperarea şi furia mea nebunească, sunt convinsă că *el* ar fi trebuit să moară pentru mine. Să moară înainte să fiu violată şi, atunci nu s-ar mai fi întâmplat.

Încerc să stau în picioare, dar mă împleticesc, în timp ce se apropie Sandy. Se lasă pe vine, şi mă îmbrăţişează. Şi ştiu că vrea să mă consoleze.

Să mă vindece…
Să fie iertat.
Dar îmi e greu să fac chiar şi asta.

15

Acalmia este bruscă…

Ceaţa se rostogoleşte din pădure învăluindu-ne cu totul, iar cerul, în ochii mei, se învârte atât de sălbatic, că mă doare să-l privesc.

Am senzaţia că trupul mi-e difuz, plutind în derivă prin bolte de verde ca într-o catedrală, plutind în derivă sus, printre arcade în explozii de vitralii.

Forme florale năvălesc asupra mea…

Apoi fiarele junglei. Monştri. Şerpi gata să atace, cu colţii pregătiţi să intre adânc în carnea mea.

Îl împing pe Sandy într-o parte şi ochii mei se chinuie să privească atent, dar nu văd decât suliţa care iese din spinarea violatorului, dreaptă deasupra solului, ca şi cum ar arăta spre scenă. În jurul suliţei zboară un fluture uriaş, cu pete albastre imense pe fiecare aripă: dă uşurel din aripi şi aud, *aud* fiecare fluturat de aripi.

Mă uit la tricoul meu, pătat de sânge, la tricoul lui Sandy.

Nan vine spre noi, ţinând maceta şi arma; respiră greu.

— Cred că sunt doar doi, spune gâfâind. Trebuie să-l găsim pe Jules. Să plecăm *dracului* de aici.

Nu înregistrez cuvintele ei. Cuvintele n-au nicio logică. Încerc, fără succes, să storc puţină ruşine din inimă, dispreţ şi furie din creier.

Dar inima mi se umple din nou, îmi e prea plină iar, iar creierul e ţăndări de furie.

Îi urăsc pe toţi, inclusiv pe mine…

— Apă, cer. Daţi-mi apă.

Nan se uită după o sticlă:

— Fir-ar să fie, trebuie să o *luăm din loc.*

— Trebuie să ne concentrăm, zice Sandy. Să-l găsim

pe Jules, da, pe urmă să plecăm de aici. Ai dreptate, *să o luăm din loc.*

— *Da,* cred.

Mişcare. Mişcare constantă, asta e. Salvarea noastră.

Dar mă aud spunând:

— Nu putem.

— Ba da, putem! zice Sandy. Nu gândi aşa. Fii *impasibilă.* O să-l găsim pe Jules şi o să plecăm dracului de aici. Nu suntem pierduţi, Ellen.

— Suntem pierduţi, mormăi.

— Nici vorbă, pur şi simplu plecăm dracului din câmpul ăsta, ieşim din căcatul ăsta, îl găsim pe Jules şi…

Nu pot să mă cert cu el. Nu pot să *cred* nimic. Trebuie să fac eforturi să ţin întunericul la distanţă, să nu mă încolţească.

Dacă pierd lupta asta, nu înseamnă decât disperare neputincioasă. Fiindcă Sandy are dreptate: trebuie să ne depărtăm de locul ăsta al morţii.

Şi trebuie să facem imposibilul…

Trebuie să-l găsim pe Jules…

Aşa că mă agăţ de o forţă care mă poate propulsa dincolo de traume. Să scutur stresul de nesuportat, întregul coşmar al haosului. Mă străduiesc să îndrept furia oarbă în altă direcţie, şi îmi călăuzesc mintea de la apropiata nebunie la ideea de a rămâne în viaţă şi de a scăpa de aici.

Efortul mă face extrem de conştientă de tovarăşii mei în bătălia pentru supravieţuire.

Înstrăinarea de ei, ura faţă de ei, înseamnă sinucidere.

Luptă împotriva nebuniei interioare, suprimă-ţi eul smintit. Da: *asta este,* simt brusc dorinţa de fraternitate, ceea ce-mi dă o putere mult mai mare decât haosul provocat de furie.

Nemaifiind victimă, o să fiu membru al echipei… Dizolvată într-o personalitate comună, mânată de dorinţa de a-l găsi pe Jules şi de a pleca de aici.

— S-ar putea să apară mai mulţi, zice Nan,

întorcându-se cu apa mea. Trebuie să-l găsim *acum.*

Sandy pare neîncrezător:

— Cum adică, *mai mulţi?*

— Sigur sunt mai mulţi, strigă ea. Foloseşte-ţi *capul!* Acolo, undeva – pe fluviu, în pădure? – nu doar doi, cum am crezut. Doi n-ar putea fi de ajuns. Trebuie să fie *bande* întregi de gunoaie de-astea plătite. Tâlhăresc, incendiază, ucid pentru a cuceri locul ăsta. Lucrează pentru fermieri, fac pariu pe ce vreţi. *Asta* sunt, nişte *degeneraţi,* nişte ucigaşi nenorociţi plătiţi. Şi unul dintre ei îl ţine prizonier pe Jules. Dumnezeule, *Jules...*

Nan apucă arma şi maceta, privind furioasă spre fluviu.

— Şi bietul Claude. Sunt în picioare, buimăcită.

— Iisuse, *Jules,* repetă întruna. De ce *dracu'* ai...

...nimic, se răsteşte Sandy. Chiar şi aici, crezi că *ei* vor martori? Pentru ce au *făcut*? Crima şi violul trebuie să fie infracţiuni oriunde. Urma să ne ucidă pe toţi, fac pariu. Asta-i adevărul. Jules nu e decât o scuză, un martor. Cine ştie ce dracu' le-au făcut indienilor. Crezi tâmpeniile lor? *Gunoaiele astea?* Jules se prostea, se juca de-a indienii, asta-i tot. Fir-ar să fie, *noi nu suntem* indieni. O să ne asculte cineva. Deci lichelele astea *trebuie* să ne omoare, după ce au făcut? O să ne omoare, şi asta repede. De acum încolo, doar pe *noi* ne urmăresc. Pun prinsoare. Şi, apropo, acum înţeleg – de asta au plecat vecinii noştri în toiul nopţii. Cei din tribul mommayoni au *mirosit* porcăriile astea. Pun pariu că indienii au crezut că *noi* suntem în siguranţă, numai pentru că suntem albi. Albi, cum se presupune că sunt şi nemernicii ăştia.

Într-un fel bizar, ce spune Sandy are logică. Este *credibil,* tot ce zice. Nebunesc, dar verosimil până acum.

Aşa că vreau să-l înjur pe Sandy...

...şi să-l înjur pe Jules.

Vreau să-i înjur pe toţi bărbaţii ca ei din lumea asta. Şi să mă înjur şi pe mine şi s-o înjur pe Nan. Să înjur tot blestematul ăsta de pământ pe care stăm şi să înjur cerul dens şi letargic de deasupra.

16

Luptă…

Să-mi păstrez forţa pentru evadare. Să mă controlez. Şi *să nu* mă blestem singură.

Să devin împreună cu Nan şi Sandy, un singur luptător…

…acum este singura cale.

— Unde credeţi?, ne întreabă Sandy. De unde vin, unde-l duce ăla pe Jules?

Ştiu.

Mi se limpezeşte creierul sau în orice caz, încep să judec la rece. Închid ochii şi mă chinui să mă concentrez.

— La pârâu, spun. Acolo. Trebuie să fi lăsat acolo o barcă.

— Când au ajuns acolo?

— Cui îi pasă*?,* zice Nan. Poate după prânz, când noi eram plecaţi…

— Din amonte sau din aval?

— Probabil din josul fluviului. Nu am văzut *nimic* acolo, sus…

— Grozav al dracu'! strigă Sandy. Exact din direcţia în care vrem noi *să mergem?* Ticălosul ăla îl duce pe Jules înapoi la tovarăşii lui? O să-l omoare pe Jules. Dacă ajung la fermierii pentru care lucrează – în *pastele mă-sii,* în josul fluviului – suntem *toţi* morţi, pun pariu. *Ei fac* legea. Trebuie să-l scăpăm pe Jules, nu putem să-l lăsăm pe gunoiul ăla să se ducă în josul fluviului. Înţelegeţi? Dacă târâtura aia se *întoarce?* Suntem terminaţi. Deja l-am *omorât* pe unul dintre ei.

De căldură, din cauza sângelui, de frică şi de furie, o astfel de logică smintită este convingătoare.

Doamne, da, pot să ucid din nou…

Suntem şocaţi. Exagerăm rezistenţa, îndemânarea, forţa duşmanului nostru, şi trebuie să fim mai tari ca el.

Să înfruntăm jungla cu armele ei. Cu astfel de raţionamente ai zice că avem mintea limpede.

Turbată de furie, mă întorc brusc şi mă îndrept spre suliţa care este înfiptă în spatele violatorului.

O apuc cu amândouă mâinile, pun un picior pe spinarea nemernicului şi, într-o explozie de forţă generată de furia mea adâncă, smulg suliţa şi vârful de metal din trupul lui, dintr-o singură smucitură dezgustătoare, în care îi sfârtec plămânii.

Bucăţele de carne rămân agăţate de vârful lamei.

Întocmai ca un vânător preistoric, rămân în picioare deasupra cadavrului, cu suliţa îndreptată în sus, cu sângele care se scurge de pe lamă, cu sângele care-mi pictează mâna şi braţul cu mici râuri întunecate şi inegale de roşu.

Să-l ucid încă o dată.

Eu sunt Ellen Genscher? Nu acum… acum sunt geamăna ei din junglă.

Mă răsucesc, ridic suliţa ca s-o înfig din nou în cadavru şi, în acel moment Sandy aleargă spre mine, strigând.

Dar îi aud vocea aşa cum o auzi când aţipeşti cu intermitenţe. Mintea mi-e tulburată într-un tumult de agonie şi disperare. Sandy strigă iar şi las arma în jos.

Mă apucă de braţ.

— *Nu!* urlu.

Încep să tremur, să trag de el violent, să trag de mine. Ochii mi se rotesc sălbatic. Îi trag un pumn în faţă şi începe să-i sângereze buza. Îmi aud strigătele, dar *îndepărtate,* ca şi cum aş fi în afara trupului contorsionat şi mă privesc.

Şi acum fetele celorlalţi sunt la câţiva centimetri de mine.

Pe buza lui Sandy e sânge… Are un aer tare neîncrezător. Se chinuie iar să-mi ia suliţa.

— *Nu,* urlu. O să am *nevoie* de ea. Cu *toţii* o să avem nevoie de ceva. Numai să nu mă *lăsaţi* aici.

— Nimeni nu te lasă aici, zice Nan.

Sandy mă ia în braţe. Şi simt un val de uşurare care mă inundă:

— Mă simt mai bine, mă simt mai bine, spun, dar sunt departe de a fi convinsă.

Mă lasă să ţin suliţa şi ne depărtăm de cadavrul nemernicului.

Sandy mai scoate o suliţă din sac. Fixează iute o lamă la capătul ei. Se uită spre fluviu, spre pădure, vrând să cuprindă cu privirea toate posibilităţile. Pe chip i se aşterne o expresie diferită, un fel de şiretenie confuză, de plăcere a conspiraţiei.

Este evident că se gândeşte la modul cel mai bun de a ucide o fiinţă umană…

…şi de a elibera un ostatic.

— O să fie exact ca la război, spune el.

Dar nu este exact ca la război. Este chiar război.

— Sandy, zice Nan, ia şi puşca. Nan ţine maceta şi o suliţă.

— Să-i dăm drumul, pierdem timp. Ellen? Mă auzi?

Îl aud, deşi totul sună şi arată suprarealist. Cu toate astea zic:

— Să mergem. Pe aici. Îi găsim la pârâu.

17

Malul fluviului…

…acelaşi traseu pe care l-am făcut dimineaţă.

Fac ochii mari, absorbind şi cea mai slabă urmă de lumină. Chiar şi mirosurile mă înviorează. În urechile celor plini de furie, *orice* sunet se amplifică.

Cum ne strecurăm de-a lungul malului, simt muşchii şi tendoanele din corp, cum se mişcă şi se arcuieşte fiecare.

Pisică de junglă… cu nervii întinşi, ascultând, observând totul.

Departe pe fluviu, malul unde am fost dimineaţă la pescuit, pare paşnic, aproape ademenitor.

Dar partea pe care mergem noi este iadul: o forţă terifiantă, un rău nevăzut pândeşte din umbră, adus de curent.

Moartea din orice direcţie.

Nicio garanţie că pistolarul este unde mă aştept să fie, în pârâul de unde putem să-l luăm prin surprindere, să-l omorâm.

Îmi amintesc şarpele lung şi cafeniu care ne-a speriat de dimineaţă, cum a căzut chiar de pe malul pe marginea căruia mergem noi acum, şarpele unduindu-se pe apă pe lângă bărcile noastre.

Tăcut, paralizant, fatal.

Copaci şi vegetaţie, zidul format de pădure, totul este aşa de compact.

Ochii mei renunţă rapid să mai încerce să vadă dacă acolo ne aşteaptă moartea.

Alunecăm, poticnindu-ne, pe unde putem de-a lungul malului, cam până la vreo 15 metri de gura pârâului şi ne mişcăm din ce în ce mai încet pe măsură ce ne apropiem.

Hei, e un joc…

O să iasă alergând din pârâu, nu? Stai să vezi. O să ne bată pe umăr? O să fim liberi toţi şi o să ne ducem acasă. Şi jocul se va termina. Gata cu piesa falsă. Pe urmă o să ne prindem de braţe toţi, cu Jules cel pictat, şi-o să ne întoarcem la tabără pentru cină.

Dar capul lui Claude a explodat. Violatorul tras în ţeapă. Jules un animal smintit.

Totul real.

Aşa că logica îşi dă mâna cu nebunia, furia cu răzbunarea, în timp ce aerul junglei se umple de strigătele animalelor.

Şi ne târâm sus, spre gura pârâului.

Şi *vedem* apa din pârâu, împingând frunze în fluviu. Prada noastră ar putea să fie chiar după meandrul ăla, aşteptând într-o canoe, cu pistolul aţintit fix ca să-mi facă o gaură în creştetul capului.

Sau poate că se ascunde chiar mai aproape, lipit de trunchiul unui copac, cu maceta ridicată, gata să-mi spintece şira spinării.

— Lasă-mă pe mine în faţa ta, îmi zice Sandy.

Duce arma la ochi. Dacă apare nemernicul, n-o să fie

timp să ţintească: doar să îndrepte arma spre el, să se sprijine bine în ea şi să tragă, metoda rapidă de a ucide. Funcţionează la tir, ar trebui să meargă şi pentru Sandy cu gunoiul ăsta.

O să-i deschidă pieptul ticălosului…

Mă gândesc exact la asta când, imediat un fulger de lumină şi căldură urmat de două explozii, una după cealaltă, bubuie dinspre pârâu şi ne aruncă în Nan.

Aerul se umple de un miros de benzină arsă.

La început nu auzim motorul exterior, nu vedem nici măcar barca apărând dinspre pârâu, aşa suntem de şocaţi, aşa de concentraţi să nu alunecăm în fluviu sau să ne pierdem armele.

Nu zărim canoea decât când e deja pe fluviu, la câteva zeci de metri, îndreptându-se spre larg, ca şi cum ar fi fost mânată de explozii.

Sandy ocheşte şi trage. Dar nu în cineva, căci nu vedem pe nimeni: glonţul loveşte barca în lateral şi face o gaură în ea.

Barca se clatină uşor, dar continuă să plutească pe apă, şi, mister, aparent fără pasageri, până când străfulgerarea unui foc tras chiar deasupra copastiei, urmată de pocnetul unei arme de calibru mic, dă de gol vânatul.

Ticălosul stă întins în barcă. Şi Jules trebuie să fie acolo cu el, scut pentru nemernic – ostaticul lui.

Mi se pare că aud cum ceva loveşte malul în urma noastră. Dar este mult prea departe şi nu e în bătaia armei pentru ca pistolul lui să fie eficient.

— Fir-ar să fie! strigă Sandy. Să plecăm de aici!

Pădurea de lângă noi e în flăcări…

Deci asta era. Chiar sunt incendiatori plătiţi, cei care ard pădurile, cei care provoacă focul. Nemernicul din canoe a produs pârjolul ăsta, cu dinamită şi benzină. Flăcările se năpustesc spre cer dintre copacii aflaţi de-a lungul malului pârâului. Lângă noi, suprafaţa fluviului luceşte galben şi portocaliu. Aerul devine înţepător din cauza fumului.

Au venit pregătiţi să provoace o furtună de foc – *meseria lor* – şi acum fuge de flăcările de care intenţionau de la bun început să scape.

Tabăra noastră? Indienii? Jules? *N-am făcut decât să-i surprindem…* totul e doar un sport care a scăpat complet de sub control.

Are loc o cursă… Între noi şi flăcări, vrem să ajungem la tabără şi la bărci, şi să scăpăm de aici înainte de a fi mistuiţi de foc.

Ne împleticim, ne împiedicăm, alergând pe mal. Sandy aruncă arma în fluviu.

— N-are rost, strigă. Nu avem gloanţe.

Picioarele noastre caută sprijin cu orice chip, printre rădăcini şi viţe şi noroiul de pe mal. Trebuie să fie animale care aleargă, aşa cum alergăm şi noi, îndreptându-se spre apă sau spre câmpul deschis.

Lupt ca să nu-mi pierd controlul…

Alerg aşa de aproape de Nan şi de Sandy, şi mă chinui să nu gândesc, doar să reacţionez, căci dacă ezit, dacă mă poticnesc şi cad, o să fie nevoiţi să calce exact peste mine.

Am nevoie de toate facultăţile ca să mă orientez pe acolo şi să mă feresc de obstacole: mă simt de parcă aş fi propulsată, ca într-o cutie mişcătoare, condusă de legile de fier ale găştii noastre de trei oameni.

Ajungem la zona cu iarbă înaltă, înainte de flăcări. Focul pare încă limitat la malurile pârâului, dar strălucirea şi căldura devin din ce în ce mai puternice.

Ajungem pe câmp şi Nan strigă:

— Îl *lăsăm* pe Claude. Trebuie.

Înşfăcăm ce putem din echipament şi aruncăm în canoe.

— O să le distrugă focul, spune Nan, cu o privire furioasă şi în ochi i se reflectă parcă flăcările ce se apropie. *Se referă la cadavre…* O să ardă totul. Trebuie să-l găsim pe Jules…

Ştiu că are dreptate.

Dar pur şi simplu nu-mi vine să cred ce zice despre

cadavre. *Şi nebunul ăla?* Ostaticul, catalizatorul catastrofei noastre? Jules nu este soţul *meu.*

Sandy arată cu suliţa spre fluviu:

— Nenorocitul nu a luat-o în jos pe fluviu. E pe acolo pe undeva.

Şi mie mi se pare că abia zăresc o barcă pe malul îndepărtat…

Fie barca găurită a luat multă apă şi n-a avut altă soluţie decât să se îndrepte spre malul celălalt, fie a ştiut exact unde se duce, chiar de la început.

Să se întâlnească cu alţii…

O să se îndrepte pe fluviu în jos la prima lumină a zilei. Poate o să-l omoare pe Jules imediat, poate mai târziu. Cât timp o să fie Jules neputincios, cât o să fie prizonierul lor, scutul lor?

— Asta e, zice Nan. Încolo ne ducem, *nu putem* să-l lăsăm să o ia pe fluviu în jos.

Incredibil, dar pare să fie exact ce trebuie. Ce avem de făcut. Procedăm după o logică corectă – ba chiar lăudabilă – raţionamentul nostru e chibzuit, percepţiile infailibile, legile junglei aşa cum le înţelegem noi, potrivite. Acţiunile noastre o să se bazeze pe o strategie, *opera unor eroi…*

Ne strângem rândurile ca să traversăm pe malul îndepărtat şi tragem aer adânc în piept, cu greutate.

La capătul luminişului, în spatele nostru, flăcările ţâşnesc spre cer, la câteva zeci de metri deasupra coronamentului.

Împingem barca de pe mal şi din spate bate un vânt infernal de fierbinte. Mă uit spre câmp şi-mi amintesc când am zărit prima oară luminişul, doar cu o zi înainte, când i-am zărit prima oară pe vecinii noştri indieni şi pe copiii lor… *chipuri simple deschise şi oneste… ca ale unor păpuşi…*

Doar cândva cu o zi şi o dimineaţă în urmă, locul ăsta avea aproape o familiaritate tihnită.

Mă loveşte o reverie muzicală bruscă, nebună – îmi sfârtecă inima, momentul acela paşnic pare departe într-un

ev întunecat, înconjurat de familii de indieni – şi în mintea mea confuză, cânt încă o dată la flaut…

…ultima mea imagine de armonie.

18

Pe fluviu…

Sandy ia o canoe, Nan şi cu mine, pe cealaltă.

Mă uit pe podeaua bărcii, dar nu-mi dau seama dacă Nan a luat camerele video. *Ratează câteva imagini spectaculare cu focul…* gândul meu nebunesc neaşteptat.

Îngreunată de echipamente, barca noastră se cufundă mult în apă. Ducem cu noi cufărul din PVC cu suliţe şi geanta de piele în care sunt celelalte lame.

Traversăm fluviul, şi Sandy şi cu mine om fi în bărci diferite, dar am putea fi la fel de bine să fim fiecare pe altă parte a unui canion vast, oricum vocile noastre nu se aud.

I-am spus, „Mă simt mai bine”.

Dar, tot ce simt acum este un gol imens, care se deschide între noi, mult mai mare decât distanţa dintre bărci, iar breşa asta pare un abis.

Suntem din acelaşi aluat de luptător, Sandy şi Nan şi eu, chiar dacă este aproape insuportabil să-i mai zic vreun cuvânt oricăruia dintre ei.

După ce ieşim în largul curentului, folosim motoarele exterioare ca să traversăm fluviul. Nan ţine cârma la barca noastră.

Arăt către un punct pe malul îndepărtat, unde se pare că pistolarul a adăpostit barca pe plajă.

Sandy dă din cap cu putere că a înţeles, şi ridică suliţa în aer, agitând-o orizontal cu suprafaţa apei, ca să ne dea de înţeles că ştie exact ce avem de făcut mai departe. Face semn spre josul fluviului, către locul unde am aterizat azi dimineaţă, unde Jules şi-a început prima plimbare, iar noi ceilalţi am pescuit…

E mai puţin de o jumătate de milă în jos pe mal, de unde se pare că netrebnicul a luat-o pe uscat.

Ce-ar însemna să mergem pe jos? O jumătate de milă

de umblat pe marginea fluviului în timp ce se întunecă, de noroi alunecos, de caimani în apele puţin adânci, un loc care colcăie de şerpi.

Sau să mergem pe uscat. O perspectivă şi mai întunecată, o jumătate de milă întortocheată de haos prin pădure.

Nemernicul ăla ar putea să ne urmărească, probabil asta şi face.

Sau poate că se îndreaptă direct spre pădure, târându-l pe Jules prin vegetaţia pitică.

Aş fi încă cu ochii în patru… Gândesc ca şi cum aş fi în locul lui, lăsând ca următoarea mişcare să depindă de noi.

Numai dacă aş şti cu siguranţă că adăpostul este aproape… Atunci aş începe să pun la cale vânătoarea imediat. L-aş reduce la tăcere pe Jules – l-aş reduce la tăcere pe vecie – apoi i-aş pune la pământ pe ceilalţi, unul câte unul.

Mintea mea nu a mai raţionat astfel niciodată.

Probabil că-şi închipuie că nu avem arme de foc. În fine, măcar trebuie să presupunem că asta crede el, că el şi tovarăşul lui au controlat tabăra şi nu au găsit niciuna. Singurul glonte tras a fost de la arma lui: măcar de atâta lucru o să-şi dea seama.

Privesc înapoi la foc.

Peste câmp zboară scântei, şi pe alocuri, iarba înaltă şi uscată începe să se aprindă. În câteva minute, toate urmele noastre, toate dovezile crimei comise de mine, ale uciderii bietului Claude, vor fi carbonizate.

Nimic altceva decât cenuşă.

Degete lungi galbene şi roşii şi portocalii de lumină se întind pe toată suprafaţa apei, până spre mijlocul curentului, ca şi cum ne-ar prinde de spate nişte gheare. Bucăţele strălucitoare de lemn arzând se înalţă spre cerul purpuriu al serii.

Pe măsură ce ne apropiem de celălalt mal, simt curentul apei dându-ne târcoale, împingându-ne. Nu este chiar punctul unde am aterizat azi dimineaţă, dar locul

trebuie să fie pe-aproape.

Nan opreşte motorul, iar Sandy preia conducerea. E în apă şi trage barca de prora, cu pieptul şi cu braţele aduce ambarcaţiunea pe mal.

Nan aduce şi canoea noastră în linie, ca să ne punem lângă el.

Sandy se căzneşte să ajungă iar în apă, să tragă de barca noastră şi, ca o fiară a fluviului, ridică prora direct pe mal.

Sar în apa mică, mă îndrept anevoie pe mal spre el şi, împreună, tragem ambele canoe pe jumătate afară din apă. Dacă vrea cineva să ne separe de bărci, va trebui să se chinuie şi să facă zgomot – nu se poate să taie pur şi simplu în linişte frânghia şi să dea drumul bărcilor în jos pe fluviu, lăsându-ne izolaţi.

Copacii formează o arcadă joasă peste bărci, aşa că suntem nevoiţi să ne dăm jos în patru labe şi să ne căutăm drumul bâjbâind printre rădăcini şi vegetaţie pitică, făcându-ne loc prin frunziş până într-un punct unde putem să stăm în poziţie complet verticală.

— Destul de bine, zice Sandy. Să ne oprim şi să ne gândim.

19

Căldura focului ne dospeşte spinările…

Zidul de flăcări este la sute de metri depărtare, dar pârjolul este aşa de grozav, încât trupurile noastre se sufocă, parcă ar fi învăluite în plumb topit.

Lumini ţipătoare aruncă raze adânci în vegetaţia pitică din jurul nostru.

Pe partea cealaltă a apei focul înghite ceea ce a fost tabăra noastră, fără îndoială transformând totul în cenuşă, făcând să dispară în câteva secunde ce am lăsat acolo, vuind apoi spre malul celălalt, devorând totul în drumul spre înălţimi.

Şi chiar de la distanţa asta, lumina pe care o emană este suficientă pentru noi, ca să ne putem da seama unde

suntem.

Înconjuraţi de junglă.

Feţele noastre, brăzdate de umbre, reflectă strălucirea diavolească a focului. Parcă am fi un tablou de credincioşi ai vreunei religii groteşti, amprenta înspăimântătoare a sălbăticiei, o imagine aşa de înfricoşătoare care mă face să simt că nici chiar cerul nu ne poate opri să săvârşim orice orori ni se par cruciale.

Asta este misiunea noastră.

Ne începem treaba, concentrându-ne doar asupra sarcinilor – salvare şi evadare – cu atâta grabă furioasă în mişcări, că gândurile rămân ferecate într-o logică dementă.

Încerc să vorbesc, dar mi se pare aproape imposibil, chiar şi când respir mă doare.

— Sfinte Cristoase, bietul Claude, zice Sandy. Când ajungem înapoi spunem că a murit în incendiu, bine? încercând să ne salveze pe noi, ceva de genul ăsta, da?

Deci asta o să fie povestea noastră: *Cum* a *murit Claude ca un erou...*

Mi se taie respiraţia.

În jurul nostru pământul miroase a putrefacţie, un milion de ani în care ţărâna a hrănit pădurea, un iz acru de insecte, de creaturi devoratoare, inevitabilitatea morţii.

— Sper că am făcut ce trebuie, spune Nan. Nu puteam să-l *luăm* cu noi. *Trebuie* să-l găsim pe Jules. Priviţi! Arată spre cerul brăzdat cu roşu:

— Păsări care fug de foc.

Deasupra fluviului, mii de păsări umplu aerul, o furtună grozavă de ţipete şi strigăte ascutite şi bătaia dezlănţuită a aripilor.

— Rugaţi-vă la Dumnezeu să ştim ce dracu’ facem, zice Sandy. Asta e tot, să facem *chiar* acum, şi să-l scoatem pe Jules *de aici.*

Mă uit în sus, printr-o fereastră în coronament, în sus spre cerul strălucitor al nopţii şi văd cum se reflectă în norii trecători străfulgerarea întâmplătoare a flăcărilor care ţâşnesc spre înalt.

Numai că de data asta e oarecum altfel.

Străfulgerările nu vin doar din urma noastră, de peste fluviu, din locul de unde tocmai am plecat. Şi norii nu mai scânteiază portocaliu doar pe o parte, ci peste tot şi de pe partea fluviului unde ne aflăm noi.

— Ia uitaţi-vă, zic. Vedeţi norii? De jur-împrejurul nostru e foc.

Dar dinspre partea noastră nu vine căldură, niciun zgomot de lemn care se frânge. Aici mirosul de fum e slab, nu ca acolo unde a fost tabăra, chiar în calea flăcărilor.

— Suntem pe o *insulă.* Nan e prima care spune asta. O nenorocită de insulă pe fluviu…

— Nemernicii, zice Sandy. Mai sunt şi alţii, au dat foc pe ambele maluri, dar ei n-au nevoie de insulă. *De asta* e ăsta aici. Ştie că e în siguranţă până se termină totul. O nenorocită de insulă cu nemernicul ăla. Cu el şi cu Jules. Poate cu mai mulţi.

Încerc să-mi imaginez proporţiile incendiilor din jurul nostru şi-mi revin în minte cuvintele lui Claude… *ferme de dimensiunea statului Maryland sau Rhode Island…* Cam asta ar putea fi în curând întinderea vâlvătăii care va răbufni pe amândouă malurile fluviului.

— Cristoase, zice Nan, oare un foc ca ăsta poate trece fluviul? Face ochii cât cepele.

— Nu cred, zic. Sper că nu.

Dar, dacă se întâmplă, nu e *nicio* şansă să-l oprim.

N-avem nici cea mai vagă idee despre cât de lat este fluviul pe partea cealaltă a insulei. Sau cât spaţiu trebuie să împărţim acum cu răpitorul lui Jules, cel care ne vânează, cel pe care-l vânăm.

Sunt prea multe posibilităţi.

— Trebuie să ne păstrăm mintea limpede, spune Sandy. *Stăpânire,* asta-i cheia. Stăpânire rece. Şi raţionamente corecte.

Dar nu simt că stăpânesc ceva.

— Uite care-i ideea mea, continuă el, repede ca şi cum ar fi în pragul panicii. Spuneţi-mi ce credeţi voi. Ce cred eu în acest moment? Netrebnicul e încă singur,

exceptându-l pe Jules.

— Sper că-i aşa, zice Nan. Dar cineva a provocat incendiile alea pe malul celălalt.

— Uite ce-i, vrem să-l scăpăm pe Jules şi să o luăm pe fluviu în jos – *în viaţă* nu? Şi pe urmă să ne cărăm dracului din Brazilia. Asta-i ţelul nostru, de acord? Deci dacă începem să ne gândim la o armată întreagă de ticăloşi, nu facem decât să rămânem paralizaţi de spaimă.

— Bine. Deci tu ce crezi?

— Cred că trebuie să-l ţină în viaţă pe Jules, ca ostatic, până când e sigur că nu mai suntem… înţelegeţi, un pericol. Aşa că, într-un fel sau altul l-a ascuns pe Jules, pentru că dacă l-ar târî pe Jules pe aici în porcăria asta, s-ar da de gol. Dar ne va căuta curând, poate o face deja.

— Sau poate chiar înainte de zori, spun, când îşi închipuie că suntem pe jumătate adormiţi.

— Aşa e, o să încerce când o să dormim. Se opreşte. Dar noi n-o să *adormim,* nici vorbă, fir-ar al dracului, absolut deloc. Şi pe urmă, în jungla asta? Sandy priveşte zidul întunecat al pădurii care înconjoară micul luminiş. N-o să vadă absolut nimic, aşa cum nici noi nu vedem, oricum nu până când o să fie aproape, chiar lângă noi. Aşa că atunci o să punem mâna pe el.

Dacă analiza lui Sandy are vreo logică, e un fel de logică dementă. În orice caz însă, noi o înghiţim. Ce-am mai putea face? Nu găsim nimic altceva.

— Cu siguranţă o să apară dintr-una din astea trei direcţii, continuă el. Din susul sau din josul fluviului. Sau direct din pădure. Cel mai probabil de acolo, de unde a ajuns… aşa că eu o să stau de pază pe mal, în susul fluviului. Nan o să stea aici, lângă bărci. Tu, Ellen, te duci mai jos. Mă gândesc că este cel mai puţin probabil să vină din josul fluviului, dar nu se ştie niciodată. Poate că o să-şi asume riscul cel mai mare, ca să ne facă nouă cea mai mare surpriză şi să dea târcoale pe aici. Dacă n-a venit înainte de a se lumina? Dacă vreunul din noi nu l-a ucis? Ne regrupăm. Ne ducem să-l găsim. Să ia fiecare câte o suliţă. Şi suntem pregătiţi, da?

Nimeni nu are o idee mai bună. Aşa că suntem de acord.

Şi mă simt de parcă am cădea – cu toţii – într-o groapă adâncă din pământ, scufundându-ne în lut până la epuizare şi nu ni s-ar simţi lipsa niciodată.

20

Cât mai rezişti? mă întreabă Sandy.

Eu? Dar tu? Şi Nan?

— Nu ştiu. Fac tot ce e nevoie.

— Mai ai putere?

— Nu-ţi face griji. Dacă o să am ocazia, o s-o fac din nou. *Eu* pot să ucid. Mărturisirea îmi scapă, ca o fantomă din mormânt.

Nan şi Sandy se târăsc înapoi la bărci, ca să ia suliţele şi vârfurile. Ne ia câteva minute ca să fixăm vârfurile la suliţe.

Facem treaba în linişte.

— Aveţi grijă la vârfuri, zice Nan. Taie ca lama.

Iar, ca dovadă a acestui fapt simt pe braţ sângele uscat al celui care m-a violat, şi mă cuprinde din nou furia, însufleţirea din momentul când am împlântat suliţa în trupul lui, forţa disperată cu care am vrut s-o smulg din cadavru.

Şi mă gândesc la propria mea moarte…

…de data asta ca la o imensă, nemărginită nemişcare, pe un uriaş nor alb… dar e prea liniştitor, prea periculos să te laşi în voia gândului.

Aşa că-mi alung din minte ideea morţii.

Mintea şi trupul mi se întăresc şi în gând întrezăresc o lumină pătrunzătoare ca un far, o luciditate asemeni unei stele căzătoare, un meteor, o cometă, ce trece scurt prin noapte, luminându-ne drumul de ieşire din junglă.

Preţ de o clipă tăcută, ne ridicăm toţi privirea spre spărtura din zidul pădurii. Norii s-au risipit. Prin deschizătura din coronamentul copacilor străluceşte reflecţia unei jumătăţi de lună care se înalţă pe cer.

Un adevăr nerostit, dar recunoscut de noi toţi: o să fim, fiecare din noi, momeala în capcana pe care o întindem.

— Nimeni nu e sigur de nimic, zice Sandy. Dar mă gândesc că e logic să ştie că suntem aici, că avem bărci, că probabil nu avem arme. Dar nu cred că e dispus să rişte prea mult. De aia a fugit mâncând pământul şi l-a târât şi pe Jules după el.

— Are o puşcă, spune Nan.

— Eficientă doar de la mică distanţă. Câtă muniţie? Cine ştie? Poate că are buzunarele burduşite de gloanţe.

— Dar avem noroc, zice Nan. Noroc că e întuneric.

Noroc… ce idee.

— Şi suntem în superioritate numerică, zic.

Dar nu mai adaug, *„presupunând că* e *singur”.*

Nan zice: Ce se întâmplă *dacă* sunt mai mulţi?

Sandy ezită:

— Mai mult de unul, pe insula asta? Şi se întâlneşte cu tipii care au pus celelalte focuri…

— Exact.

— M-am gândit la asta, să fiu al naibii dacă nu.

— Şi?

— Şi în cazul ăsta nu prea avem nicio afurisită de şansă dimineaţă.

— Exact cum îmi închipuiam. Nan are un aer inexpresiv, pare secătuită.

— Dar, adaug eu, ştiţi că poate nici n-au venit aici. Căci dacă ar fi venit… Gândiţi-vă, ar fi şi înarmaţi. Iar noi suntem de destul timp pe aici şi am fi fost morţi deja. Să fie mai mulţi, de ce ar aştepta?

— Sper, zice Sandy. Sper să ai dreptate.

— N-avem de ales, spune Nan. Trebuie s-o acceptăm pe asta.

— Încă ceva, zice Sandy. Trece de mine? Ajunge la voi? Să n-aveţi milă.

— Poţi fi sigur de asta, ripostez. Şi Jules?

Nan mă priveşte:

— Rugaţi-vă să fie în viaţă, asta-i tot. Asta trebuie să

gândim. *Să ne rugăm* să fie viu.

Ce rămâne nespus – dar ce înţelegem cu toţii – este că dacă ticălosul trece peste Sandy, sunt toate şansele ca Nan sau eu să mor în zori, înainte ca ucigaşul nostru să fie ucis.

Dar, sub vraja acestei logici a junglei, ne scoatem din minte viziunile astea întunecate, şi ne pregătim să plecăm, fiecare singur, să ne alăturăm celorlalte creaturi care vânează noaptea.

Şi ne îmbrăţişăm. O ultimă îmbrăţişare, pentru unul, doi sau poate pentru toţi.

JUNGLA

1

Păşind în pădure…

…lăsăm poieniţa noastră în urmă, şi ne strecurăm în vegetaţia deasă.

Nan rămâne aproape de locul pe lângă care sunt bărcile.

Sandy o ia pe mal în sus.

Eu mă duc în jos.

În câteva secunde ne despărţim, învăluiţi în haosul junglei. Fiecare din noi e complet singur, doar cu planul nostru, aşa subţire cum e, care ne uneşte.

Să ucizi… Să salvezi… Să evadezi…

Până în momentul ăsta, s-au întâmplat multe care să-mi distragă atenţia de la împrejurimile palpabile.

Acum, totuşi, inevitabilul fapt de a petrece o noapte în pădure, pe malul fluviului – singură, fără ca măcar un cort să mă despartă de lumea de afară – mă face să mă cutremur.

Mă stimulează o nouă conştientizare a locului în care mă aflu, şi a celor ce mă înconjoară. Frunzele şi viţele licăresc în lumina focurilor îndepărtate, toate puncte secrete şi frânghii spectrale. Aud din nou curentul fluviului – fluviul e în dreapta mea, iar pădurea prinde viaţă nocturnă.

Totul este electricitate pură…

N-am fost niciodată nevoită până acum să exist depinzând de energie pură.

Asupra mea se pogoară acum o pace imensă, un frison slab continuu provocat de starea mea de conştienţă îmi trece prin mii de nervi şi muşchi şi tendoane, contribuind la un soi de echilibru nebunesc.

Echilibru între toată natură şi mine…

Un fel de justiţie delirantă: Victima se transformă în Ucigaşul Mântuitor.

Iar în seara asta e tot ce pot să accept cu mare

entuziasm.

Este raţiunea…

Şi asta face ca braţele şi picioarele mele să se mişte cu mişcări ample şi line. Îmi arată unde pândesc obstacolele. Mă împiedică să mă poticnesc de rădăcini alunecoase şi să cad în gropile întunecate, adevărate capcane, să-mi rup picioarele.

Asta *face din mine un spirit al pădurii…*

Ţin suliţa în faţă, ca să pot da deoparte pânzele de păianjen, viţele ca nişte frânghii şi frunzele şi, uneori, o apuc cu amândouă mâinile.

Cu un fâsâit, vegetaţia densă se reaşază în spatele meu, iute, ca şi când ar fi trasă o draperie grea, apoi se închide o uşă, şi în jurul trupului meu se formează ziduri vii.

Zgomotele nopţii devin mai intense.

Fiarele pădurii sunt probabil alarmate de vizita mea nepoftită, se avertizează unele pe altele de apropierea mea, semnalându-şi fiecare pas făcut, detectând direcţia înaintării mele lente.

Fluviul…

Mă opresc să-l ascult, fluviul trebuie să fie reperul meu: dacă-l pierd, s-ar putea să rătăcesc pe veci, să nu găsesc drumul niciodată, un dezertor fără voie care-şi abandonează postul, ultimul apărător al pichetului nostru, care nu reuşeşte să-şi facă datoria.

Fluviul este semnul…

Pădurea este atât de densă acum, că nu mai văd incendiul, altminteri focul ar fi ca un far.

E aşa o beznă…

Pe braţe şi pe faţă mi se aştern pânze de păianjen şi, când încerc să escaladez o rădăcină groasă de copac, alunec şi cad, julindu-mă pe picior şi pe coapsă.

Mă aşez pe pământul moale, sprijinită cu spatele de rădăcină, care pare să aibă peste un metru înălţime, şi ascult cu mare atenţie.

Fluviul este încă acolo.

Percep sunetul curentului care trece pe lângă mal şi

mi se umple inima de satisfacţie. Nu m-am rătăcit. Fluviul este la locul lui, în dreapta mea.

Mi se adaptează ochii. Stau câteva clipe pe solul pădurii, simt pe spate scoarţa netedă a rădăcinii de copac şi nu mă gândesc de fapt la nimic, nici măcar la cel ce m-a violat.

Cu siguranţă nu la cel care m-a violat.

Îmi zvâcneşte piciorul acolo unde mi-am julit pielea când am căzut.

Mă ridic, cu multe mişcări mici ale picioarelor şi trupului şi mă răsucesc lângă copacul de care m-am împiedicat, fotografiind mental cât de precis pot acest loc deschis.

Pe urmă mă duc la copac şi-mi lipesc obrazul de trunchiul lui, sprijinind suliţa de el. Ridic mâinile în întuneric, în sus pe scoarţa trunchiului, destul de netedă, exact ca rădăcina. Îmi las degetele să alunece singure, explorând.

Netezimea scoarţei ar putea fi o problemă. În cazul în care ăsta e felul de copac în care vreau să mă caţăr.

Şi vreau să mă caţăr într-un copac…

Sunt alpinistă, mă urc pe stânci şi sunt bună, iar acum mi-a venit o idee.

Să-mi găsesc o cracă pe care să mă cocoţ, la câţiva metri înălţime şi să văd ce e jos.

Şi după aia, poate dacă am noroc, să înfig suliţa într-o pradă care trece pe acolo.

Dar oriunde mi-aş găsi locul de atac, trebuie să stau dreaptă. Să am suficient spaţiu în jurul meu ca să pot duce braţul drept înapoi. Şi destul loc liber dedesubt ca să pot arunca bine.

Aici, pe pământ trebuie să fie – nu o cărare, ceea ce este improbabil – ci spaţiu suficient pentru un mic luminiş. Un punct probabil. Astfel încât oricine ar urma cursul fluviului – întocmai cum eu folosesc fluviul ca reper în aval – să fie nevoit să treacă pe lângă mine ca să se furişeze în bărcile noastre, să atace în geana zilei.

Nu e cel mai probabil traseu pentru omul nostru,

cum a spus Sandy.

Dar cu siguranţă cel mai surprinzător…

Ar putea să vină în sus pe mal, după ce s-a învârtit pe aici, după ce-a scăpat de urmărirea celorlalţi. Asta este lumea *lui*, la urma urmelor, nu a noastră. Nu e imposibil. Ar putea înconjura şi ar putea să cadă direct asupra mea.

Direct asupra mea… rugăciunea mea cea mai nebunească.

Aşa că, da, o să am nevoie de un luminiş dedesubt, *exacte c*a ăsta în care sunt acum.

Pun un picior pe vârful rădăcinii, ca şi când ar fi fost o treaptă înaltă. Plimb mâna dreaptă în sus pe scoarţă, până când simt o denivelare, ceva de care aş putea să mă agăţ bine.

Şi mă prefac că mă caţăr pe stânci, fără nimic în spate, doar eu şi faţa stâncii.

Folosesc suliţa ca sprijin şi pentru stabilitate, cu capătul fără lamă bine aşezat pe pământ, şi salt încet un picior, iar pe celălalt îl ridic pe rădăcină şi concomitent mă reazăm de trunchi. Muşchii braţelor şi picioarelor îmi tremură, mai mult de frică decât de efort, şi mă opresc, iar vârful lamei e la doar câţiva centimetri de bărbia mea.

Copacul pare să fie destul de gros, deşi nu se compară cu uriaşul de mărimea unei catedrale pe care l-am văzut mai devreme. Asta e poate cam cât să-l cuprindă trei sau patru oameni cu braţele, dar nu sunt sigură.

Degetele pipăie o protuberanţă deasupra capului, şi mă agăţ de ea.

Copacul nu e chiar aşa de drept cum m-am temut, ci se înclină, ceea ce-mi permite să transfer o parte din greutatea mea corporală asupra trunchiului, uşurându-mi picioarele. Dacă alunec, o să fie în esenţă o alunecare cu spatele, în loc de o căzătură în toată regula, ceea ce mă linişteşte, dar nu prea mult. Piciorul şi coapsa mă dor de la julitură şi îmi imaginez cum alunec, dacă sunt mai sus şi cad, o alunecare care ar putea să-mi fie fatală.

Bâjbâi cu mâinile pe lângă protuberanţa din copac, care pare să se extindă în jurul trunchiului precum un

colac umflat, un soi de bordură, ca să zic aşa. Îmi plimb mâna în lungimea ei pe dedesubt, şi impresia mea este că e lată de aproximativ 50 cm sau poate mai mult, suficient ca să stau pe ea, cu condiţia să-mi pot sălta trupul de pe rădăcină, să mă caţăr şi să ajung pe ea.

Deci planul meu e să mă ridic pe vârfurile picioarelor cât pot de sus, folosindu-mă de suliţă, pe care o s-o proptesc de proeminenţă, înaintând câţiva centimetri odată, după care o să împing suliţa, lăsând-o să cadă acolo, şi rugându-mă să nu se rostogolească înainte să mă cocoţ şi eu pe „bordură”.

Trec vârful lamei peste margine, apoi câţiva centimetri din coada suliţei, îndepărtând-o tot timpul de mine, înainte de a executa o aruncare puternică.

Prea puternică…

Aud cum lama loveşte copacul, ricoşând după ciocnirea cu scoarţa netedă, cu vârful în jos îndreptat chiar spre faţa mea întoarsă.

Mă arunc în copac şi simt curentul produs de suliţa care trece cu viteză pe lângă mine.

La doar vreo 30 cm de baza rădăcinii, vârful străpunge pământul moale, iar suliţa se balansează chiar lângă ochii mei.

Mă dau jos de pe rădăcină, trag suliţa din pământ şi-mi amintesc de o mişcare similară făcută cu numai câteva ore înainte, când am smuls suliţa din spinarea violatorului.

Dar acum senzaţia este una de surprinzătoare plăcere şi, în simulacrul pe care-l consider raţiune, nici măcar acest gând hidos nu mă face să-mi fie ruşine.

Cu suliţa iar drept sprijin, mă urc pe rădăcină pentru o nouă încercare.

De data asta, sunt mult mai stăpână pe mine, mai chibzuită când arunc, cu un ultim zvâcnet, suliţa în sus pe bordură.

S-o las pur şi simplu să alunece pe ea.

Pe urmă aştept, cu faţa spre copac, aştept să se rostogolească, să-mi treacă pe lângă chip. Dar nu se întâmplă nimic.

Arma e acolo, mă aşteaptă.

Şi eu jubilez...

Mă opresc ca să respir adânc, să mângâi copacul, aproape ca şi cum l-aş consola pentru că-l atrag în acţiunea asta.

Următoarea mea mişcare o să fie ca şi cum aş face tracţiuni, suspendată de trunchiul copacului.

Mă întind spre protuberanţă, fac o flexiune şi sar. Cu degetele reuşesc să mă agăţ rapid şi sigur, dar picioarele-mi balansează îngrozitor.

Nu e nimic acolo...

Mă împing cu picioarele în scoarţă, încercând să mă agăţ, dar copacul opune rezistenţă.

Cu vârfurile picioarelor pipăi febril, caut, nu găsesc nimic, nimic altceva decât scoarţa cea mai netedă.

Mâinile îmi tremură periculos. Vezica plină stă să-mi pocnească, apoi urina explodează, scurgându-se caldă şi udă pe picioare.

O să cad...

Încep să alunec şi doar furia îmi ţine degetele. Mă văd din nou, violată dar neînfrântă, înfigând suliţa în spatele nemernicului ăluia şi-mi trag forţa din această imagine abominabilă, şi mă străduiesc şi mai mult.

Cu puterea pe care o mai am în mâini şi în braţe, cu mai multă forţă decât am adunat vreodată, trag de restul trupului meu recalcitrant până ajung cu pieptul la nivelul „bordurii”. Din copac pare să se scurgă energie în umerii şi braţele mele şi, mă ridic, până la talie, până la coapse, ajung cu genunchii la nivelul protuberanţei, şi acum mă strecor pe ea la fel de lin precum un şarpe.

Îmi turtesc obrazul de scoarţa copacului şi-mi mut greutatea din braţe în genunchi, pipăind cu degetele pe proeminenţă, căutându-mi arma.

O ating, şi-mi creşte încrederea, precum o coloană de oţel rece.

O strădanie anevoioasă să mă întorc în poziţie şezând să-mi las picioarele să atârne peste margine. Îmi plimb degetele de-a lungul suliţei, aproape cu dragoste, apoi îmi

reazăm iar capul de scoarţă.

Cam de patru ori lungimea corpului deasupra solului. Poate la o înălţime de şase metri. Suficient de înalt ca să-mi rup gâtul dacă aş cădea cum nu trebuie.

Dar nu e nicio şansă să arunc bine de pe creanga asta, prea mic spaţiu de manevră. Şi nu sunt expertă la aruncarea cu suliţa.

Aşa că n-am altă soluţie decât să mă sui mai sus.

Să bâjbâi după o creangă mare.

Să ignor sfatul dat mereu alpiniştilor: *nu te uita înapoi... nu te uita în jos...*

Pentru că dacă găsesc ce caut? Sus în copac? Dacă găsesc locul perfect pentru a ucide? Va trebui să-mi petrec cea mai mare parte din timp *uitându-mă înapoi şi în jos...* Să pun fiecare strop de concentrare pe care o smulg creierului şi trupului doar în asta.

Devin conştientă de sunetul respiraţiei mele, şuierată, murmurândă, lipită parcă de scoarţă.

Aerul a devenit înţepător de la incendii, dar nu văd fum, nici măcar flăcările nu sunt vizibile, vegetaţia e prea deasă la înălţimea asta.

Mai sus... Mă gândesc: acolo sus, aş putea să am o perspectivă a dezastrului.

Braţele încep să mă mănânce şi să mă usture de la înţepăturile de insecte. Sudoarea, urina, care se amestecă cu mirosul de sânge uscat de pe tricou, toată duhoarea asta anunţă prezenţa mea gângăniilor înfometate din împrejurimi.

Mă împing cu spatele în trunchiul copacului ca să-mi mai uşurez muşchii de greutate şi tensiune. Mă foiesc ca să testez lăţimea şi lungimea bordurii pe care mă aflu. E un loc bun pentru odihnă, dar nu pentru mult timp.

Pentru că nu pot să ucid de aici...

Fără grabă, mă mişc şi mă aşez pe vine, apoi mă ridic prudent, şi întind mâinile sus, pe scoarţă.

Chiar deasupra mea, mai multe crengi mici mă împiedică să văd restul copacului şi am o vizibilitate destul de limitată în beznă. Întind braţele şi cuprind trunchiul,

lipindu-mi gura de scoarţă, şi simt deplin, din vârful degetelor până în vârfurile picioarelor, cum posed copacul ăsta, oriunde l-aş atinge cu trupul meu.

Îmi croiesc cu greutate drum pe bordură, cu grijă să nu calc pe suliţă şi s-o dărâm din nou, şi mă uit în sus după o deschizătură în coroană, după locul ăla perfect pentru o crimă, undeva sus…

…când piciorul drept îmi cade în gol.

Nimic.

Îmbrăţişez copacul şi piciorul mi se leagănă, pipăind un punct de sprijin în aer, apoi se izbeşte de copac. Bordura s-a îngustat şi s-a înălţat uşor, iar eu tocmai am ratat-o.

Îmi odihnesc piciorul cu sfială pe proeminenţa asta.

La faza asta, mă gândesc să cobor iar, să găsesc alt copac, folosindu-mă de adăpostul nopţii pentru a explora copac după copac, până dau de creanga perfectă pentru crimă, deasupra acestei mici deschideri.

Dar zăresc ceva, cu coada ochiului, doar o lucire, sus, în dreapta.

Lumina lunii…

O gaură, sau mai degrabă o crăpătură mai largă din coronament lasă să pătrundă o ploaie de raze palide. Ochii mi se adaptează, şi scrutez cu privirea deasupra mea în lumina slabă.

Căutând cel mai bun loc de ucis din…

Şi, acolo, deasupra mea, la peste o lungime de corp, licăreşte. La dreapta mea, o prezenţă greoaie şi întunecată, impregnată de promisiunea salvării mele.

Şi de moartea celuilalt…

Baza unei crengi aşa de groase, încât e aproape ca un al doilea copac, un geamăn siamez care a crescut într-o parte din copacul meu, întinzându-se peste luminişul de dedesubt.

O platformă de supravieţuire, creanga aia, dacă reuşesc să ajung la ea.

Şi dacă pot să iau şi suliţa cu mine.

Şoptesc „*Mulţumesc*” cu gura lipită de copac.

Deasupra mea, aproape paralel cu acel ultim refugiu desluşesc un mănunchi de crengi mici. Aici o să agăţ zimţii lamei de suliţă, lăsând-o atârnată în timpul ascensiunii mele.

Mă las în jos cu precauţie, apuc arma, apoi mă ridic complet în poziţie verticală, făcându-mi drum până într-un punct de sub crengi. Vârful suliţei ajunge exact până în desişul de vegetaţie.

După asta iscodesc prin jur, trag şi împing până când lama se prinde. Îmi desprind degetele de pe suliţă foarte lent, lăsând-o să se legene singură în cercul făcut de mâna mea.

Merge.

Deasupra, văd forma întunecată, locul de unde vreau să ucid. Între mine şi forma asta apar destule crengi mici pe care trebuie să le dau deoparte ca să-mi croiesc drum în sus. Apuc prima creangă, apoi totul se desfăşoară rapid, aproape ca o scară. În câteva secunde, am pus un picior şi o mână pe creanga asta mare.

Mă rostogolesc pe ea, mă întind, cu tot corpul perfect lungit, să iau suliţa, o apuc chiar de sub vârf, trăgând-o din vegetaţie.

Cu arma în siguranţă pe lângă mine, cu lama ei doar la câţiva centimetri de faţă, stau întinsă pe creanga groasă şi lată, şi scormonesc cu privirea în jos.

Aerul este brăzdat de lilieci.

Broaşte şi păsări de noapte clăncăie şi fluieră în bezna pădurii.

Iar parfumul florilor nocturne îl simt vâscos în nas şi în gât.

Iată-ne…

Acum tot ce am de făcut este să aştept. Şi este nesfârşită aşteptarea – să aştept exact ca un şarpe – să-mi aştept prada. Să aştept să îndrept lucrurile…

Să mă rog, cu toată logica mea dementă, ca el să vină pe aici, pe unde este cel mai puţin probabil.

Trupul meu rămâne aici peste noapte…

Dar dincolo de zidurile dese ale pădurii? în sus pe

fluviul scăldat de lumina lunii, departe de incendii, dincolo de cascadele lăptoase? Sus, dincolo de munţi, acolo unde dorm zăpezile andine, zboară şi spiritul meu.

Descătuşat…

Poate că sunt aici, întinsă pe creangă, şi ce-i cu asta? în stare de şoc, de profundă disperare, şovăind la graniţa nebuniei, mintea mea prinde aripi.

Şi zbor…

2

Zborul imaginar are preţul lui…

…visarea, savurarea prea timpurie a victoriei, o victorie necâştigată şi nesigură, renunţarea la orice pretenţie din ceea ce rămâne din sănătatea mea mintală…

…garantează dezastrul.

Aşa că mă lupt să-mi îngheţ inima înfierbântată, redirecţionând rătăcirile minţii mele cu fracturi logice, readucându-mi gândurile pe pământ, prin hăţişurile întunecate ale pădurii, tot drumul înapoi ca să-i cuprind şi pe Sandy şi Nan.

Pot să mi-i închipui…

Acolo.

Ca şi mine, fiecare într-un loc al lui de unde să poată ucide. Fiecare din noi regizând acelaşi dans al morţii. Fiecare din noi sporind încleştarea inconsistentă asupra supravieţuirii.

Cât despre Jules…

Oare încă halucinează? Tot captiv? Cadavru?

Ce speranţe sunt pentru Jules, chiar şi în imaginaţia mea?

Am putea să dăm vina pe el, dar la ce-ar folosi?

La *nimic…*

Jules martirul. Jules în viaţă. Jules vinovat sau Jules iertat: nu pot să-mi imaginez că e în măsură să ne scoată pe oricare din *noi* viu din asta.

Aşa că mă concentrez asupra mea.

Şi mă întreb: cât zgomot o să facă ucigaşul, când o să

vină pe aici?

Şi *mă rog să vină pe aici…*

Ca să nu facă zgomot pe solul pădurii, nu poate pur şi simplu să umble. Şi va trebui să se târască.

Şi să alunece şerpuind.

Sau să zboare pe deasupra, ca un liliac.

Mă gândesc la liliecii în căutare de căldură şi însetaţi de sânge care vânează în pădurile astea noaptea.

Şi *îngheţ…*

Acum pădurea din jurul meu vorbeşte, strigă, urlă, vacarmul nocturn în plin concert. Dar nu este ecou în pădure, frunzele moi absorb sunetele. Aşa că aud ce e aproape de mine. Şi am senzaţia că mă înconjoară toţi vânătorii nocturni lăsaţi de Dumnezeu.

Apuc suliţa cu o mână, şi cu cealaltă la spate mă ajut, şi mă ridic încet lăsând picioarele să-mi alunece peste marginea crengii late.

Luna străluceşte mai tare…

Mă mişc, ca să mă ridic în picioare.

Ridic suliţa, o ţin în sus, în poziţie de aruncare, repetând.

Încerc să-mi închipui o ţintă acolo jos, în întuneric, o umbră conturată într-o pânză de lumină obscură, un trup apărând dintre copaci, ca pe o uşă imaginară.

Dacă stau în picioare mai câştig un metru, un metru şi ceva, e limpede. Duc braţul înapoi, nu simt nimic chiar în spate.

Nici dedesubt, din câte-mi dau seama.

Pipăi creanga cu picioarele. E bună, solidă, nu se mişcă.

Mă ridic încet pe vârfuri, cu pulpele încordate ca nişte mingi de fier, apoi îmi dau drumul înapoi, cu călcâiele bine înfipte pe creangă.

Momentul morţii…

Asta e tot, pentru moment.

Acum sunt sigură, în mintea mea zbuciumată… *Exact aici o să vină…*

Eu o să fiu ucigaşa lui.

Şi asta mă face să mă simt minunat. De fapt, foarte ţicnită.

Sus, în adăpostul meu, începe să se dezvolte o simbioză aproape perfectă între mine şi copac. Am ajuns în faza în care statul în picioare pe creangă a devenit aşa de natural, încât, în creierul meu zguduit, şansa de a cădea în cap mi se pare imposibilă.

Până când îmi dau seama că sunt urmărită…

Nu mai departe de vreo cinci metri mai încolo, doi ochi galbeni imenşi se holbează la mine.

Ochi care nu clipesc, nemişcaţi. Nu imaginari. Văd – cred că văd – o siluetă ce prinde formă în jurul lor, impasibilă: o mască neagră de pene care înconjoară ochii, şi cu siguranţă un cioc sub ea. O pasăre de noapte, de mărimea unui vultur.

Creatura clipeşte, cu pleoape mici ca de reptilă, apoi îşi mişcă picioarele galbene terminate în gheare.

Asta e o *încercare…*

Ridic braţul, duc suliţa spre spate, nu ca să arunc, ci doar ca să-mi testez curajul, să-mi dovedesc că sunt pregătită.

Pe urmă ochii se mişcă, şi capul se întoarce, forma se deplasează, ca şi cum fiecare mişcare ar fi un efort şi pentru ea şi cu o bătaie puternică de aripi, pasărea alunecă cu uşurinţă, mare vânător în întuneric.

Obrajii îmi sunt muiaţi de umezeală; de data asta nu de sudoare, ci de lacrimi. Clipesc ca să-mi limpezesc ochii.

Să plâng… Din ce motiv? De bucurie poate, că am trecut un astfel de test.

Mă aşez iar pe creangă, legănându-mi picioarele ca un puşti pe un ponton, vara, şi îmi aţintesc privirea în jos, în văgăuna crimei.

Goală…

3

Mai încrezătoare, mă întind…

…cu capul cuibărit între braţe, alunec pe jumătate în

vis…

…cu privirea pironită pe cea mai înaltă turlă a unei catedrale vaste, chiar prin pereţii ei subţiri ca frunza, văd stele. O stea căzătoare, un meteor, o cometă cade, lovind vârful turlei, şi o lumină strălucitoare izbucneşte în catedrală.

La momentul ăsta mă trezesc, clipind spre coroanele copacilor.

E ceva. Schimbat…

Numărul de găuri şi crăpături din acoperiş s-a schimbat.

Lumina s-a schimbat, subtil, totuşi e diferită.

Zorii…

Am stat prea mult într-o singură poziţie, mădularele-mi sunt amorţite, nu simt nimic în picioare, în afară de furnicături.

Dacă picioarele continuă să-mi fie amorţite, sunt terminată: tipul ar putea să treacă de mine, chiar pe sub nasul meu.

S-o dau în bară…

Gândul teribil mă loveşte în vintre. Şi pentru prima oară din copilărie, mă scap în pantaloni, iar rahatul mi se prelinge pe fesă. Sunt convinsă că ar trebui să mă simt umilită, dar nu simt nimic. Căcatul e o chestie naturală.

Îmi concentrez mintea asupra pericolului. *Dă-o în bară iar, şi asta o să te ucidă, fato. Nu căcatul…*

Pot să stau în picioare?

O să-l aud?

O să mă miroasă? O să mă dea de gol propriile-mi excremente?

Mă străduiesc să schimb ceea ce mi-am antrenat în fiecare seară membrele să facă. Opusul desensibilizării. Mă mişc înainte şi înapoi pe vârfuri, contractez muşchii gambelor, îndoi genunchii, pompez viaţă înapoi în nervi şi tendoane.

De frustrare bocesc, blestemându-mă.

Văd lumina dimineţii cum mi se aşterne pe mâini.

Încet – simţurile îşi amintesc repetiţiile, reale şi

imaginare – mă ridic complet în poziţie verticală şi reazem baza suliţei de copac.

Apariţia luminii, oricât de palidă, acţionează întocmai ca un radio deşteptător, estompând zgomotele pădurii, diminuând treptat vacarmul, lăsând doar cântecul matinal al păsărelelor.

Cu degete verzi, faptul zilei se răspândeşte din coronamentul pădurii, împresurându-mă, transformând totul dedesubt într-un loc înverzit plin de vegetaţie şi încărcat de strălucirea dimineţii şi parcă lumina asta mă face altă fiinţă.

Scrutez vidul, iar formele înmagazinate în memoria mea se contopesc cu viaţa unei noi zile.

Fac exerciţii de respiraţie aproape în linişte...

Spaţiul din jurul meu devine mai verzuliu. Încă mai simt mirosul şi gustul de fum, dar nu ştiu dacă incendiile continuă să facă ravagii peste fluviu sau dacă a rămas doar o cioată de pădure înnegrită, pârjolind kilometru după kilometru, aducând moarte pe malurile fluviului.

Ce aventură dementă...

Şi pe urmă, mişcare. Aud, nu aripi de pasăre, ci ceva acolo jos, în vegetaţia din faţa mea.

La auzul zgomotului, ciulesc urechile, simt un puls nebun în gât, nările mi se umflă ca la o pisică la vânătoare, iar bătăile inimii, ca ale unui metronom, o iau razna, chinuindu-se ca un animăluţ care luptă să-mi spargă pieptul.

Ştiu: *pur şi simplu ştiu...*

Se mişcă o viţă, dată deoparte, şi din verdeaţă apar capul şi umerii unui bărbat care se opreşte apoi la marginea luminişului.

Sunt extaziată...

Sunt absolut sigură de inevitabilitatea situaţiei: ziduri verzi care se caţără spre cerul dimineţii, cântec de păsărele, un haos de culori al florilor care se deschid spre o lumină nouă...

...şi toate astea amplificate de frică, de căldură, de furia mea.

Ce tablou magnific…

După cât văd, nu poartă armă. Poate are una în buzunar? Sau înfiptă la centură? Poartă o pălărie decolorată din dril, cu boruri.

Extazul meu e aşa de intens, că trebuie să fiu atentă să nu fac vreun gest de bucurie.

Încep să mă rog: *Nu rămâne* acolo prea mult, unde-ţi pot vedea doar capul şi umerii.

Mă balansez pe creangă, cu lama suliţei la nivelul ochilor.

Şi, orice-ai face, nu te uita în sus…

Vă implor, zei ai pădurii, ţineţi-i privirea ocupată jos, în faţa lui, în lături, de jur-împrejur, dar NU deasupra…

…lăsaţi-mi viaţa…

Tremurând, apuc frânghia şi o ţin strâns: am senzaţia că e imensă, parcă se umflă în mâna mea. Chestia asta îmi revigorează încrederea. Mişcările pe care le-am exersat îmi revin, şi mă calmez. Am încredere în ce o să fac acum, în dansul ăsta al morţii din pădure.

Dacă face câţiva paşi în spaţiu, o să-i văd spatele. Corpul lui o să fie perfect conturat în vizorul meu, exact ca în viziunile mele. Omoplaţii lui fix la nivelul ochilor mei, indicându-mi precis punctul în care vreau ca lama să pătrundă prin pieptul lui şi, cu puţin noroc, să-i secţioneze aorta.

Dar o să ochesc cu câţiva centimetri mai jos de punctul ăla, ca să compensez arcuirea uşoară a aruncării.

Mă încordez…

Aşteptând.

Pălăria se întoarce lent. Acum priveşte locul de jur-împrejur. Duce o mână la mijloc, dar nu se întâmplă nimic. Nu apare nicio armă. Poate se scarpină pe burtă.

E ceva aproape amuzant de relaxat în atitudinea lui, ca şi cum tocmai s-ar fi trezit complet singur acasă. Nu-mi pot închipui o stare de spirit mai potrivită.

Mă rog cu putere să facă ăia câţiva paşi întâmplători mai aproape de moarte. Dar nu face decât să stea acolo, scărpinându-se, ca şi cum o insectă a făcut o chestie

deosebit de scârboasă pe burta lui.

Stai aşa, cretinule, stai aşa. Dacă tu crezi că gângania aia te-a pişcat…

În gând încep să strig: Umblă, *umblă!* în urechi parcă îmi mugesc valuri care se sparg de ţărm.

Dar el…

Nu se clinteşte. N-are un motiv anume, se pare. Ci pur şi simplu pentru că este confortabil să stea acolo, o chestie naturală pe care o faci.

Flexez muşchii braţului cu care arunc, ca să-i pun la încercare, să împiedic apariţia crampelor. Lama suliţei prinde viaţă, una a ei, la fel ca un fluture care pluteşte pe lângă faţa mea. Dar nu-mi iau ochii de la el nicio clipă.

Îşi schimbă poziţia picioarelor, depărtându-le puţin, şi atât.

În mine se dă o luptă nouă, o luptă cu panica, cu pierderea stăpânirii de sine, strădania de a rămâne perfect pe poziţie, pe punctul de a lansa cea mai extraordinară aruncare pe care mă pot concentra s-o execut.

Fac exerciţiul, toată gama de mişcări care duc la ucidere, ştiind că dacă îmi schimb greutatea cu o idee prea mult în orice direcţie, o să ratez.

Probabil o să cad şi o să mor.

După care individul nu va trebui decât să dea *o coup de grâce*[6] sau – ca să economisească un glonte, o să stea liniştit – o să mă lase să mă zvârcolesc de durere până când o să mor din cauza gâtului rupt sau a spinării zdrobite.

Pare însă uşurat, se uită doar împrejur, ba chiar dă din cap aprobator. Văd cum i se clatină pălăria.

Atât de înnebunitor de încrezător în el însuşi…

Bineînţeles că mă bucur că nu mă observă, dar într-un fel caraghios mă scoate din minţi că e aşa de sigur pe el, ca un cocoş.

Mâinile i se îndreaptă spre burtă, bâjbâie şi de undeva de pe la mijloc ţâşneşte un şuvoi, iar eu, cât pe ce să cad în nas din cauza şocului.

---

6 Lovitură de graţie.

Chestia asta nu a apărut niciun moment în visele mele. Asta nu făcea parte din repetiţiile mele.

Şuvoiul ăla galben-verzui ţâşnind în spaţiu.

Nemernicul se pişă...

Fac un efort să nu ţip la el. Sau să râd. Se lasă puţin pe spate, lăsând jetul să se arcuiască, depărtându-se de el, într-un şuvoi lin. Îi văd mâinile, a văd penisul, pântecele lui în faţa ochilor mei. Mai că-i văd faţa pe sub borul pălăriei.

Am o ţintă.

Dă-i în continuare, fa pipi, netrebnicule.

Păstrează-ţi senzaţia asta grozavă produsă de prima pişare lungă de dimineaţă a armăsarului.

Până mori.

Sunt aproape, aproape în poziţia la care visez. Nu am o ţintă perfectă, dar o ţintă vie, pe cât de nemişcată pot spera vreodată să am. O pradă aşa de credulă, că se gândeşte că poate să se oprească să fluiere.

Imbecil individ, cretin dăruit de zei.

Urina lui curge într-un şuvoi constant, nediminuat, dar nu aud absolut nimic, zgomotul de valuri sparte din urechile mele e aşa de intens. Pădurea întreagă ar putea să cânte şi să urle, iar eu n-o să aud în veci.

Vreau să sărut lama înainte de a lansa suliţa în zborul ei final.

O fac, în gând...

Pântecul său în formă de V este în raza mea vizuală acum, iar penisul la câţiva centimetri dedesubt.

Mă gândesc la amicul lui: *Ce mi-a făcut acolo în câmp...* Şi cum a plătit pentru asta.

Pipăi tăietura lungă pe care o am pe stomac.

Pe urmă zâmbesc în sinea mea.

Ţintesc penisul lui... Asta o să rezolve mica problema legată de arcuire. Calea pentru aruncare este liberă. Aşa cum văd eu impactul, vârful suliţei ar trebui să intre exact deasupra părului pubian. Deja cu ochii minţii văd suliţa care iese din trupul lui, înălţându-se oblic.

Devenim aşa de intimi în aceste ultime momente: aproape că face parte din mine.

Aşa că acum ştiu…

Pur şi simplu ştiu că e ca şi mort, câtă vreme atac cu forţă lină, contând mult mai mult pe braţ şi pe umăr, mai mult pe puterea pieptului decât pe greutate. Trebuie să-mi păstrez echilibrul.

Nu e o situaţie perfectă dar, în mintea mea făcută ţăndări, totul arată excepţional de bine.

Îmi trag forţa din creanga mea, din copacul meu cel solid.

Mă ambalez cu starea asta vecină cu nebunia şi sunt pe punctul de a face un act de forţă care ar putea să strice totul. *Sau să acţioneze în favoarea mea,* să transforme posibila ratare într-o acţiune perfectă.

Penultima mişcare, ultimii câţiva centimetri pentru braţul meu care se duce înspre spate.

Şi ăsta încă face pipi, Dumnezeu să-l bin ecuvân teze…

Pe urmă se mişcă, nu tot corpul, doar capul. Se uită în sus, în timp ce încă urinează şi-i zăresc chipul.

La început, nu ştie ce vede, n-are nicio reacţie. Se aşteaptă la viţe verzi, frunze verzi, trunchiuri cafenii de copac. Nu la o femeie, scăldată într-o lumină verde, parte a unui copac, răsărită dintr-o creangă la câţiva metri deasupra lui.

Şi tot ca un şarpe…

Deschide gura, cred, dar nu aud nimic. Corpul mi-e perfect întins. Mă ridic pe vârfuri, apoi mă las în jos, cu suliţa lansată, cu nimic în mână, şi mă aplec înainte, ghemuindu-mă.

Cad…

Simt cum un picior îmi alunecă de pe creangă, şi ce se întâmplă după asta, nu sunt sigură. Dar stau pe burtă, mă agăţ cu braţele de creangă, şi-mi înfig picioarele în ea, ca şi cum as călări un cal nărăvaş neînseuat.

N-am aer şi mă chinui să-mi trag sufletul.

Şi mă uit în jos.

Se prăbuşeşte în genunchi, trăgând de suliţa înfiptă în vintre. Zona dintre picioare şi coapsele devin

întunecate, aproape negre.

Fix la ţintă…

Îi cade pălăria. În vârful capului văd o mică chelie.

Loveşte pământul cu genunchii, cade pe spate, ţinându-se încă strâns de suliţă.

După care face un lucru înspăimântător. Cu forţa care i-a rămas, trage de suliţă, smulgându-şi-o din trup.

Urmează o încâlceală roşie-cenuşie – *maţele* – agăţate de lama zimţată. Stomacul i se goleşte în poală, şi pur şi simplu nu se mai opreşte, iar individul se prăvăleşte într-o parte, şi în tot timpul ăsta zvârcoleşte violent din picioare, de parcă ar încerca să fugă ca să-şi salveze viaţa.

Jur că simt duhoarea măruntaielor lui, iar putoarea mă face să mă cutremur. Îmi dau seama că alunec peste marginea crengii. Mă apucă ameţeala de spaimă că o să cad chiar în maţele lui.

Mă agăţ cu putere de cracă, ridicându-mă în mâini.

Şi acum, pentru prima oară realizez cine este.

Sau cine nu este…

Este ras. Cel care-l ţine captiv pe Jules, bărbatul care a fugit ascunzându-se în iarba înaltă? Care aproape că a violat-o pe Nan? Bărbatul ăla avea mustaţă.

Tocmai am ucis un alt bărbat.

Un om nevinovat?

Sau un alt incendiator, un ucigaş plătit, un nemernic de pe malul celălalt. Oare există vreo cale de a afla? Nu cu certitudine.

Închid ochii. Oricine-ar fi – o *fi fost* – cadavrul ăsta fără măruntaie, nu e bărbatul care presupuneam că ne vânează, cel care trebuia ucis.

Câţi oameni mai sunt pe insula asta din mijlocul fluviului…

La prima vedere, am omorât un om care n-a făcut altceva decât pipi, poate un om neînarmat, cu siguranţă nu un bărbat care urma să mă omoare pe mine.

Nimeni, nicio persoană raţională n-ar putea spune că gestul meu a fost accidental sau grăbit, o izbucnire de moment… *Am creat o ambuscadă, aşteptând să ucid…* Am

aşteptat o jumătate de noapte. Totul premeditat, calculat la fel ca instrumentele juridice folosite în profesia mea. În oricare ţară, chiar şi în jungla asta, treaba se cheamă crimă.

Ce-a făcut furia mea...

Înaintez încet, cu precauţie pe creangă. Mi-e prea rău ca să risc să stau în picioare, aşa că alunec pe trunchi. Picioarele parcă îşi găsesc singure drumul în jos şi cobor, mă las pe rădăcină, apoi pe pământ, şi mă apropii de cadavru.

Mă opresc, nemişcată ca o stâncă şi urmăresc un uriaş fluture albastru cu galben care pluteşte într-o rază de lumină şi lent, dă roată cadavrului, o dată, de două ori, înainte de a-şi fâlfâi aripile către o altă rază de lumină, şi de a descoperi o floare care tocmai se deschide spre lumina zilei. Aici, fluturele îşi închide aripile şi aproape că dispare.

Brusc pădurea devine tăcută, nu se mai simte aerul care agită frunzele şi viţele. Lumina verde e atât de palpabilă, că pot s-o apuc. Departe, sus, în coronament, există viaţă, dar în jurul meu e doar moarte, pământul nimic altceva decât îngrăşământ în putrefacţie care emană o duhoare densă şi amară de acid.

Suliţa zace tot acolo unde a lăsat-o tipul să cadă, cu vârful încă încurcat în măruntaiele lui.

Greaţa...

Cad în genunchi, pe pământul acoperit de vegetaţie luxuriantă, iar duhoarea putrescentă chiar a solului mă îneacă, îmi blochează nările, aburii sunt aproape ca un fluid dens.

Şi deodată pământul prinde viaţă. Furnicile mărşăluiesc pe faţa lui, ritmurile pădurii tropicale sunt atât de rapide: descoperire, înfrângere, moarte, înlocuire – totul, o chestiune de câteva clipe.

Strigătele matinale ale păsărilor spintecă pădurea, vibrând în jurul meu.

Nu trebuie să ameţesc...

Nu am voie să leşin. Nu acum. Nu după ce am ajuns

până aici.

Mă ridic şi privesc spre coroanele copacilor, uluită de situaţia în care mă aflu. Lumina devine mai puternică. Trebuie să mă întorc la ceilalţi, fără să fiu descoperită.

Şi trebuie să fiu înarmată…

Mă studiez; înţepături de insecte peste tot pe picioare şi pe braţe, o julitură zdravănă pe un picior, tricoul negru de sânge şi sudoare, pantalonii scurţi năclăiţi de propriile mele dejecţii.

Totul pute şi râgâi, dar nu pot să vomit. Nu mai e nimic de făcut.

Îl studiez mai îndeaproape.

E îmbrăcat ca răpitorul lui Jules, dar ce importanţă are asta? Confuzia de persoană o să influenţeze juraţii? O să ajute la reducerea pedepsei? în loc de condamnare pe viaţă, un fleac de douăzeci de ani, putrezind într-o închisoare din Amazonia.

Îi dau roată, cu precauţie.

Are un cuţit uriaş, într-un toc de piele la spate, la curea. O unealtă justificată în junglă, nu prea e un dispozitiv pentru intenţii criminale.

Am nevoie de o armă…

Orice armă, dar nu mă pot mobiliza să-i iau cureaua, pentru tocul cuţitului. Aşa că scot din toc cuţitul, de mărimea unei macete mici şi, în timp ce fac asta, cadavrul se mişcă, şi-i ţâşneşte un şuvoi de sânge pe gură, întocmai ca un fruct tropical roşu şi copt.

Cu cuţitul cotrobăi prin buzunarele lui şi dau de ceva metalic.

Ar putea fi mărimea potrivită…

Îndepărtez de pantaloni intestinele împrăştiate şi mă călesc pentru efortul de a-i băga mâna în buzunar.

Şi, exact cum speram, găsesc un revolver mic.

În mod clar, nu e o unealtă necesară în pădure.

Alt incendiator. *Musai* să fie un ucigaş plătit, care probabil încerca să ne surprindă din altă direcţie decât cea din care vine prada noastră.

Aşa că nu mai sunt aşa de încurcată în ce priveşte cu

uciderea lui. De fapt, mă simt uşurată.

Acum am suliţă, macetă, revolver.

Şi creierul meu furios.

Înarmată până-n dinţi…

Şi trebuie să-mi găsesc drumul înapoi la ceilalţi, fără să dau nas în nas cu răpitorul lui Jules, prada noastră, vânătorul care ne vânează. Fără să fac atât de mult zgomot, încât să mă dau de gol.

4

Du-te…

…direct la fluviu, înapoiază-te la locul cu apă puţin adâncă.

Nu risca să te rătăceşti în haosul ăsta.

Fluviul o să mă ascundă. O să mă apropii de ei dinspre fluviu.

Cât despre cadavru, maţe… Probe, poate. Mă ocup de asta mai încolo. Poate că fluviul ar putea să ascundă şi porcăria asta, pur şi simplu să devoreze totul.

Sau putem să ne întoarcem şi să-l ardem.

Aud fluviul şi mă ţin după sunet. În mâna stângă, maceta şi suliţa: arma victimei mele în dreapta.

Fără somn, fără mâncare, dar nu mă simt slăbită. Rămâne doar setea. M-a cuprins un fel de amorţeală, care mă ţine în picioare.

În vegetaţie, totul este întunecat în jurul meu, în ciuda primelor raze de soare.

Aud fluviul, dar nu-l văd. Poate că-l pot mirosi.

Pădurea devine prea deasă ca să pot merge dreaptă, aşa că mă ghemuiesc, apoi mă târăsc, croindu-mi drum prin vegetaţie cu suliţa, apoi cu lama macetei.

După vreo treizeci de metri ajung la fluviu. Malul îndepărtat, locul de unde am plecat abia ieri, acum nu e nimic altceva decât cioate negre fumegânde, schelete de copaci, măreţele catedrale ruinate. Încă mai mocnesc vreo câteva incendii de mici proporţii, creionând un tablou de nesfârşită devastare.

Nimic nu mişcă pe fluviul acoperit de cenuşă.

Malul de lângă mine e aşa de plin de rădăcini groase şi mari care se întind până în apă, că nu văd mai departe de câţiva metri în direcţia în care trebuie să merg, înapoi în amonte, unde sunt canoele noastre.

Alunec în apa care-mi ajunge până la mijloc şi merg împotriva curentului, ţinând armele deasupra, la înălţimea umărului.

Nu e decât sunetul fluviului...

Simt curenţii în jurul meu, iar fundul fluviului e ba noroi, ba pietre. Înaintarea e aşa de lentă, aşa de dureroasă, că mă tem să nu alunec într-o încâlcitură de rădăcini subacvatice, şi să-mi sucesc glezna.

Avansez câţiva centimetri la fiecare pas. Dar simt că devin curată, apa spală murdăria şi duhorile mele.

Deşi curenţii nu sunt nici pe departe la fel de puternici ca în amonte, unde am făcut body rafting pe cascade, fluviul îmi rezervă acum un alt pericol.

Sângele de pe corpul meu...

Orice ar putea să-mi dea târcoale pe la picioare şi pe la talie, dar nu am cum să ştiu, apa e aşa de lăptoasă şi cafenie, îmbâcsită de cenuşă. Piciorul julit e carne vie, o invitaţie pentru cine ştie ce paraziţi zburdă prin apele astea, o chemare la cină pentru piranha rătăcind în amonte, după ce-au bântuit în josul fluviului.

Deasupra mea, lumina timpurie devine palidă, un cenuşiu fantomatic.

Trec de o mică meandră şi, cam la vreo 25 de metri mai încolo, observ ceea ce ar putea fi buşteni în putrefacţie pe mal, dar nu sunt.

Nu e nimic în jurul bărcilor noastre, doar o lumină stranie care le face să pară ca nişte canoe fantomatice, obiecte supranaturale.

Speranţa mea...

...să mă strecor pe mal pe lângă bărci, să mă târăsc la ceilalţi, să-i găsesc în viaţă, treji, încă aşteptând, de veghe.

Şi gata să ucidă.

Bâjbâi printre rădăcini în apa puţin adâncă, mă împiedic şi cad peste o canoe. Mă lovesc la coapsa zdrelită, şi doare al dracului.

O clipă, sunt tentată să pun suliţa în barcă. O astfel de armă ar putea fi inutilă, căci ştiu că nu o să pot arunca cum trebuie din canoe, în sus prin tunelul verde, înspre luminişul unde aşteaptă Nan.

Dar nu…

…o s-o iau, pentru orice eventualitate. Mă tem s-o las aici, mă tem că ar putea să-l ucidă pe vreunul dintre noi. Îmi şi imaginez cum mi se împrăştie maţele pe jos în pădure.

Mă chinui să mă cocoţ pe mal şi mă studiez. Nu pot să evaluez pagubele. Dacă m-au atacat paraziţii în fluviu, ar putea să treacă săptămâni întregi până să se manifeste dezastrul pe care îl fac în organismul meu.

Examinez mica macetă. Cu lama de vreo 15 cm lungime, ascuţită – nu la fel de ascuţită ca vârful suliţei – maceta are zimţi, o unealtă extrem de utilă.

Gravate pe lama de oţel, cuvintele *TRAMONTINA Brazilia,* cu mânerul ataşat de lamă prin trei nituri. Cântăreşte poate un kilogram.

Folositor, dar numai de aproape.

Iar revolverul? încărcat, aşa că nu pot decât să presupun că funcţionează. Nu sunt pregătită să-l încerc, ca să nu mă dau de gol. Deşi n-am tras niciodată cu o armă ca asta, oare de câtă ştiinţă am nevoie?

Ţinteşti şi tragi.

Probabil că oricum nu are prea mare precizie peste şase-şapte metri. Şi nici prea multă forţă să ucidă dacă depăşeşti distanţa asta de câteva ori.

Atât de puţin spaţiu, în luminişul din faţă, unde e Nan.

Ascult, dar nu aud niciun sunet din direcţia aia.

Fie Nan e foarte bună la păstrat tăcere, fie e moartă.

Individul – *indivizii* – ar fi putut veni dinspre amonte, umblând prin apă, ca mine, ar fi putut urca pe mal aici şi ar fi putut deja s-o fi ucis, după ce l-au ucis pe Jules.

Jar *Sandy…*

Dacă eu am putut să ajung până aici, poate oricine, mai ales cineva care cunoaşte fluviul, care se mişcă în direcţia curentului, nu împotriva lui, ca mine.

Poate că am dat-o complet în bară cu planul nostru…

Mă deplasez pe genunchi şi pe coate şi mă întind pe mal.

Ideea… să mă strecor chiar în punctul ăla, exact unde ar trebui să fie Nan.

Şi dacă e încă în viaţă? Să mă rog să nu mă confunde cu vreunul dintre pistolari.

Cu pistolul în mâna dreaptă şi cuţitul în stânga ţin suliţa în diagonală pe braţe, cu vârful în faţa mea, unde-l pot vedea. Cu o încetineală chinuitoare, încep să mă târăsc pe burtă, pe drumul ăsta mizerabil pe care l-am făcut ieri.

Vârful suliţei se tot agaţă în frunze şi viţe, împiedicându-mă să înaintez, dar să fiu a naibii dacă renunţ acum la vreo armă.

Piciorul julit începe să mă doară.

În apă, încercând să mă ghidez, deplasându-mă împotriva curentului, am pierdut contactul cu trupul meu pentru o vreme. Forţa fluviului m-a pătruns pur şi simplu, şi m-am luptat cu forţa curentului, uitând de durere.

Dar acum mi-e capul greu…

Mă simt slăbită, înspăimântată că n-o să reuşesc să gândesc limpede şi ştiu că trebuie să iau în calcul şi alte probleme.

Altminteri totul e pierdut.

Mă sprijin în coate, scrutând cu privirea prin tunelul de verdeaţă, dar sunt încă mult prea departe, iar vegetaţia prea deasă.

În timp ce mă târăsc, îmi revine în urechi zgomotul de valuri sparte de ţărm.

Pădurea şi aerul sunt învolburate de umbre verzi fremătătoare care zboară prin faţa ochilor mei. Începe să curgă sudoarea pe mine, ard energie cum n-am mai simţit vreodată, iar durerea şi teama îmi sunt combustibili.

Mă opresc, ascult, luptând cu vuietul oceanului din

capul meu. Strigătele unui papagal macaw străpung aceste zgomote interioare, şi o altă pasăre ţipă răspunzându-i.

Şi apoi, în faţa mea, un zgomot nefiresc, ca şi cum s-ar ciocni metal de metal, *un zgomot total nelalocul lui…*

Dar nu sunt sigură că aud chiar asta, nu cu zgomotul de valuri din urechi. Vreau să strig la Nan, dar nu îndrăznesc.

Mă strecor mai repede acum prin pădure. Mă apropii de zgomotul făcut de metal pe metal şi mă opresc, ridicându-mă pe coate ca să mă uit spre luminiş.

Dau drumul suliţei, cuţitului şi mă chinui să mă ridic pe genunchi, ţinând revolverul întins în faţa mea.

Ajung la capătul tunelului de verdeaţă în câteva secunde şi văd picioarele goale ale lui Nan, care e cu spatele…

…şi în faţa ei, fluturând cu grijă o macetă uriaşă, *un bărbat gras,* ce rânjeşte ca un nebun, respirând greoi şi sacadat.

Absolut sigur nu e bărbatul care a încercat s-o violeze. Asta e mult prea masiv. Nu e unul pe care să-l mai fi văzut.

Dar nu pot să trag cu pistolul, nu pot să-i omor, pentru că între mine şi el e Nan.

Încă rânjind, face o mişcare lentă spre ea, iar Nan se aruncă spre el, cu suliţa întinsă. Se duelează, *duelează…*

Asta e zgomotul pe care îl aud.

Îi întoarce lovitura cu maceta, parând atacul ei, loveşte vârful suliţei şi se aude încă un sunet metalic ascuţit.

Chestia asta pare să-l amuze.

Îşi schimbă poziţia corpului ca s-o atace, lovind aerul cu maceta în mod repetat. Şi, în timp ce se mişcă, în timp ce se deplasează în semicerc, din spatele lui îl văd venind pe Sandy.

Nan! Fă-l să se mişte! strig în gând. *Fă-l pe imbecilul ăla să se mişte!*

Sunt pe punctul de a urla.

Oferă-i lui Sandy spinarea pistolarului…

Spinarea lui mare şi grasă. Nu-i dă nicio şansă nemernicului, Sandy. Taie-i nenorocita aia de şira spinării.

Sandy ţine braţul întins în spate, aşteptând un moment prielnic, dar nu poate arunca, nu câtă vreme există riscul de a o lovi pe Nan în locul lui.

Nan înţelege, preia ofensiva şi loveşte cu putere, ca să-l facă pe netrebnic să se mişte, să poată să expună spatele lui uriaş pentru lovitura lui Sandy. Metalul ciocnit cu metal face ca haosul verde să răsune.

Porcul, duelul îi face prea multă plăcere. Se joacă cu Nan, ca şi cum ar fi sigur că poate s-o ucidă în orice moment ar vrea.

Nu încetează nicio clipă să rânjească.

Zgomotul făcut de maceta de oţel pe lama de oţel a suliţei îmi năpădeşte creierul, făcându-mă să înaintez.

Spinarea ticălosului e cam la cinci metri de Sandy. Fă-o, *fă-o!*

Şi ca şi cum mi-ar auzi gândurile insistente, Sandy o ia la fugă. Schimbă poziţia suliţei, apucând-o cu mâna ţinută în jos şi aleargă să-l înjunghie.

Unu.

Doi.

Trei sărituri rapide.

Suliţa înapoi, şi jos.

La cea de-a patra săritură a lui Sandy, Nan se repede la adversarul ei, ca să-l deruteze în legătură cu ce se întâmplă. Şi deodată, atacatorul se năpusteşte în lama lui Sandy, apoi porcul se prăbuşeşte peste ea şi peste Nan.

Nan se rostogoleşte de sub el, şi văd cum mijlocul şi partea de jos a spatelui lui se închid la culoare. Şi cum se zvârcoleşte pe jos, faţa i se contorsionează şi sângele îi ţâşneşte pe gură, de parcă ar fi un izvor din pământ.

Suliţa înfiptă în spatele lui continuă să vibreze ca şi cum ar fi fost lovită cu un ciocan.

Ce s-a întâmplat după aia, n-o să ştiu niciodată cu certitudine. Dar brusc, întreaga pădure e plină de zgomote incredibile.

Strigăte... împuşcături... ţipete de durere...

Sandy e în genunchi, iar Nan se zvârcoleşte pe pământ, cu faţa îngropată în mâini, cu mâinile acoperite de sânge.

O armă se descarcă în faţa mea. Mă arunc la pământ şi din poziţia ghemuită, încep să trag nebuneşte spre locul de unde se aude zgomotul.

Din nou se descarcă o armă, nu bum! nu explozie, ci un pocnet înăbuşit. Uruitul din urechi încetează şi acum n-o aud decât pe Nan care urlă la câţiva metri de mine.

O armă se descarcă pentru a treia oară. Şi acum văd un bărbat care iese împleticindu-se din pădure, din cealaltă parte a luminişului, şi trag din nou.

Trupul lui se smuceşte, cu o mişcare convulsivă din umăr, nimic deosebit, doar o atingere uşoară, ca o briză, dar mai precisă, mai concentrată.

Cu toate astea, rămâne în picioare.

Arma i se descarcă din nou, şi-mi dau seama că nu ţinteşte nimic. Braţele îi sunt pe lângă corp, aproape ţepene, şi trage convulsiv în pământ.

Îl ochesc iar şi trag, dar se pare că ratez. Nu contează, oricum o să cadă, cu faţa în ţărână.

Şi în timp ce cade, arma i se descarcă încă o dată, apoi se aşază tăcerea peste toate, numai Nan nu tace, urlă, încă urlă.

Mă ridic în genunchi exact la ieşirea din tunelul de verdeaţă şi, atunci zăresc un al treilea cadavru zăcând în luminiş, chiar lângă cel al pistolarului. Un cadavru aproape complet dezbrăcat, pictat în culori închise, ghemuit în poziţie fetală, nemişcat precum o stâncă.

Iar din spatele gol, curge un şuvoi imens de sânge.

— Jules! urlă Nan. Jules!

Şi primul meu gând: *„L-am împuşcat?”*

Cu toate focurile nebuneşti pe care le-am tras în direcţia aia, eu l-am lovit pe Jules?

Impulsionată de o forţă care nu mai surprinde pe nimeni, Nan se târăşte în genunchi spre cadavrul pictat, şi mâinile ei apucă faţa lipsită de viaţă, inutilă, a lui Jules. Propriul său chip e murdar de sânge, e o siluetă zdrobită,

contorsionată, prosternată, aproape una cu pământul.

Mă târăsc afară din tunelul de verdeaţă şi ajung la ea în acelaşi timp cu Sandy. Sub Jules, pământul e negru de la sângele lui. Jules e nemişcat ca stânca.

Întind mâna şi o ating pe Nan pe umăr, spun ceva, nu ştiu ce, dar parcă nici nu e vocea mea, ci doar o voce străină, egală, o voce rece, nemelodioasă, din care muzica a dispărut pe vecie.

Nan îşi întoarce chipul spre mine, şi acum văd că e tăiată. Când a căzut atacatorul peste ea, o lamă – lama de la suliţa ei? maceta lui? – a tăiat-o la ochiul stâng. Ochiul bun se roteşte, căutându-mă.

Pe chipul ei luceşte o rază de lumină matinală. Pleoapa şi ochiul drept sunt tăiate în diagonală, cum la fel e şi obrazul chiar deasupra nasului. Se vede osul alb.

Îşi roteşte ochiul cel bun, încercând să ne cuprindă în raza ei vizuală.

— Te văd… Ochiul…

Încerc să o curăţ pe faţă cu cămaşa ei, şi acolo unde şterg sângele, faţa îi e radioasă în lumina zorilor. Ochiul tăiat nu sângerează, dar e spintecat, o tăietură curată şi un fluid apos îi acoperă corneea, umplând orbita. Pare că ochiul tăiat nu mai este, dar niciun vas de sânge important nu arată că ar fi secţionat.

Plânge cu suspine:

— Jules? *Jules?*

Jules nu se mişcă.

Trupul criminalului, cel cu arma, este lipsit de viaţă.

L-am omorât…

Probabil că l-am omorât, dar nu puteam să-l omor pe Jules: Nu, n-o să mă *las* să cred asta.

Mă duc spre cadavrul celui pe care sper că l-am împuşcat.

— Ellen! strigă Sandy.

Continui să merg, încet, ca în transă.

— *Nu,* Ellen!

Muşchii spatelui mi se încordează. În tot acest timp mă pot vedea, ca şi cum aş fi spectator şi mă urmăresc pe

mine însămi.

Dar *nu* sunt eu, este geamăna mea smintită, ca ieri, pe câmp… *Cineva pe care nu-l cunosc…*

— Nu! strigă Sandy. Fir-ar să fie, lasă-l, e mort. Vocea-i e foarte tristă, iar groaza şi disperarea îl îneacă.

Cad în genunchi şi încep să plâng; târându-mă până la cadavru, apuc bruta aia de păr şi-i ridic faţa. Revolverul meu e la nivelul ochilor lui, pregătit să-i spulbere faţa chiar şi numai dacă clipeşte.

Dar tot ce văd sunt doi ochi goi, doi globi oculari galbeni de parcă ar fi suferit de malarie, două pietre imobile şi vechi care se holbează la mine.

Turbată de furie îl apuc de păr mai tare, mişcându-i capul ca să-i văd mai bine faţa.

Numai că nu pot spune cu certitudine…

Cred că e îmbrăcat ca nemernicul care a fugit ascunzându-se în iarba înaltă, care a încercat s-o violeze pe Nan, cel care, sper eu, l-a împuşcat pe Jules.

Dar nu pot zice cu absolută siguranţă, n-aş putea jura niciodată.

Şi ăsta are mustaţă. Un porc mizerabil, urât, la fel ca criminalul care a urmărit-o pe Nan, măcar atâta lucru îmi amintesc, şi aceeaşi statură.

Mă uit la rana mortului. Acolo unde bănuiesc că l-am împuşcat, unde i-am lovit umărul stâng, e o pată roşie. Dar nu pare o rană fatală.

Îi dau drumul la păr. Capul cade, cu faţa la pământ, iar eu mă dau înapoi.

Gâtul îi e străpuns de un băţ negru şi subţire, cam de 10 cm lungime. Chiar la ceafă, sub urechea stângă, la baza craniului.

Mă cuprinde ameţeala. Îmi revine în urechi zgomotul valurilor sparte, din ce în ce mai puternic. Ezitând, întind degetele pentru a atinge săgeata minusculă şi în momentul ăla explodează un strigăt tânguitor din haosul verde care ne împresoară.

Uhuu-uu…

Uhuu-uu-uu…

Uhuu-uu-uu-uu…

Doi indieni. Ies în luminiş, străpungând vegetaţia, strigându-şi cântecul cu voce ascuţită, dar şi cu o forţă extraordinară; sunt goi şi complet pictaţi cu negru.

Primul care ajunge la mine începe să se bată cu pumnul în piept, ţipând „Kudure. *Kudure!”* Şi arată spre bărbatul mort, aflat între mine şi el.

— Uhuuoa!

Cel de-al doilea indian arată şi el spre cadavru, la săgeata din spatele urechii, şi strigă:

— Uhuuoa!

Amândoi strigă, agitând nişte tuburi de lemn.

…*Indienii îşi omoară victimele cu săgeţi otrăvite.*

…Explicaţia lui Claude îmi revine în minte… *venin de şarpe… paralizează toţi muşchii… convulsii… atac de cord şi sufocare…*

Mi se pare că-l recunosc pe unul din indieni, tatăl fetei frumoase cu ochi verzi care s-a cocoţat în copac după fructe.

Ei l-au ucis pe Jules…

Mă uit la cadavrul din braţele lui Nan. E plină de sângele lui Jules. Dar nu văd niciun semn că ar fi victima săgeţilor sau arcurilor indienilor.

Jules a fost împuşcat…

Indienii fac semn din cap spre noi, de parcă ar vrea să ne liniştească. Dau târcoale cadavrului ticălosului, studiindu-l îndeaproape.

Deci asta a fost. S-au terminat crimele, acum ştiu, sunt sigură de asta. Şi încep să suflu mai bine, cu respiraţii scurte, clare.

— Ajut-o pe Nan, îi spun lui Sandy. Ochiul ei. Adu trusa pentru primul ajutor din canoe.

Sandy se întoarce cu trusa pentru primul ajutor şi încep să-i curăţ rana lui Nan, lipindu-i pe ochi un pansament mare, care-i acoperă jumătate din faţă. Ochiul celălalt îi lăcrimează, şi îşi ţine mâna pe cadavrul lui Jules.

— Nu simt nimic aici, spune, decât că globul ocular se micşorează. Celălalt ochi e complet înceţoşat.

Pe faţa ei roiesc muştele. Peste tot sunt insecte, pe toate cadavrele.

Lipesc pansamentul strâns, ca să nu intre nimic pe sub el. Am auzit despre parazitoze, dar nu spun nimic. Ce se întâmplă dacă muştele astea depun ouă în vreo rană? Dacă ies larve? În câteva ore, pe căldura asta, viermii o să-i acopere craniul, invadându-i creierul pe care-l vor devora.

Nan fără creier, mă gândesc, când brusc, indienii mi se aşază de o parte şi de cealaltă, şi mă iau pe după umeri.

— Sandy?, zic.

— Nu-ţi face probleme, draga mea, sunt prietenii noştri. Dar, Nan…

Încep să mă gândesc la plan, la povestea noastră.

— Şi Jules? Cum o să explicăm…

— Nu putem. Se opreşte, şi chipul îi e schimonosit de dezgustul plin de spaimă din priviri. Îl îngropăm, mai spune. Trebuie să scăpăm de *toate* cadavrele. O, Dumnezeule, ce gând…

— Am ucis, încep să zic… am ucis încă unul.

Sandy pare şi mai tulburat:

— Cum încă unul?

— Acolo. Asta e al lui.

Ţin în palmă revolverul mortului. Din cauza şocului, a tensiunii şi confuziei, faptul că eu am tras cu arma nu surprinde pe nimeni.

— O tâmpenie, plânge Nan neajutorată, *tâmpenia* dracului.

— Da, zice Sandy, cel mai tâmpit lucru, fir-ar al dracului… Porcăria aia pe care a luat-o Jules, chestia aia pe care i-au dat-o… Să ne ierte Dumnezeu…

Dar indienii nu par să ne împărtăşească disperarea, sentimentul nostru legat de situaţia presantă. Încă mai cântă, ne îmbrăţişează pe noi, tovarăşii lor vânători, ucigaşi victorioşi, toţi.

Iar eu mă uit pe deasupra tuturor, şi privirea îmi rămâne lipită de multele cadavre: *Nu vreau să cred nimic din toate astea.*

— Ellen, zice Sandy, îmi pare aşa de rău…

Îmi întorc privirea spre el, dar nu sunt în stare să răspund.

Îmi amintesc ce a spus Claude, Claude care ne-a tradus vorbele străinului…

…un bărbat alb era cu indienii… nebun ca şi ei… şi el e un nenorocit de canibal, o Doamne…

Pune stăpânire pe mine o altă persoană. Acum mă uit la Sandy cu ochi de felină a junglei… *îl văd, şi totuşi nu-l văd…*

Îi studiez pe el şi pe Nan, cu faţa ei pe jumătate ascunsă sub bandaj, şi examinez şi cadavrele, şi pe indieni. Explorez toate astea, la fel cum un animal în cuşcă studiază un tablou cu feţele spectatorilor, feţe lipsite total de interes pentru felina agitată, cu ochii reci, ascunşi undeva, în necunoscut, intangibil.

Deodată, indienii mă apucă de braţe. Mă zbat încercând să mă eliberez, dar nu reuşesc. Mâinile care mă ţintuiesc sunt prea mari şi prea puternice. Sandy pare pironit în loc din cauza şocului.

Ochii mei sunt imploratori… *De ce?*

Indienii arată spre cadavre, apoi fac semn în direcţia fluviului.

Dăm din cap că nu… *Ce vreţi să ziceţi?*

Îşi leagănă braţele, apoi cu degetele fac semne ca şi cum ar prinde cu cleştii, şi mă ciupesc peste tot.

Tabloul devine mai clar: vor să arunce cadavrele în fluviu, pentru ca piranha să le devoreze, până la os.

Iar oasele o să se cufunde în nămolul de pe fundul apei.

Şi apoi, cine o să se plimbe pe malurile astea pârjolite? Cine o să traverseze apele astea? Altcineva în afară de cei din triburile mommayoni.

Foarte bine, aruncaţi cadavrele. O să fie mâncate. Să se scufunde…

— Nu Jules! urlă Nan, strângând în braţe trupul lui. *Nu!* Nu în felul ăsta, *nu Jules…*

— Nan, zice Sandy, nu putem să-i explicăm, nu fără

a…

— Ştiu, fir-ar al dracului… dar nu în fluviu.

— Putem să-l îngropăm aici.

— Aici?

Chiar aici… Concluzia inevitabilă a unei logici smintite.

Îmi dau seama că încă am arma în mână.

Mai ţine-o…

Cine ştie dacă nu mai sunt şi alţii. Undeva, acolo.

Aşa că pun pistolul în buzunar. Şi nu observă nimeni, pentru că treaba, înfiorătoarea îndeletnicire este alta acum.

— E un erou, zice Sandy, ca şi Claude. În incendiu, Nan, amândoi, asta o să zicem, mereu, e bine?

— Juri?

— *Jur,* Nan, aşa să-mi ajute Dumnezeu, *jur!*

— Caută în barcă, zice ea. Lopeţi acolo… cu celelalte chestii. O, Iisuse, *Jules… Jurăm,* Jules, exact cum spune Sandy…

Dar eu nu jur.

Rămân tăcută, oricât aş fi de acord cu fiecare cuvânt din raţionamentul lor dement.

5

Indienii târăsc cele două cadavre.

Nan rămâne cu Jules.

Sandy şi cu mine ne ţinem după indieni, care trag cadavrele prin vegetaţia pitică, până la fluviu. Capetele bărbaţilor morţi atârnă într-o parte şi saltă smucit la fiecare pas.

Când ajungem la marginea apei, ne oprim. E o scenă pe care n-aş fi putut să mi-o imaginez niciodată.

Îi privim fascinaţi pe indieni…

Apucă leşurile şi, fără vreo ceremonie, le azvârlă în fluviu.

Suprafaţa apei se desface cu pleoscăituri sonore într-o spumă lăptoasă, un papagal macaw ţipă, după care

cadavrele dispar iute, pentru a reapărea la suprafaţă mai departe în jos pe fluviu, depărtându-se încet-încet de noi.

Ce spectacol…

…chestia asta depăşeşte orice… Indienii îşi împing bărbia în afară, iar încrederea lor e pur şi simplu impresionantă, sunt ca nişte zei.

Foarte curând leşurile dispar din vedere. Dar eu ştiu că o să-mi amintesc tabloul ăsta mereu. Transpir abundent, şi nu numai de căldură şi efort, ci de teama viselor şi, chiar mai rău, la gândul *„dar dacă…* „legat de şansa redusă de a mai vedea vreodată cadavrele alea.

Şi mă cuprinde speranţa dementă că leşurile o să fie imediat sfârtecate, mărunţite, devorate. Cea mai bizară rugăciune a mea.

— Păi, e în regulă, mulţumim, le spune Sandy indienilor. Asta a fost, acum trebuie să ne încredem în peşti.

6

În bărci…

…Sandy şi cu mine găsim lopeţile.

Copacii formează o arcadă scundă peste bărci, aşa că ne căutăm drumul înapoi bâjbâind prin vegetaţia joasă şi rădăcini, dând la o parte frunzişul, până într-un loc, câţiva metri mai încolo, unde putem sta în picioare.

— Aici e bine, zice Sandy. Aici, în locul ăsta, pentru Jules.

Sigur…

Jules o să fie îngropat. Nu avem cum să explicăm moartea lui din cauza împuşcăturilor, pentru a evita interogatoriile autorităţilor locale. Chestia asta s-ar putea sfârşi cu o poveste complet diferită de ceea ce am jurat noi că o să spunem. O poveste pe care fermierii s-ar putea să prefere s-o creadă, în locul versiunii noastre.

— Acum, zice Sandy. Înainte să se facă prea cald ca să săpăm.

Înainte ca arşiţa să înceapă să descompună trupul…

Indienii nu par să înţeleagă pe deplin, dar îl ajută pe Sandy să care cadavrul lui Jules până la locul pe care l-am ales. Ţinându-se de mine, Nan vine şi ea, suspinând.

Sandy arată prin semne cu lopata că o să săpăm o groapă pentru Jules, şi indienii par şocaţi. Refuză să ne ajute.

— Iisuse, *trebuie* s-o facem. Ellen, nu poţi tu…

— Da, spun. O fac eu, te ajut eu să sapi.

— Probabil ei cred că e ceva rău cu îngropatul.

— Câtă vreme nu spun la nimeni…

— Cui ar putea să spună?

Luminişul are atmosfera liniştită şi austeră a unei catacombe, vegetaţia în putrefacţie transformându-se în nămol vâscos, care îngroaşă solul negru, un loc de coşmar, de disperare neputincioasă.

Mă cutremur la gândul ăsta…

E perfect…

Sandy şi cu mine începem să muncim. Pământul e moale, şi cum săpăm, o apă neagră, plină de putreziciuni, se infiltrează în groapă. Încerc să nu mă gândesc la Jules, aşa cum e împachetat în lut negru, dar mi-e imposibil să alung imaginea trupului lui care se descompune rapid sub solul junglei.

În câteva săptămâni, poate chiar zile, va fi Foarte greu să fie identificat, în eventualitatea puţin probabilă că dă cineva peste mormântul lui neînsemnat, acoperit de vegetaţie în putrefacţie.

Foarte curând groapa are cam 50 cm adâncime şi poate 180 cm lungime.

— Încă vreo 60 cm, zice Sandy, ar trebui să fie de ajuns.

Mă arunc pur şi simplu în treaba asta, forţându-mi muşchii cât pot de tare, cu o ură plină de furie la gândul că facem ce facem de fapt.

— E bine?, întreb când cred că groapa e destul de adâncă, când am impresia că nu mai pot să fac asta.

Sandy dă din cap că da şi iese din groapă. Desprinde cu blândeţe degetele lui Nan de pe trupul lui Jules, şi trage

cadavrul uriaş către capătul tranşeii.

Jules pare mult mai mare acum mort, decât când era în viaţă.

Nu mai aud niciun sunet acum, nimic altceva decât plânsul lui Nan. Stă pe pământ, plângând, cu siguranţă mai neputincioasă decât a fost vreodată în viaţa ei de adult.

Sandy coboară în mormânt şi trage cadavrul lui Jules după el. Alunecă aşa de rapid pe pământul ăsta ud, că se prăvăleşte înăuntru peste noi, iar impactul e ca un pumn în plexul solar, îmi taie respiraţia.

Pământul pute…

A putrefacţie, a milioane de ani de când compostul hrăneşte pădurea.

Ne chinuim să ne ţinem pe picioare, şi lăsăm cadavrul să-şi găsească lin drumul spre fundul mormântului.

Sandy îl acoperă cu o pânză de cort, şi aruncăm pământul la loc în groapă repede, ca să terminăm treaba. „Pachetul” dispare încet sub pământul moale, în solul pădurii.

Când Jules dispare, când nu mai observăm nicio urmă, netezim pământul de pe mormântul lui, pe urmă îl acoperim cu vegetaţie moartă.

Ni se alătură şi Nan, şi rămânem acolo, în picioare, gâfâind, ţinându-ne de mâini şi rugându-ne în tăcere.

O să facă mereu parte din pădurea lui… primul meu gând.

Şi apoi… *Chiar a făcut-o, chiar a mâncat carne de om…*

O întrebare imposibilă. Şi deşi răspunsul nu mai contează, ideea unui Jules vopsit, drogat, canibal, îmi invadează creierul şi îmi dă ameţeli.

Trebuie să plecăm de aici…

7

Doar un cadavru…

…mai rămâne de care să ne descotorosim.

Cum să le explici *asta* indienilor mommayoni?

Nu e o privelişte pe care să vreau să o arăt cuiva, cu siguranţă nu una pe care să vreau s-o mai văd.

Dar constituie posibile probe…

Aşa că, din nou prin semne ale mâinilor, încep să explic că mai avem ceva de făcut.

Indienii dau din cap că înţeleg, şi ne fac semn cu degetul mic şi lui Sandy, îndemnându-ne să-i urmăm. Par să ştie deja unde mergem.

Dintr-una din canoe Sandy mai ia o pânză de cort. Nan rămâne cu bărcile.

Nu trebuie să le arăt drumul. Indianul pe care l-am recunoscut ca fiind tatăl fetei frumoase cu ochi verzi ştie exact locul, locul crimei mele din pădure.

Oare m-a urmărit când o comiteam din copac…

Observând scena oribilă din ascunzătoarea lui din haosul junglei?

În orice caz, nu e nicio problemă pentru el să găsească urmele slabe pe care le-am lăsat prin pădure noaptea trecută. Nu e nicio surpriză. Aici e căminul indienilor, copacii şi luminişurile şi tunelurile de verdeaţă şi potecile sufocate de vegetaţie, toate la fel de familiare pentru ei, cum sunt pentru noi străzile şi metrourile din New York.

Bărbatul mort e aşa cum l-am lăsat.

Prăbuşit pe o parte, cu intestinele împrăştiate în poală, zăcând pe pământ. Căldura dimineţii e mai puternică acum, sunetul roiurilor de insecte în jurul cadavrului e singurul sunet din lume, un nor negru de gângănii care bâzâie, care plonjează, se ospătează.

Duhoarea mă loveşte, şi sunt pe punctul de a vomita iar.

Nu suport să privesc pe nimeni în ochi. Nu vreau să-şi dea seama de greaţa mea îngrozitoare. Mă simt prinsă în capcană, iar mirosurile îmi provoacă un atac de spaimă.

Aş vrea să nu fi venit niciodată aici…

Aş vrea ca totul să fie altfel.

Aş vrea mântuire.

Uitare, pe veci.

Fără să se oprească, indienii se duc direct la cadavru, precum cumpărătorii într-o piaţă, studiind o bucată de carne de vânzare, în picioare lângă mormanul duhnitor, mormăind între ei, chibzuind cum să mişte mizeria asta alunecoasă şi plină de noroi spre fluviu.

Sandy le dă pânza de cort şi le face semn să pună leşul în ea.

Indienii dau din cap că sunt de acord.

Ne fac semn să stăm deoparte: după părerea lor nu suntem potriviţi pentru sarcina asta.

Aproape fără efort, strecoară pânza pe sub maţe şi pe sub cadavru, adună apoi pânza la colţuri şi se duc spre malul fluviului, cu aceeaşi nepăsare ca şi când ar duce rufele la spălat.

Se mişcă peste copaci căzuţi şi viţe împletite ca frânghiile precum umbrele păsărilor junglei, plutesc parcă în tăcere, pe lângă bălţi, cu pas aşa de sigur. Lumina matinală îi face să semene cu nişte spirite magice trezite la viaţă.

Ne croim drum în urma lor, prin vegetaţie, şi văd pete de sânge apărând pe verdeaţă. O pată nouă, roşu închis, se întinde în partea de jos, pântecoasă, a pânzei.

Urma asta de sânge n-o să ţină mult. Aşa cum toate cadavrele o să dispară curând – în fluviu, în pădure, devorate de gângănii – în câteva zile din probele astea n-o să rămână mai nimic. Ar fi nevoie de un geniu în criminalistică să pună cap la cap ororile astea.

Şi cine să vină vreodată să facă investigaţii…

Şi de unde să înceapă?

Dacă ar fi să ne întoarcem în vreo două zile? Nici măcar noi n-am putea să identificăm exact locul în care am fost.

Căldura e nedomolită, dar spaima e chiar mai cumplită şi mă apasă pe piept ca un munte de noroi.

Totuşi, noi ştim exact ce s-a întâmplat aici…

Noi şi indienii mommayoni. Şi cred că nimeni nu va

reuşi vreodată să scoată prea multe de la ei.

Avocatul din Sandy îşi face probleme legate de probe:

— Ce facem cu suliţele? Le luăm cu noi? Ar putea atrage atenţia.

Un pericol, probabil o teamă justificată. Dar, alături de indieni, pare aşa de neputincios, aşa de nătâng că nu pot să mă uit la el mai mult de o fracţiune de secundă.

— Să scăpăm de ele, zic. Să aruncăm vârfurile în fluviu, iar mânerele să le lăsăm să plutească.

Să plutească la vale, întocmai ca leşurile...

Între noi se cască un vid şi mai mare, ca şi cum Sandy şi cu mine n-am merge alături unul de altul prin pădure, ci am fi fiecare de câte o parte a unui canion imaginar, prăpastia s-ar lărgi continuu şi vocile noastre ar fi tot mai depărtate.

Nu mai găsesc nimic să-i spun...

Inspir mirosurile de la cadavrul din faţa noastră, care mai că mi se bălăngăne sub nas, şi ştiu că duhoarea asta n-o să mă părăsească niciodată.

Cât timp putem trăi cu asta...

Cu greutatea asta implacabilă din inimile noastre, o durere de care nu scapi.

Şi încep să tremur, sub lucirea lunecoasă a sudorii mele, în căldura din ce în ce mai sufocantă a dimineţii.

Ajungem împreună cu indienii la malul fluviului. Suprafaţa apei e brăzdată de cenuşă albă, iar fluviul străluceşte în soarele neîmblânzit al începutului de zi.

Locul e un fel de golf, dar dacă aruncăm cadavrul aici, membrele – ba chiar şi matele – s-ar putea încurca printre rădăcinile copacilor şi nu s-ar mai duce pe apă în jos.

Indienii ne fac semne. Ar trebui să revenim în locul ăsta cu canoele, să ducem cadavrul mai departe pe fluviu, şi să-i dăm drumul în apă.

O treabă oribilă.

Dar cine suntem noi să nu fim de acord...

PE FLUVIU ÎN JOS

1

Soarele devine puternic…

…şi se reflectă din ce în ce mai tare pe suprafaţa acoperită de cenuşă a apei.

Malul îndepărtat, ars complet, încă mai fumegă, o privelişte nepământeană în lumina zilei. Deasupra fluviului, aerul e o vâlvătaie strălucitoare, iar mai departe, pare comprimat într-o intensitate dură ca diamantul, nemişcat peste cel mai sumbru dezastru.

Nu zboară nicio pasăre deasupra acestui ţinut straniu. În faţa noastră, doar fluviul se mişcă.

Unul dintre indieni rămâne cu ultimul cadavru, iar noi ne întoarcem la canoe.

Sandy îi explică lui Nan ce mai avem de făcut. Dă din cap în semn că e de acord, ca şi cum ar înţelege, dar spiritul ei pare să fie în altă parte, mult în urmă, în crângul lui Jules.

După asta indianul de lângă mine începe să facă semne spre suliţe, şi se bate cu pumnul, în piept.

La început, Sandy nu înţelege ce vrea să spună prin asta şi-i transmite chestia asta. Zâmbind, indianul ia o suliţă din barcă şi o duce la piept.

Vrea suliţele…

— Sandy, spun, vor astea.

Suspină şi ridică din umeri:

— Cred că le-au câştigat cinstit. Sper doar că n-o să fie niciodată găsite. Avem destule explicaţii de dat.

— Dar cum o să explice indienii…

— Nu-ţi face probleme, sunt foarte iscusiţi în a-şi purta de grijă.

Aşa că adunăm suliţele şi i le dăm indianului. Ne zâmbeşte şi dă cu putere din cap, aprobator.

Soarele se ridică şi mai sus pe cer, şi simt că mă apucă ameţeala. Simt presiunea soarelui atât de puternică, încât ai zice că doar soarele ar putea să ne scoată de aici,

împingându-ne pe fluviu în jos.

O *să fie nevoie de un efort ca să rămân trează…*

Să luptăm cu foamea, să supravieţuim setei, dacă puţinele sticle cu apă nu ne ţin până când o să fim găsiţi.

— Nan?, zic, arma celuilalt tip, a luat-o cineva de acolo?

Face semn cu bărbia spre fluviu:

— Acolo, în mijlocul curentului.

Un ultim detaliu pentru ea, ce efort, după ce şi-a îngropat soţul şi a pierdut un ochi. Sunt uluită de forţa ei, şi mă simt aşa de brutală întrebând-o ceva tocmai acum, dar trebuie să fim siguri.

— Nu mai e nimic acolo?

— Nimic, zice.

— Atunci, să mergem, spune Sandy. Întâi de toate, Nan, dacă ne întâlnim cu elicopterul, te ducem direct la doctor.

Mă sui în faţă în canoe, Sandy trece la cârmă. Nan se aşază, apoi se întinde în mijloc, cu faţa şi umerii acoperiţi de un prosop.

Nu putem să ne aşteptăm la mai mult de la ea. Exceptând faptul că respiră, şi ea ar putea să semene cu un cadavru. E greu să te gândeşti la viaţa pe care o are în faţă.

Indianul ia canoea mai scurtă, şi plecăm, fără nicio ceremonie.

Nimeni nu se uită înapoi, nimeni nu vorbeşte.

În afară de plescăitul vâslelor, tăcerea e deplină. Suntem la fel de tăcuţi precum copiii vinovaţi, care se ascund într-un pod prăfuit.

2

Cerul dimineţii e strălucitor…

Fără nori. O intensitate malefică a luminii şi căldurii nefiltrate.

Deasupra malurilor care ard mocnit atârnă fumul, o ţesătură sumbră subţire şi transparentă care se întinde

nesfârşită, învăluind rămăşiţele pădurii în adevărate giulgiuri.

Ce frumuseţe înspăimântătoare…

Nu sunt bună de nimic, aşa că tot ce fac e să studiez orizontul, reuşind cu greu să disting realitatea de halucinaţie şi, ceea ce-mi spune că e altfel, e doar regretul şi refuzul de a muri, asta e tot ce pare să stea între mine şi prăbuşirea mea.

Simt o a *patra persoană în barcă…*

O soră invizibilă, o femeie perversă mâncată de furie şi răzbunare, o femeie umilită de alţii, şi care cu toate astea se autoînvinovăţeşte tot timpul, şi această femeie – *nu* eu – această soră epuizată, are nevoie de ajutor, şi de acum încolo trebuie să fiu asistenta ei plină de grijă.

Un gând care-mi dă ameţeli, tulburător, un gând imaterial: viitorul care începe să capete contur în mintea mea, slab dar de netăgăduit, şi-mi vorbeşte ca o voce îndepărtată la un telefon prin satelit.

Dar eu *refuz să mor…*

După ce am trecut prin ce-am trecut? Viziunea asta abia mijindă a viitorului, oricât de sinistru, n-o să mă oprească acum. Moartea e prea ciudată, inacceptabilă. O să continuăm să ne străduim, n-o să încetez să încerc.

O să trăiesc…

Oricât de ciuntită, oricât de impură, o să trăiesc, răul n-o să ne copleşească. O să străpungem atmosfera asta fetidă şi o să scăpăm.

Să lăsăm depresia să ne domine?

După toate prin câte am trecut?

Ce gânduri, ce gânduri sfâşietoare, sub soarele ăsta matinal care arde. Strălucind orbitor peste peisajul devastat, ca şi cum ar fi ofensat de tot ceea ce vede, soarele arde cu flăcări albe de mânie.

Nicio adiere nu încreţeşte suprafaţa apei, nu se aude cântecul niciunei păsări. O dimineaţă amorfa, parcă însuşi aerul îşi refuză dreptul la viaţă.

Sandy şi cu mine ne străduim din greu să dăm la vâsle, un efort împovărat de membrele secate de energie,

membre care se mişcă doar dacă sunt împinse şi forţate să reacţioneze.

Curând îl zărim şi pe cel de-al doilea indian, care aşteaptă pe mal cu o boccea din pânză de cort îmbibată de sânge.

Rămânem aproape de cealaltă barcă, şi ne ţinem canoea într-un ochi de apă învolburat, aproape de mal, dând uşor la vâsle.

Indienii aruncă pânza în care e ultimul cadavru în barca lor şi pornesc înaintea noastră, în aval.

Ar fi fost mai bine dacă am fi împins canoea noastră puţin mai repede, ca să ajungem în faţa lor. Pentru că atunci când aruncă leşul în fluviu, surprindem momentul în plenitudinea lui. Maţele cenuşii şi roşii ies la suprafaţa apei, iar capul victimei mele saltă, cu faţa în sus, cu ochii holbaţi spre cer, ca şi cum ar căuta un semn din partea providenţei, apoi în scurt timp se răsuceşte în poziţia de plutire a unui cadavru.

Singura mea satisfacţie acum, una mică, este că Nan nu poate să vadă asta.

Dar când ajungem în dreptul leşului, nu mă pot abţine să nu mă holbez.

— Dăm drumul la motor?, întreb.

— Nu, zice Sandy, aşteptăm să plece indienii. Rămânem cu ei, le-o datorăm.

3

LA ÎNCEPUT, vâslitul înseamnă doar căldură şi epuizare…

Soarele urcă mai sus pe cer, pedepsindu-ne nemilos: totul e lumină, o vâlvătaie dogoritoare, zdrobitoare. Fluviul imuabil: imens, neobosit, la fel de nepătruns ca şi destinul.

Şi acceptăm toate astea în tăcere.

Căldură şi moarte…

Pândind în aer, în apă, în nesfârşita negură de pe mal.

Şi mai ales în muşte.

Insectele roiesc în jurul nostru şi al bărcii, un nor zumzăitor, un sunet despre care uneori nu sunt sigură că nu e zgomotul de valuri sparte care-mi revine în urechi. În tot răstimpul ăsta Nan rămâne aproape neclintită pe fundul bărcii, mişcându-se din când în când doar ca să alunge muştele.

Fluviul se lărgeşte rapid, în dreapta noastră cioatele fumegânde ale copacilor se depărtează.

Şi, apoi deodată, în stânga insula verde dispare.

Imediat, fluviul devine de trei ori mai lat, având poate vreo două mile între maluri. Şi malul îndepărtat e negru, dar de la distanţa asta detaliile sunt foarte neclare. Acolo, nu distingem focuri devastatoare.

Rămânem însă în iad. Şi asta e de neînţeles, dezgustător. Când te afli într-o situaţie abominabilă, momentul îşi pierde aproape complet fascinaţia. Ceea ce te copleşeşte este impulsul sălbatic de a scăpa de dezgust, de ură, de regretul nesfârşit.

Aş vrea să mă întorc şi să-i spun lui Sandy „Te *iubesc...* Vreau să mă întorc acasă la New York. Acolo, în camerele noastre înalte, să-ţi spun *Te iubesc...”*

Să spun toate astea, şi altele, vorbe afectuoase, tandre, un început liniştitor către însănătoşire, dar în momentul ăsta nu pot să spun nimic, nici măcar nu pot să deschid gura.

Şi dacă aş putea, tot ce-aş fi în stare să zic ar fi despre cei morţi, despre ghinionul înspăimântător, greşeli îngrozitoare.

Poate că o să continuăm să trăim şi după toate astea, dar în ce măsură o să supravieţuim cu adevărat? O să mai fim oare vreodată întregi sau măcar pe aproape, şi când? Tot ce-aş putea să spun acum are prea mult de-a face cu părerile de rău, cu ameninţarea fricii permanente.

Dragostea noastră, a ta şi a mea, Sandy, cu vechile ei vorbe liniştitoare? Toate tăcerile ei simple se transformă în muţenie întunecată. Nimic nu e mai presus de imaginaţie, nu după toate astea. Doar pierderile nu pot fi măsurate, şi o frânghie, un fir indestructibil, o viţă groasă a junglei care

se întinde din pădurea asta tropicală până în viitorul nostru din Manhattan, şi toată viaţa, până la sfârşitul zilelor noastre.

Mă întorc să mă uit la Nan, şi-i zăresc, cel puţin încă vreo duzină de canoe care vin în urma noastră dinspre colţul îndepărtat al insulei, bărci pline cu bărbaţi, femei şi copii.

Întregul clan mommayoni, vecinii noştri doar cu două nopţi în urmă.

Şi uite-aşa, povestea noastră, acum e destul de limpede, nu este una care are şanse să rămână într-un cerc restrâns de prieteni.

Inima mi se frânge…

Cei din tribul mommayoni ne fac semne cu mâna, iar pe mine mă cuprinde disperarea. Tovarăşii noştri indieni – *complicii noştri* – le fac semne rudelor lor, ridicând suliţele în semn de salut.

Bărcile indienilor se îndreaptă neabătut spre noi, una după alta, cam pe o sută de metri de fluviu. Formăm o flotilă dusă de curent, şi mă întreb cât va trebui să rămânem cu ei.

Nu avem idee unde ar trebui să ne întâlnim cu elicopterul. Restul echipei lui Claude, alertată de incendii, vine, acum în plină zi, să ne caute?

Să ne găsească împreună cu indienii…

Chiar şi numai pentru Nan, mă rog să ne zărească curând.

— Aproape am terminat cu asta, zice Sandy. Trebuie doar să avem grijă ce spunem.

— Sigur, răspund. Şi, mă rog, *ce spunem* exact?

Mă uit înapoi. Sandy vâsleşte energic, doar la câţiva metri în spatele meu, dar la fel de bine ar putea fi kilometri între noi.

— Uite ce e, aşa stau lucrurile, zice. Mă auzi, Nan?

— Da. Vocea ei de sub prosop.

— Trebuie să cădem de acord întru totul. Ne contrazicem unul pe altul? Suntem morţi. E *numai* incendiul. Focul a fost singura noastră problemă. Nimeni

nu poate dovedi altceva, câtă vreme suntem consecvenţi cu ce spunem. Jules şi Claude au fost înghiţiţi de flăcări, da? Când încercau să salveze diverse chestii. Conştiincioşi. Asta e *credibil.* Cât despre Nan? Ai căzut, nu? Ai alunecat de pe mal, când dezlegam canoele ca să fugim de incendii. Şi te-ai rănit. O să fie sute de întrebări legate de motiv, şi de ce s-a întâmplat după aia.

Nemernicii ăia pe care i-am omorât? Şefii lor au ferme mari cât statul Maryland, să nu uitaţi asta. Fermierii fac legea aici. Poate că avem dreptate până la Dumnezeu cu ce-am făcut, dar credeţi că fermierii vor ca povestea noastră să se răspândească pe aici? Noi am venit aici doar în vacanţă, am avut încredere în Claude. Habar nu aveam ce dracu' facem. *Nimeni* n-o să ne contrazică aici. Nu am mai văzut alţi oameni. Şi bineînţeles, când ne întoarcem acasă? Ne dăm seama că incendiul n-a fost vina lui Claude, aşa că nu dăm pe nimeni în judecată. Nu ştim *cine* e răspunzător pentru foc. Mai au loc incendii, aşa e în natură. Iar noi am avut doar ghinion.

— Ghinion, zic. Când o să se termine, s-a terminat.

Dar n-o să se termine niciodată… De fapt asta vreau să spun.

Cotrobăi prin buzunar după revolver, o dovadă pentru alte probleme decât incendiul din junglă, şi cu certitudine care nu face parte din echipamentul cuiva aflat în vacanţă. Imediat ce zărim elicopterul, o să-l arunc în fluviu.

Între timp, pentru orice eventualitate, îl păstrez.

Vâslesc… şi mă gândesc la Claude, şi mă întreb dacă are familie şi dacă ar trebui să vorbim cu ei când ne întoarcem. Ştim aşa de puţin despre el. Jules spunea că Claude vine de la Londra, aşa că poate mai are familie acolo. Nu ştiu ce cred ceilalţi, dar eu simt că le datorăm asta celor din familia lui, că trebuie să le spunem ceva consolator, despre cât era de devotat pădurii, cât de mult o iubea. *Claude eroul,* care a făcut prima mişcare când violatorii s-au năpustit asupra noastră, care a încercat să ne apere – neputincios şi inutil, dar măcar a încercat.

Claude era incompetent, poate chiar un şarlatan, dar nu era nebun, nu s-a lăsat drogat, vopsit, sălbăticit.

Multă vreme nu se întâmplă nimic, doar căldura şi vâslitul, şi indienii mommayoni în jurul nostru. Soarele e încins şi apăsător, parcă zăpuşeala s-ar lăsa peste noi grea, ca pământul peste un mormânt proaspăt.

— Cred că o să vedem elicopterul curând, zic, peste sunetul fluviului şi al celui făcut de vâsle. Probabil că deja ne caută. Nu mai durează mult, Nan.

Mă întorc să mă uit la Nan. Dă din cap aprobator, de sub prosop. Prosopul se mişcă şi-i aud vocea:

— Nu mă urâţi, nu? Că am dat-o în bară…

— Nu, spun. Bineînţeles că nu te urâm.

— Îmi pare rău, aşa de al dracului de rău…

O aud suspinând de sub prosop. Deasupra noastră, soarele pândeşte, neiertător, netulburat.

Şi pe urmă, brusc, mai jos, fluviul începe să se bifurce. Strig:

— Bifurcaţie!

Cam la un kilometru în faţa noastră, apele scânteietoare se despart, şi fluviul se desface în două. Indienii mommayoni încep să se retragă, îndreptându-se spre braţul mai îngust din stânga noastră. Prietenii noştri ne arată braţul mai larg, partea cealaltă a fluviului, îndemnându-ne s-o luăm în direcţia aia.

— Dă drumul la motor, îi spun lui Sandy. Asta a fost.

După vreo două încercări, motorul porneşte şi luăm viteză. Indienii ne fac din nou semn cu mâna. Ne despărţim de ei, dar în acelaşi timp intrăm în visele şi legendele lor.

Nu pot decât să mă rog să rămânem aşa, ferecaţi, să păstreze povestea noastră oribilă doar pentru ei.

— Gata, Nan, mergem acasă.

— Mulţumesc. Slavă Domnului.

— Fiţi atente, zice Sandy, în legătură cu întrebările alea care o să ne fie puse. Echipa lui Claude, familia lui din Marea Britanie, şeful lui, cu certitudine poliţia locală. Oricât de puţin i-ar privi chestia asta pe *toţi,* nu spunem nicio vorbă nimănui. Nu e nimic de necrezut în povestea

asta. Am fost pe fluviu tot timpul după ce au izbucnit incendiile. Dacă suntem consecvenţi cu versiunea, o să fie totul în regulă. N-o să se întâmple nimic. Oricum nimeni nu ne vrea pe aici, aşa că o să fie bucuroşi să scape de noi.

— Păi, atunci, cam asta e, zic.

— Da, asta e. O să reuşim.

4

Navigăm fără mare efort din partea noastră…

Motorul face singur toată treaba.

Suntem pe braţul celălalt. Malul de pe partea dreaptă devine mai verde, ars totuşi pe alocuri, dar arată altfel. Aici, deasupra copacilor e ceaţă adevărată tipică junglei, nu fum, iar apa e cafenie şi înspumată, nu ca de cenuşă.

Focurile au rămas în urma noastră.

Fluviul începe să cotească şi barca nu se mişcă prea bine, încărcată cu patru oameni şi echipament, dar măcar suntem pe cont propriu acum, şi înaintăm constant în aval.

Intrăm într-o meandră lungă şi fluviul devine şi mai larg. Malul pare foarte îndepărtat. Soarele e chiar deasupra noastră, iar eu nu pot nici măcar să-mi ţin capul ridicat. Simt cum mi se închid ochii. Şoldul şi piciorul îmi sunt ţepene de la sângele uscat şi mizeriile de pe pământul din pădure, de la vegetaţie, din mormânt. Durerea zvâcneşte, dar asta nu mă împiedică să-mi cadă bărbia în piept, să mi se înceţoşeze ochii, cum mă uit la apă, la orizont.

Fluviul ăsta pare nesfârşit…

Mă răsucesc să mă uit în jur, la Nan care s-a ascuns iar sub prosop. Aşa imobilă, ai putea zice că e o mumie, numai că în jurul nasului prosopul flutură când respiră.

Duc o mână la frunte şi încerc să întind pielea că să-mi ţin pleoapele deschise, îmi masez tâmplele ca să rămân trează, dar e inutil. Sunt dusă, mă îndrept încet spre somnul care-mi lipseşte. Mă tem să nu cad peste bord în fluviu, încă un festin pentru piranha.

Nu mai avem mult de mers. O să ne zărească

elicopterul.

Suntem singurele creaturi în mişcare pe fluviul ăsta…

Curând curentul pare să fie un pic mai rapid, dar e greu de spus pentru că malurile sunt aşa de departe. Apa pare adâncă, spumoasă, de un cafeniu pronunţat, şi ne mişcăm mai uşor, ne e cel mai uşor de până acum. Încerc să-mi ţin capul ridicat, să-mi concentrez privirea, şi să-mi imaginez insecta aia zburătoare, mare şi neagră, care e elicopterul, apărând la orizont, venind spre noi.

Dar mi se înceţoşează vederea, iar imaginea elicopterului se topeşte pe cerul strălucitor care arde.

Departe, departe în jos pe malul stâng, am impresia că zăresc o linie vagă dar compactă de verdeaţă, ca şi cum incendiile s-ar fi stins complet. Sunt pe punctul de a-i spune asta lui Sandy, doar aşa, ca să am ceva de zis, când aud un zgomot.

Şi iată-l…

La început doar un sunet. Un uruit acoperind bâzâitul motorului nostru exterior. Nimic viu, nimic animal, nimic altceva decât zgomotul mecanic puternic şi înăbuşit al elicelor.

Dar tot nu văd nimic.

Până când, de după un cot al fluviului, apare elicopterul legănându-se, cam la 30 m înălţime, în imensitatea pustie de cer şi apă.

De necrezut.

Toc-toc-toc…

— Uite, strig. Uite!

Imediat facem semne cu vâslele, urlăm. Nu că trebuie să le atragem atenţia sau că riscăm să nu fim văzuţi. Noi trei suntem singurul semn de viaţă omenească pe fluviul ăsta.

Ne zăresc, suntem acolo la cotul fluviului, iar elicopterul se leagănă spre un mal, apoi revine în mijlocul fluviului. Aproape că văd literele albe de pe laterală.

Flora şi Fauna din Lume.

Văzându-ne doar într-o singură barcă, probabil îşi

dau seama că orice temeri ar avea, sunt justificate.

O barcă, trei pasageri.

Ceva foarte rău...

Când ne apropiem, uşa din laterala elicopterului se deschide şi apare Uliseo, care se sprijină de ea. În mână are o cameră video.

Imediat, încep să scutur din cap dezaprobator, făcând din nou semne cu vâsla. Strig:

— Nu. *Nu!*

Ultimul lucru de care avem nevoie e să ne găsim toţi trei pe casetă video.

Nu duce video camera la ochi. Pare să numere din nou, ca să fie sigur. Capul lui Uliseo dispare în interiorul elicopterului, probabil ca să vorbească cu Victor, pilotul, să-i spună că ceva *este* total în neregulă.

Văzând camera video, mintea mea intră-n priză... *ce avem deja pe casetă...*

Ceva incriminator?

Care poate stârni suspiciuni?

Cu siguranţă nu i-am filmat pe violator şi pe tovarăşul lui.

Şi nici crimele.

Indienii...

Claude ne-a filmat pe toţi la masă în ziua în care am sosit, la prima tabără, dar Victor şi Uliseo erau acolo pentru asta.

Şi pe urmă îmi amintesc de fata cea frumoasă cu ochi verzi.

Aparatul meu Leica? Nu, pe filmul meu ea nu e, dar sunt alţii.

— Sandy? Strig peste umăr: Vezi aparatul meu de fotografiat Leica?

— Doar nu faci poze *acum,* nu?

— Îl găseşti? Fără să te vadă ceilalţi, scoate-i filmul. Dă-i drumul în apă. Scapă de film.

Sunt convinsă că înţelege de ce.

Nu mă uit înapoi, rămân cu privirea fixată pe elicopter. Suntem cam pe la 50 * 60 m de locul unde se

roteşte în aer. În ciuda vacarmului, mi se pare că-l aud pe Sandy cum deschide aparatul de fotografiat în spatele meu.

— L-ai găsit?, întreb fără să mă uit înapoi. Nu vreau să atrag atenţia asupra gestului lui.

— Filmul e în apă.

Şi după asta îmi amintesc. Nan şi Jules au filmat-o pe tânăra indiancă atunci când se suia în copac. Le-au filmat şi pe rudele ei. Şi pe noi.

Probe care ar putea contrazice versiunea noastră despre evenimente, o poveste care spune că nu ne-am petrecut timpul cu nimeni pe fluviu, după noaptea din tabără. O urmă filmată care ar putea fi examinată. Şi ar duce la oameni care ştiu adevărata tărăşenie, oameni care au suliţele noastre, oameni care au o poveste de spus.

Sunt pe punctul de a le spune ceva lui Sandy şi lui Nan, dar mă gândesc mai bine şi mă răzgândesc.

Să aştept...

Să aştept momentul în care nu se uită nimeni, apoi să iau casetele şi să scap de ele.

Bag mâna în buzunar şi simt revolverul.

Sper că n-o să mai am nevoie de proba asta. Îl scot cu un aer cât se poate de detaşat şi pe ascuns şi, cu ochii aţintiţi pe elicopter, dau drumul armei în apă peste bord.

Capul lui Uliseo apare iar în uşă. Ne face semn să-i urmăm pe fluviu în jos. Presupun că o să continuăm în felul ăsta până când o să găsească un loc unde să aterizeze şi să ne ia şi pe noi. Poate chiar acelaşi loc unde trebuia iniţial să ne întâlnim, ca să mâncăm masa aia specială de vacanţă pe care o comandase Jules.

Dar o sărbătorire festivă este chestia care ne preocupă cel mai puţin minţile acum.

Elicopterul se deplasează cam la o sută de metri înaintea noastră, păstrează distanţa, şi urmează cursul fluviului.

Cum meandrele fluviului se înmulţesc, nu pot să spun prin câte trecem sau cât sunt de diferite unele de altele. Cam după vreun sfert de oră, ceea ce înseamnă cam pe la

prânz, cu căldura care ne loveşte chiar în moalele capului, mai trecem de un cot exact ca celelalte, dar pe malul cel mai apropiat apare un câmp plin de iarbă. Un luminiş tihnit, care coboară câteva zeci de metri, de la liziera pădurii până la malul fluviului.

Elicopterul se roteşte în aer deasupra apei, în jurul câmpului, apoi coboară şi aterizează. Elicea încă se învârteşte – toc-toc-toc – iar Uliseo iese pe uşă şi aleargă spre apă.

— S-a terminat, gata, Nan, spune Sandy. S-a *terminat,* suntem în siguranţă. Ajungem acasă liberi.

— Vreau să văd, lăsaţi-mă să văd. Nan îşi smulge prosopul de pe faţă, apucă marginile bărcii cu mâinile şi se ridică, aplecându-şi capul ca să vadă cu ochiul bun:

— Uruitul ăsta e aproape ca o *muzică,* nu-i aşa…

Face semn cu prosopul către Uliseo, pe urmă facem cu toţii semne cu mâinile, şi mă cuprinde cea mai grozavă uşurare din viaţa mea. Pe obraji îmi curg lacrimi.

— Am *scăpat,* zice Sandy. Am *scăpat* din rahatul ăsta.

— Da, s-a terminat, spun. Acum suntem în siguranţă.

— A mai rămas puţin. Dacă ne jucăm cartea cum se cuvine, suntem câştigători. Suntem acasă.

Sandy manevrează canoea către mal, oprind motorul, aşa că ajungem la mal plutind. Uliseo apucă barca, şi eu sar pe mal lângă el. Împreună ne străduim să tragem barca vreo jumătate de metru în mâlul de pe mal.

Uliseo se uită la faţa bandajată a lui Nan, şi începe să bolborosească agitat în portugheză.

— Claude? Claude?, spune. Bietul Uliseo, nu ştie niciun cuvânt în engleză. În ochi i se citeşte o urmă foarte vagă de speranţă.

Fac semn din cap că nu:

— A murit. La fel şi Jules. Fac un semn învolburat cu mâinile în sus, care vrea să însemne incendiu.

Începe ficţiunea…

Iar în ochii lui Uliseo se stinge luminiţa firavă.

Minciuna nu mă face fericită. Dar ce altceva ne-a mai rămas?

Uliseo ne priveşte în faţă. Din durerea pe care o citeşte pe chipurile noastre, probabil că îşi dă seama că am trecut prin întâmplări îngrozitoare. Rămân de aflat doar detaliile. Îi ajută pe Nan şi pe Sandy să coboare din barcă.

5

În elicopter…

…uşa laterală rămâne parţial deschisă. Când elicopterul se ridică în aer, în cabină se învârtejeşte un curent cald şi puternic.

Nan stă lângă mine, învelită într-o pătură.

De cealaltă parte, Sandy.

— Parcă suntem nişte infirmi, zice. Apleacă capul, cu gura la urechea mea: n-o să ne facă nimeni probleme, trebuie doar să o ţinem una şi bună cu incendiul.

Dau din cap aprobator.

Nan se sprijină pe umărul meu, iar Sandy îşi odihneşte mâna pe genunchiul meu, eu însă nu sunt capabilă să reacţionez, nu mai pot nimic în plus faţă de tot ce am spus sau făcut deja.

Mă străduiesc să-mi fixez privirea pe deasupra lui, cu ochii îndreptaţi spre fereastră, la fluviul care şerpuieşte sub noi, dar nu-l pot evita. E ca şi cum aş vedea *în interiorul* lui acum, iar el simte lucrul ăsta, şi chipul i se congestionează de consternare.

Aşa încât încerc să-mi închipui un viitor tămăduitor, dar mă pierd, incapabilă să creionez o imagine optimistă.

Şi nu spun nimic.

Lipsit de încurajare, şi Sandy cade în muţenie.

La bord e şi mâncare e şi băutură, nu festinul de vacanţă la care odinioară am visat cu bucurie, dar destul. E o uşurare să mănânci numai, să nu vorbeşti.

Poate cuvintele mai bune o să vină mai târziu… îmi spun în gând.

Se apropie sfârşitul zborului nostru…

Suntem acolo unde braţul se întâlneşte cu marele

Amazon.

Dar n-am nicio poftă să mă uit în jos.

Poate că o fi spectaculos – *este* încă spectaculos – dar mă tem că nu ăsta e spectacolul pe care o să mi-l amintesc tot restul vieţii.

Nu, o să fie calvarul de pe fluviu, scoarţa copacului, înţepăturile de insecte.

Greutatea, rotunjimea, viteza suliţei.

Senzaţia uciderii.

Şi cadavrele, atât de multe cadavre…

Nu trebuie decât să mă uit lângă mine, să privesc faţa bandajată a lui Nan şi ştiu cu certitudine că asta e ceea ce o să-mi amintesc. Asta, şi incendiile, şi întrebările care nu-mi dau pace… *Eu* l-am omorât pe Jules? Sau ucigaşul plătit?

Sunt convinsă că o să port toate astea cu mine pentru tot restul vieţii.

Aşa că nu e nevoie, nici acum nici altă dată, să privesc în jos, să văd pădurea şi fluviul.

Păşesc peste un hotar invizibil. Cu un picior de partea asta a pustiirii. Viaţa cu Sandy, un şir de avioane, înapoi la New York, înapoi în apartamentul nostru mansardat cu tavane înalte, rutina de la firmă, clienţii gravi şi prudenţi care îşi aşteaptă rândul pentru un viitor sigur, înapoi pe tărâmul unde aşteaptă tămăduirea.

Iar de partea cealaltă a hotarului, doar eu: eu şi noua mea parteneră invizibilă, şi tot ceea ce implică ea, despre o viaţă întreagă de purtat de grijă, şi coşmaruri care se repetă, umbrele viclene şi impenetrabile ale depresiei, un tărâm de unde s-ar putea să nu găsesc niciodată calea de ieşire.

Dar nu-i spun nimic din toate astea lui Sandy, ca şi cum el ar fi cel aflat în mai mare suferinţă, aflat în mai mare pericol.

Preţ de vreo jumătate de oră zburăm la altitudine şi viteză constante. Când în cele din urmă începem să coborâm, zăresc în treacăt, prin fereastra pilotului, un aerodrom, o cazarmă, bărbaţi în salopete de lucru pentru

junglă.

Steagul brazilian, verde cu un glob albastru în mijloc, flutură cu putere în vârful unui stâlp înalt.

Destinaţia noastră pare să fie o tabără militară.

— Ellen?, zice Sandy. Ia geanta cu casetele. Eu iau cutia cu paşapoartele noastre şi cu banii. Restul lasă-i pe tipii ăştia să care. Claude a pus bine obiectele noastre de valoare într-un container etanş de aluminiu.

Când coborâm, suntem întâmpinaţi de trei soldaţi, care arată ca şi cum nu le vine să creadă că ne văd. Uliseo şi Sandy o ajută pe Nan.

Uliseo le spune ceva soldaţilor şi prind un cuvânt.

Morto...

Mort.

— Vorbiţi engleză?, întreb. E vreun doctor pe aici? *Medico?*

Unul dintre bărbaţi dă din cap că da, şi ne face semn să-l urmăm. Ne conduce peste câmpul acoperit cu iarbă cafenie, cam 50 m, până la o clădire lungă şi joasă din lemn, o baracă vopsită în cărămiziu, radiind în soare. Nu e niciun copac care s-o umbrească.

În depărtare, se vede pădurea care formează un zid, o linie de copaci verde închis, care se întinde pe lângă gardul bazei. Altminteri, tabăra pare straniu de lipsită de viaţă şi pustie, în ciuda câtorva clădiri de cazarmă, a unor avioane militare şi a câtorva elicoptere, a unui pâlc de cocioabe pe lângă liziera pădurii.

E o cruce roşie pe o firmă albă care atârnă pe clădirea spre care suntem duşi. Infirmeria bazei. O chestie simplă, nu un spital adevărat.

Soarele e dincolo de zenit, iar căldura amiezii a atins intensitatea unei saune. Ne stoarce. Pielea mi-a luat foc. Pe spinările noastre se întind pete de sudoare. Tricoul meu e îmbibat de sânge şi murdărie din pădure.

Nu e de mirare că soldaţii ne privesc cu neîncredere şi suspiciune.

Cazarma în care intrăm nu are aer condiţionat, dar măcar nu mai suntem în soare şi pârjolul încetează.

Ni se dă de înţeles că ni se va alătura curând cineva care vorbeşte engleza. Cu excepţia unui soldat, aflat la un birou, suntem lăsaţi singuri într-o sală de aşteptare. Din tavan atârnă fâşii de hârtie de muşte, bine garnisite cu leşuri negre.

— Asta e, murmură Nan. Nu e sfârşitul pe care mi-l doream. Îmi pare rău.

— Nu e vina ta, zice Sandy. Cum te simţi?

— Bine, cred.

Îşi sprijină capul de perete, e epuizată. O ţin de mână şi o masez uşurel.

Pe chipul ei alunecă felurite sentimente, unul după altul, aidoma imaginilor dintr-o fotografie care se developează lent. E prima oară de când o cunosc, când faţa ei atât de rănită, atât de tristă, arată total fără niciun rost.

Şi brusc, după tot ce s-a întâmplat – cele mai îngrozitoare lucruri ce se pot închipui, mai ales ei – îmi vin în minte câteva cuvinte, cu ritm confuz, fragment dintr-o înşiruire pierdută pe care am auzit-o altundeva, cu mult înainte de toate astea.

Preţ de o clipă cuvintele prind formă în mintea mea şi deschid gura involuntar. *Ar trebui* să vorbesc, dar pe buze nu mi se mişcă nimic altceva decât aerul temător al respiraţiei. Gura nu scoate niciun sunet şi, ce aproape că-mi amintesc o să rămână acum nespus între mine şi Nan, vorbe pierdute.

Alte câteva momente şi apoi, cu voce înceată, în caz că soldatul de la birou înţelege engleza, întreb:

— Nan, să te ajut să mergi la toaletă?

— Te rog.

— Casetele, şoptesc. În toaletă. Aruncă-le.

Într-o clipă, mă simt perfect trează.

Dar aş putea să greşesc. Ceea ce cred că este sănătatea mintală care îmi revine, ar putea fi doar un simplu calcul, din nou.

Sandy îmi întinde un briceag.

Nan şi cu mine ne ridicăm şi ne ducem la birou, iar soldatul, cu o privire uşor jenată, ne îndrumă pe un hol.

La toaletă e linişte, cu excepţia bâzâitului de amiază al muştelor dinăuntru şi al cicadelor[7] de afară. Nu decolează şi nu aterizează avioane. Nu e o bază militară cu activitate intensă aici, pe Amazon.

Asta nu e o surpriză… *unde ar putea să fie duşmanul…*

Acţionez repede; distrug casetele şi rup filmul pe care îl arunc în W.C. Şi trag apa, în timp ce Nan stă lângă uşă. Casetele le fac ţăndări, iar bucăţelele mici de plastic le amestec în coşul plin de gunoi.

Revăd în gând povestea noastră, încă o dată, cea mai importantă şi presupun că Sandy şi Nan fac acelaşi lucru.

Acum dovezile mă îngrijorează mai puţin. Ce mă preocupă cel mai mult acum este dacă ne separă, dacă ne interoghează separat, dacă aud poveşti diferite sau inconsecvenţe de la fiecare din noi.

— Ce cuvinte o să-mi vină atunci?

Arunc o privire în jos la picior.

Am *alunecat, pe malul fluviului, când încercam să scap din incendiu…*

Tricoul meu plin de sânge.

M-am zgâriat pe burtă atunci când am alunecat…

Oare o să mă consulte un doctor şi o să tragă altă concluzie? O s-o ţin pe a mea.

— Uită-te la piciorul ăsta, îi spun lui Sandy. E o treabă bună că nu ne-am rănit aşa de rău pe burtă… când am alunecat pe mal, încercând să scăpăm de incendiu.

— N-am fi putut salva nimic, nu e niciun dubiu… Am încercat. Asta contează, am încercat.

Cât despre Nan…

Oare soldaţii o s-o interogheze şi pe ea, la fel de dur? Sau putem conta pe galanteria bărbaţilor de aici, pe faptul că nu o să ia în consideraţie tot ce are de spus o femeie, mai ales o femeie în starea ei demnă de plâns.

Poate că o să ne lase pur şi simplu pe toţi să plecăm, ca pe nişte nebuni care nu ştiu ce spun.

---

7 Cicadă – nume dat unor insecte cu corp scurt şi gros, cu capul mare, terminat printr-o proeminenţă ascuţită.

Subestimare…

Uite ceva pentru care ne putem ruga.

Îmi cade capul, cu bărbia în piept, aşa sunt de obosită. Nici Nan nu e mai bine, iar respiraţia îi e doar un şir de suspine scurte, şuierate, în timp ce se leagănă, aproape imperceptibil, înainte şi înapoi.

Încep să moţăi iar trupul meu urcă, din nou, bâjbâie, se caţără, apoi rămâne într-o poziţie periculoasă.

Se deschide o uşă, iar capul mi se duce pe spate, lovindu-se de perete. În infirmerie intră un doctor în uniformă albă.

Nan mă apucă de braţ. Doctorul se uită împrejur şi se repede la ea, dintr-o singură mişcare.

— Veniţi cu mine. O să vă consult.

Soldatul deschide uşile spre o încăpere care aduce cu un cabinet de consultaţii. Nan se ridică anevoie şi se aşază pe o targă metalică cu roţi şi o face în aşa fel încât şi asta să pară un lucru dificil.

Nicio şansă…

Mă gândesc că nu e nicio şansă să o interogheze pe Nan, nu la cum arată.

O urmăm şi noi. Doctorul abia ne bagă în seamă, aşa că rămânem pe loc. E preocupat doar de rana lui Nan. Are un aer profesional liniştitor, pare un om bun şi exact de asta avem noi nevoie acum. De cineva civilizat.

Un doctor tânăr, cu pielea albă, cu părul negru. Se apleacă spre faţa lui Nan şi, cu grijă, îi scoate bandajul. Bucăţele de pansament rămân lipite de rana de la nas, care se uneşte cu pleoapa, într-o oribilă linie întunecată, dar şi pe tăietura adâncă de pe obraz.

— E foarte ciudat, spune doctorul, în timp ce-şi face treaba. Ia spuneţi-mi, tăieturile astea, cum s-a întâmplat exact… Vocea îi tărăgănează plină de îndoieli.

Nan îi povesteşte, cu fraze întrerupte, despre incendiu, despre cum am fugit să dezlegăm bărcile, cum am alunecat în mâlul de pe mal, despre macetă.

Cum soţul ei şi ghidul nostru au murit în incendiu.

— E convingătoare? Povestea sună aşa de jalnic de

credibilă. O gaşcă de orăşeni spilcuiţi, care o dau în bară aici, unde nu fac parte din peisaj.

Cât durează istorisirea, doctorul nici nu clipeşte. Lucrează, se uită la rănile lui Nan tot timpul, absorbit, calm, fără să dea vreun semn că o crede, dar şi fără vreun indiciu de ostilitate. Nu pot să-l „citesc” cu adevărat şi mă tem că încă nu suntem liberi şi acasă.

— Cine a dat primul ajutor?, întreabă fără să-şi ridice privirea de la ceea ce face.

— Eu, răspund.

— Sunteţi asistentă medicală?

— Nu.

— O treabă bună, zice calm. Pare o rană curată. Acum trebuie să-i examinez ochiul, şi aşa mai departe. Vreţi să ieşiţi, vă rog? Zâmbeşte uşor. Trebuie să-i fac nişte injecţii. Analgezice. *Şi o mulţime* de antibiotice.

Nan întinde braţul şi mă apucă strâns de mână.

Cred, că în momentul ăsta, toţi trei ne gândim la injecţiile alea pe care o să i le facă. Mai ales la analgezic şi la cât de mult îi va afecta sau nu autocontrolul, capacitatea de a spune aceeaşi poveste de la început până la sfârşit, poate chiar de mai multe ori.

În timp ce Sandy şi cu mine ieşim în camera de aşteptare, în clădire intră un ofiţer. Păşeşte ca un comandant, cu un aer relaxat şi încrezător care pare să spună „nu e nevoie să fac uz de puterea şi influenţa mea, pentru că aici, cuvântul meu e lege”. Nu e în salopetă de lucru ca ceilalţi soldaţi, ci poartă o uniformă cafenie dichisită, cu mâneci scurte, care arată ca şi cum ar schimba-o de mai multe ori pe zi, fără o urmă de transpiraţie pe el.

— Prieteni, zice atunci, când ne vede. Avem ordine precise pentru sosirea voastră. Dar din păcate e mai devreme decât ne aşteptam. Vorbeşte destul de bine engleza, cu un accent în care se simte un ciudat ton nazal din sudul american:

— Dar dr. Hayes? Unde e Claude?

— A murit, zice Sandy, susţinându-i privirea. A fost

groaznic. Şi prietenul nostru, dl. Farnoky a murit.

— *Au murit* oameni? Gura generalului se strâmbă, privirea i se întunecă.

— Da, în incendiu.

— Incendiu? Generalul îl priveşte intens. Marele foc din pădure?

— Da.

Asta e, iar cuvintele nu-i sunt la îndemână lui Sandy. Odată ajunşi aici, nu e cale de întoarcere, nu poţi scăpa, nu poţi schimba.

— Dumnezeule! spune generalul. *Incendiu*? E incredibil.

Privirea lui trece în revistă starea noastră jalnică.

— Îmi pare aşa de rău. Scutură din cap, străduindu-se să-şi păstreze ţinuta perfectă şi controlul. Aşa un şoc. Claude îmi era prieten. Şi prietenul vostru a murit? Sunteţi *siguri* de toate astea?

— Eram la tabără, continuă Sandy. În amonte, într-un câmp înconjurat de copaci. Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar deodată toată pădurea ardea, un zid uriaş de foc. Care se întindea cu repeziciune peste câmp. Am alergat la bărci, iar Jules – prietenul nostru – şi Claude nu au reuşit să scape, au fost prinşi în incendiu. S-au dus înapoi să mai salveze nişte lucruri, şi atunci au… au fost pur şi simplu înghiţiţi. Iar ea – Sandy face semn spre cabinetul medical – soţia prietenului nostru, a alunecat şi s-a tăiat la ochi foarte rău. Ellen şi cu mine am scăpat doar cu zgârieturi. A fost oribil.

Şi în timp ce Sandy explică, amândoi îl privim fix în faţă pe general, lucru care se dovedeşte şocant de simplu. Are privirea limpede, inteligentă şi, sper eu, devine compasiv.

În timp ce Sandy intră în amănunte, eu mă concentrez să-mi imaginez în minte fiecare etapă din poveste, aşa cum o spune el, ca şi cum ar fi exact ce s-a întâmplat.

În urechi chiar *aud* cum strigăm la Claude şi la Jules, *urlăm* la ei să fugă, să lase echipamentul. Aud duduitul

flăcărilor şi, în lumina licărindă a focului, văd cum pe faţa lui Nan curge sânge întunecat.

Toate astea au avut loc. Exact aşa cum spune Sandy.

Generalul ascultă cu o expresie crescândă de contemplare afectată: pe obrazul bronzat se iţeşte o umflătură pansivă – limba care se plimbă pe dinăuntru – mâinile mari se strâng în pumni şi se deschid, capul se clatină dezaprobator, apoi în semn de consimţire.

Privindu-l pe ascultătorul nostru cum înghite tot ce aude, un moment mă simt prost, înainte să-mi dau seama că suspiciunile lui nu sunt îndreptate asupra noastră, şi acum pot să jur că povestea noastră e adevărată.

Face parte din comedie, mărturia lucrurilor văzute cu ochii proprii.

— O să vorbim despre chestiunea asta îngrozitoare mai târziu, spune generalul, tipul dur cu glas stăpânit, a cărui forţă e incontestabilă, adăugând:

— După ce termină doctorul cu prietena voastră. Acum o să vă spălaţi, o să mâncaţi, să vă refaceţi. O să vină şi prietena voastră. Apropo eu sunt generalul da Santos.

Pe fiecare epolet are o stea. Ne strângem mâinile şi ne conduce afară, la o camionetă albă, care din fericire are aer condiţionat.

— O să avem mare grijă de voi aici, zice, după ce ne instalăm în camionetă. O să vă simţiţi bine. Chestia asta sună ca un ordin, de la generalul pe post de hotelier. Nimic, absolut nimic nu ne mai surprinde aici.

— Camerele voastre sunt pregătite. Nu ne lipseşte nimic, căci în zonă nu prea mai e mare lucru. Doctorul Hayes şi firma lui erau nişte clienţi buni. Pur şi simplu nu pot să cred… *cum* au putut el şi prietenul vostru…

E greu să-i asculţi vorbele, dar nu vreau să-l pierd. Măcar mă străduiesc să mă prefac că sunt atentă.

Şi-mi revine o amintire bizară. Barmanul de la aeroportul din Belem, cel care ne-a pregătit nişte băuturi speciale dintr-un alcool distilat de Forţele Aeriene Braziliene, care, pretindea el, le făcea cele mai *simpático.*

Trebuie să păstrăm un contact permanent cu generalul nostru *simpático,* de asta avem cel mai mult nevoie acum.

— Bietul Claude, zice Sandy, testând subtil povestea noastră. Un tip extraordinar. Era îndrăgostit de locurile astea. Ca şi prietenul nostru.

Generalul îl priveşte, ca şi cum ar crede că Sandy e sincer. *E aşa de greu să te îndoieşti de cei răniţi, de cei complet epuizaţi...* Asta e limita noastră, marginea noastră, ultimul pai de care să ne agăţăm.

— Da, aveţi dreptate, spune generalul. Doctorul Hayes iubea Brazilia. Şi mie îmi place ţara voastră, adaugă, dar nu ştiu exact apropo de ce. Pare gânditor:

— Am fost la Fort Benning, explică. Georgia, după academia militară de aici. Când am fost promovat în statul major, guvernul m-a trimis la Georgetown. Am făcut un master în economie. Foarte util.

Ne oprim în faţa unei clădiri, nu foarte diferită de celelalte barăci, cu excepţia unor ferestre la care se zăresc aparate de aer condiţionat.

— Aici o să staţi voi. Sper să vă placă totul. Dacă aveţi nevoie de ceva, e un servitor aici.

Intrăm târşindu-ne picioarele şi afişăm un foarte corespunzător aer istovit, sper, deşi în realitate nu prea e nevoie să jucăm teatru.

Reşedinţa noastră e aranjată ca un apartament de hotel.

— E în regulă?, zice generalul da Santos.

— Perfect, zice Sandy. Absolut perfect.

Şi chiar este. Foarte potrivit şi, după toate prin câte am trecut, absolut bizar.

— Astăzi sunteţi singurii noştri oaspeţi. Aşa că aveţi o mulţime de camere, apă pentru duş. Şi o să trebuiască să vă vadă şi doctorul. Se uită la piciorul meu.

— Mulţumesc, spun. Cred că nu e aşa de grav, dar mulţumesc. E bine să fie văzut de medic, să fie curăţată rana.

— Da, doctorul o să vă consulte, înainte să vă dăm

drumul. La revedere.

La remarca asta din urmă Sandy şi cu mine devenim brusc circumspecţi. Dar până nu auzim camioneta plecând, niciunul din noi nu vorbeşte.

— Să ne dea drumul*?,* spun eu prima. Credeam că jucăm rolul oaspeţilor.

Temeri privind o eventuală detenţie ne străfulgeră pentru o clipă.

Dar numai pentru o clipă, căci la uşa noastră nu e niciun paznic – Sandy verifică. Nu că ar avea vreo importanţă un paznic. Înconjuraţi de fluviu şi pădure, nu putem să ajungem prea departe, umblând pe cont propriu.

Gândurile de evadare se risipesc. Ne preocupă chestiuni mai practice, cum ar fi spălatul.

7

Intru la duş…

În spatele meu, îl aud pe Sandy mişcându-se prin baie, se îndreaptă spre duş, ca să mi se alăture.

— Nu acum, spun, te rog, nu. Şi trag perdeaua de la duş, un paravan să nu-l mai văd. Mi se strânge inima, mă învăluie tristeţea, dar în clipa asta sunt incapabilă să reacţionez la nevoile lui.

Asta *nu e laguna de pe fluviu…*

Acum nu am nevoie de nimic ca să-mi amintesc. Dezamăgirea mă sufocă. Niciodată până acum n-am spus nu în felul ăsta.

Iese din baie, fără o vorbă.

Şi în timp ce şiroieşte pe mine apa din Amazonia, piciorul julit începe să fie greu şi sângerează uşor. Mă uit cum firişoarele rozalii se preling pe picior, apoi dispar pe gaura de scurgere. Poate că prin tăieturile astea paraziţii mi-au invadat corpul, dar sunt prea istovită ca să mă agit acum în legătură cu o posibilă infecţie.

O să mă consulte doctorul, o să-mi iau porţia de antibiotice. Asta o să fie suficient.

Cum stau sub duş, mai că adorm, dar mă scutur şi mă

trezesc în clipa în care apa caldă începe să se răcească, apoi brusc e rece, ceea ce la clima asta e un şoc.

Sandy face duş imediat după mine, rapid. Ne schimbăm cu haine curate, tricouri noi şi pantaloni scurţi, toate salvate din incendiu. Ne îmbrăcăm în linişte, aproape ca doi străini într-un tren de noapte, obligaţi să împartă aceeaşi cuşetă.

În dormitorul nostru cu aer condiţionat, unde totuşi abia se simte răcoarea, îmi simt piciorul ca şi cum deja s-ar vindeca, trosneşte de câte ori îndoi genunchiul sau mă întorc într-o parte. Încă sunt vlăguită, dar adevărata oboseală zdrobitoare începe să dispară, şi-mi revine forţa, dacă nu vioiciunea.

Intru în sufrageria apartamentului, unde un servitor, un chelner, aşază masa, deşi nu ne interesează mâncarea în mod special.

Fac un pachet cu hainele noastre murdare şi pline de sânge şi i-l întind chelnerului. Fac semn cu mâna să arunce totul.

Zâmbeşte şi dă din cap că a înţeles. Şi noi zâmbim şi dăm din cap.

După ce pleacă, ciugulim puţin din carnea la grătar, din salate şi fructe. Sunt mai multe sticle de bere braziliană, cam caldă, şi apă minerală. E bun, totul e bun, dar am trecut de faza în care apreciem mâncarea.

Aproape în linişte, o aşteptăm pe Nan, atât de puţine mai avem să ne spunem.

Nu trece mult până se întoarce cu doctorul, cu jumătate din cap înfăşurat în bandaj proaspăt.

— După asta, îi zice doctorului, ai dreptate, o să fiu terifiată de foc toată viaţa mea.

Un semnal pentru noi...

Sau cel puţin aşa sper, că a ţinut-o cu povestea noastră, că l-a convins pe doctor.

Totul din cauza incendiului...

Clipeşte spre mine cu ochiul sănătos, extrem de discret, ca să confirme mesajul, deşi dacă doctorul ne urmăreşte, n-o să perceapă gestul ca atare.

— Tăietura asta, spune el, rezumând, e puţin prea adâncă, poate cinci milimetri. Maceta aia a fost probabil foarte ascuţită, şi ai căzut rău. Cristalinul e distrus, toate fluidele din ochi s-au scurs… Deja se instalează phthisis bulbi… multă atrofie… Poate imposibil de salvat. Îmi pare foarte rău, dar e foarte ciudat…

Totuşi, eşti norocoasă, să ştii… nu ai pierdut mult sânge, nu au fost secţionate vase importante. Doar o venă, şi aia a făcut ceea ce trebuie să facă: a suferit un spasm şi s-a închis singură. Niciun pericol vital. O să rămână o cicatrice unde sunt copcile, dar chirurgia plastică o rezolvă. Aţi riscat enorm acolo… drept să vă spun, e aşa de greu de crezut…

Poate că nu ştie nimic sigur, dar cu certitudine ne bănuieşte că minţim.

Lui Nan îi curg lacrimi pe obraji. Stă lângă mine, şi-şi pune capul pe umărul meu.

— Păi, să te vadă un specialist imediat după ce te întorci la New York. Tăieturile sunt curate, copcile bine puse, nici n-o să vezi diferenţa. O să ia nişte piele retroauriculară, de după urechea dreaptă, o s-o pună unde sunt cicatricile, şi o să fii ca nouă. Şi voi?, ne întreabă pe mine şi pe Sandy. Sunteţi răniţi? Piciorul, ce face piciorul? Hai să ne uităm.

Îmi examinează piciorul şi-mi ridic tricoul ca să poată să vadă şi coapsa şi stomacul. Se uită şi la tăietura de pe stomac a lui Sandy.

— Am căzut de multe ori, explică Sandy şi eu pot să „aud” încordarea, strădania lui pentru credibilitate. Alunecă foarte tare în noroi.

Doctorul ridică din umeri:

— Aţi făcut injecţii antitetanos?, mă întreabă.

— Chiar înainte să plecăm.

— Atunci nu-i aşa de rău. Piciorul doar arată urât. Iar tăieturile de pe stomac nu sunt adânci.

Scoate din geanta lui o sticlă cu soluţie antiseptică, şi ne pulverizează pe tăieturi şi julituri. Îmi dă o senzaţie de răcorire şi tonifiere. Apoi ne face injecţii, un cocktail de

antibiotice.

— Astea, zice placid, omoară orice. Ar trebui să se vindece toate repede, n-aveţi de ce să vă faceţi griji. Dar continuaţi să folosiţi asta pentru răni. Ne întinde spray-ul. În regiunea amazoniană, rănile devin septice foarte rapid. Pătrunde un parazit în rană şi capeţi o infecţie de care nu mai scapi. Trebuie să fiţi atenţi, asta-i tot.

— Da, spun eu, atenţi.

— Păi, pentru azi asta a fost tot. Mâine vreau să controlez copcile, îi spune lui Nan, înainte să plecaţi.

Înainte să plecaţi...

E graţierea noastră pregătită? Ştie doctorul deja care este decizia generalului?

Imediat după ce pleacă doctorul, mă uit împrejur:

— Vedeţi vreun telefon?

— Nu, zice Sandy. Poate la chelner, mă gândesc că o fi având o cameră undeva în spate. Pe cine suni?

Duc un deget la buze, ca să-i sugerez atenţie: pe şefii lui Claude. Să le spun ce s-a întâmplat.

— Puţină muzică?, zice Sandy, făcând semn cu capul spre un aparat de radio. Îmi înţelege intenţia. Nu vreau să discutăm despre situaţia noastră în amănunt, nu câtă vreme sunt şanse ca în încăpere să fie microfoane. Dar, dacă dăm drumul la radio să cânte, conversaţia noastră se va pierde, iar trasul cu urechea va deveni dificil.

Sandy deschide radioul. Pare să fie prezentatorul de ştiri sau meteorologul, o turuială în portugheză, ca un răpăit de castaniete. Sandy se joacă pe scală, trecând în grabă peste diverse posturi până găseşte nişte muzică, apoi îl dă mai tare.

Cu degetul, face semn că e în regulă.

Mă aplec spre ei:

— La un moment dat, probabil de îndată ce ne întâlnim din nou cu generalul, vreau să-i sun pe şefii lui Claude din Statele Unite, să le spun ce s-a întâmplat. E firesc, iar noi vrem să părem cât se poate de naturali. Cu siguranţă, generalul o să pună pe cineva să asculte convorbirea. Aşa că totul trebuie să fie logic.

Sau preferi să telefonezi tu?, îl întreb pe Sandy.

Dă din cap că nu. Venind de la o femeie, solicitarea o să fie chiar şi mai credibilă.

— Când fugeam din calea incendiului, spun eu mai departe, Claude şi Jules s-au întors, s-au dus înapoi să ia celelalte camere video, cele cu casete pentru program. Şi aşa au murit. Şi asta o să le spun şefilor şi familiei lui Claude. Deci suntem consecvenţi întru totul. E-n regulă? întru totul.

Dau din cap aprobator. Lui Nan încă-i curg lacrimi pe obraji.

— Şefii lui Claude o să fie obligaţi să aleagă – fie fac ştirea publică, încercând să mulgă tot ce se poate din asta, pentru strângere de fonduri – ştiţi şi voi, capitalizare pe seama martirilor – fie o să tacă chitic, fiindcă nu vor să sperie clienţi graşi ca noi. Şi sigur îşi vor face griji că ar putea fi daţi în judecată.

— În cazul ăsta, zice Sandy, n-o să aflăm prea multe. Sunt isteţi şi şmecheri.

— Probabil. Aşa că după ce o să ne întoarcem, e puţin probabil să fim obligaţi să mai pomenim vreodată ceva despre asta. O să se termine totul.

Pe dracu'... e ceea ce gândesc de fapt, dar nu mai scot un cuvânt.

— Bine, zice Nan. În fine, cred că e bine.

— Încă ceva, spune Sandy. Uliseo şi Victor ştiu că erau indieni la tabără când am ajuns noi acolo, făcând body rafting. Dar tipii ăia doi au plecat după-amiază, aşa că habar nu au ce s-a întâmplat după aia. Dacă întreabă generalul, spunem doar ce s-a petrecut de fapt... Am mâncat de seară, ne-am dus la culcare şi, când ne-am trezit dimineaţă, indienii plecaseră. Se evaporaseră. Nu ştim de ce, fiindcă nimeni nu ne-a zis nimic. După asta, n-am mai văzut pe nimeni, apoi incendiul ne-a gonit de acolo. Asta e *cel mai important.* Asupra aspectului ăsta nu avem voie să ne bâlbâim. După aia n-am mai văzut pe nimeni.

— Înţeleg, şopteşte Nan.

— Da, zic eu.

Atât timp cât nimeni nu-i întreabă pe indieni. Sau dacă cineva e curios în legătură cu felul în care mommayoni au făcut rost de suliţe. Dacă se întâmplă chestia asta, să ne rugăm să fim de mult plecaţi din Brazilia.

— Şi cine ştie unde se duc indienii, nu-i aşa? Vocea lui Sandy sună mai încrezătoare. Jungla e *uriaşă.* Ar putea trece ani până când să dea cineva peste ei. Oricum, nu putem face nimic în legătură cu ei.

Se aude o bătaie în uşă şi Sandy dă radioul mai încet.

Intră generalul, zâmbind palid:

— Bună ziua. Bună mâncarea? Vă simţiţi puţin mai bine?

— Da, zice Sandy. Mulţumim.

Sunt pe punctul de a-i cere generalului un telefon ca să sun în SUA, când mă opreşte:

— Vă rog, au mai rămas doar câteva ore de lumină, aşa că ar trebui să ne întoarcem acolo, cât mai putem.

Ne uităm la el cu priviri goale.

— Înapoi cu mine, vă rog.

— Sigur, zice Sandy. Nicio problemă. Venim imediat, ne întâlnim în biroul dumneavoastră.

— Nu, nu în biroul meu. Ne ducem înapoi în sus pe fluviu. Acolo unde s-au întâmplat toate. Vreau să-mi arătaţi. Fiindcă nu-mi este clar încă, ce s-a petrecut exact acolo.

Se întoarce spre Nan şi spre mine, tot cu zâmbetul ăla trist.

— Doamnă Farnoky, puteţi să rămâneţi aici. Dar dumneavoastră trebuie să veniţi.

— Sigur, mă simt bine. Vin.

— Apropo, doamnă Farnoky, am auzit că dumneavoastră împreună cu soţul voiaţi să faceţi un film sau aşa ceva, acolo? Vocea îi e neîncrezătoare.

Preţ de o clipă, Nan e luată prin surprindere:

— Pentru televiziune, da, un documentar.

O pauză, apoi:

— Aţi avut echipament cu dumneavoastră? Aţi filmat?

— Totul s-a pierdut, totul. În incendiu. De asta… ei s-au întors, să salveze echipamentul, dar n-au reuşit…

— Îmi pare rău, foarte rău că trebuie să vă întreb asta.

Vreau să mă ridic şi s-o îmbrăţişez pe Nan, se mângâi consolator. Am avut mereu încredere în ea, şi acum am unul din sentimentele alea grozave de credinţă reînnoită. Dar în momentul ăsta totul îmi sună prea mult a interogatoriu, aşa că nu mă trage inima la niciun fel de întâlnire cu generalul într-o pădure arsă, pentru ceea ce bănuiesc că ar putea fi modul lui de a ne prinde în capcană.

Nici Sandy nu arată mai entuziast decât mine.

8

Generalul ne conduce pe Sandy şi pe mine la camionetă…

…şi zâmbeşte palid.

Zâmbim şi noi şi ne urcăm.

Ne ducem către un elicopter militar care aşteaptă, mai mare decât cel pe care l-am folosit noi. Uliseo şi Victor sunt deja la bord. Dăm mâna cu ei.

Încerc să descifrez lumina din ochii lor – este teamă, nerăbdare, satisfacţie? – nu ştiu.

Aş vrea să le putem face cu ochiul. Îmi fac griji pentru cât de mult exact le-ar fi putut spune deja Uliseo şi Victor autorităţilor. În orice caz, nu se pune problema acum de a-l duce pe general într-un alt loc sau de a face pe proştii în legătură cu unde a fost precis tabăra noastră.

Când elicopterul se înalţă şi ne îndreptăm înapoi pe fluviu în sus, nu fac nicio tentativă de a mă juca de-a turistul, privind peisajul de sub noi.

Este un aparat mult mai rapid, aşa că o să fim acolo în scurt timp. Ţăcănitul puternic al elicelor – *toc-toc-toc* – ne împiedică să aţipim, să conversăm, să facem orice altceva decât să cugetăm la situaţie, să calculăm. Sentimentul realităţii ne copleşeşte.

Sandy se apleacă şi mă sărută, un sărut lipsit de sens, golit de orice conţinut exceptând sentimentul că această întoarcere nu poate fi reală – e ceva ce visăm, încă o halucinaţie, pe care o împărtăşim, într-un cod personal, de nepătruns.

Zburăm de mai puţin de o oră în amonte, când Victor începe să arate în jos, spre pământ şi-i dă instrucţiuni pilotului.

Coborâm, şi pretutindeni în jur vedem pământ carbonizat, încă fumegând, în timp ce ne rotim deasupra locului unde a fost tabăra noastră.

Toc-toc-toc…

Recunosc zona doar după contururile malului, căci de la altitudinea la care suntem e imposibil să identifici urmele cuiva care ar fi fost vreodată pe acolo.

Dar pentru mine e destul.

Inima-mi bate cu putere, chinuindu-se ca un animăluţ să scape din trupul meu.

Toc-toc-toc…

— Pilotul zice că aici e, strigă generalul spre noi. Aşa e?

— Cred că da, răspunde Sandy. Dacă zice el. Totul arată altfel.

Zona, dezastrul, totul arată chiar mai rău decât îmi amintesc. N-ar fi putut să scape nimic, nimic n-ar fi putut să supravieţuiască flăcărilor.

Exceptând amintirile noastre.

Toc-toc-toc…

— Încercăm să aterizăm, spune generalul. Să găsim cadavrele.

Un moment sunt convinsă că am pierdut totul.

Povestea noastră o să se năruiască, dacă încep să scormonească prin cenuşă, dacă găsesc oase, dacă găsesc dinţi, de la o persoană, de la *două* şi îi aduc la bază, iar un specialist criminalist îi examinează şi, zice că în niciun caz dinţii *ăştia* nu sunt ai unui american bogat, ăştia sunt dinţii tociţi, cariaţi ai unui ţăran brazilian.

Aşadar, stimate doamne şi bunul meu domn, cine e

bietul om*?...* Puteţi să spuneţi ai cui sunt dinţii *ăştia* groaznici...

Toc-toc-toc...

Privesc împrejur, arunc cu coada ochiului o privire rapidă spre fluviu, să văd dacă zăresc insula.

Îmi amintesc prea multe, prea limpede...

Lovitura din stomac.

Respiraţia urât mirositoare a violatorului.

Suliţa străpungându-i spinarea, ce senzaţie de victorie dură ca oţelul.

Toc-toc-toc...

Generalul dă din cap a neîncredere:

— De ce aţi venit tocmai până aici? Amănuntul acesta extraordinar trebuie lămurit. *De ce,* pentru numele lui Dumnezeu... nu înţeleg. Se simte patos în glasul lui, dar vocea îi e stăpânită, directă, politicoasă: reuşeşte să-şi controleze furia din voce.

— Vacanţă, zice Sandy.

— Vacanţă? întrebarea generalului are calitatea, brutalitatea purei incredulităţi. Dar chipul îi rămâne impasibil, doar ochii i se mişcă în toate direcţiile, pe deasupra noastră, cele două responsabilităţi ale lui.

— Exact, continuă Sandy. Să pescuim puţin. Să ne plimbăm cu barca. Să filmăm pădurea şi fluviul, pentru programul acela de televiziune.

— Program.

Generalul face ochii mari, apoi privirea i se îngustează, două crăpături oblice, ca şi cum ar evalua ceva.

Toc-toc-toc...

— Program despre ce?

— Despre salvarea pădurii, salvarea faunei.

Lasă capul într-o parte, parcă să ne vadă mai bine şi pot să jur că-şi râde în barbă, maliţios; poate greşesc, dar nu cred. Îşi zice...

Cretinilor. Cretini mici şi imbecili, care îmi daţi bătăi de cap...

Apoi, brusc:

— De ce aici? De ce în ţara noastră? Ochii i se bulbucă, de supărare bruscă.

Toc-toc-toc…

Sandy:

— Păi ni s-a spus că aici e pădurea cea mai grozavă, că aici aveţi de toate.

— Da, îmi închipui. Acum înţeleg. Avem multe. Pare nemulţumit de explicaţie. După care, calm:

— Ce-i cu camerele video? Cu casetele? Toate sunt acolo jos?

— Da, distruse. În incendiu. Am pierdut totul.

Toc-toc-toc…

Generalul pare satisfăcut de explicaţie, aproape liniştit.

Toc-toc-toc…

— Cât timp ziceţi că aţi fost aici? De data asta se uită fix la mine.

— O noapte, răspund. La tabără. Şi o noapte pe fluviu.

Dezaprobă cu o mişcare a capului:

— Scurtă vacanţă.

Toc-toc-toc…

— Tipii ăştia – face semn cu capul spre Uliseo şi Victor – spun că aţi pornit cu două bărci.

— Aşa e.

— Ce s-a întâmplat?

Toc-toc-toc…

Nu am de gând să zic că le-am dat o barcă indienilor, care au luat şi suliţele noastre nou-nouţe.

Toc-toc-toc…

În loc de asta, spun, cu toată umilinţa de care sunt în stare, ceea ce nu e greu deloc:

— N-am ştiut cum să manevrăm bărcile. Am pierdut una încercând să scăpăm, încercând să fugim de incendiu. Pur şi simplu ne-a scăpat din mână.

— Înţeleg, zice încet şi pare să creadă asta, că suntem doar nişte încurcă-lume.

Toc-toc-toc…

Deodată, Uliseo începe să vorbească agitat, arătând spre pământ. Generalul se mută mai lângă geam ca să vadă mai bine, apoi ne face semn cu mâna să ne apropiem şi noi.

— Ia uitaţi-vă. Pare un cadavru, zice. Vedeţi conturul ăla?

Mă uit în jos şi văd un morman de cenuşă care pare chiar să aducă cu un corp omenesc. Dar ar putea să fie altceva, ar putea fi orice, sper. Dar probabil că e Claude. Sau violatorul.

Toc-toc-toc…

— Acolo e?, mă întreabă generalul. Acolo au murit?

Toc-toc-toc…

— Da, spunem noi.

— Înţeleg.

Dar cu toate distrugerile de dedesubt, e imposibil să decelezi probe concludente, altfel decât printr-o cercetare atentă la sol. Totuşi, şi aşa, nu sunt sigură că se poate vorbi de certitudine, totul arată carbonizat.

Doar dacă nu iau dantura, bineînţeles…

Coborâm, cu viteză tot mai mică şi ne rotim deasupra zonei.

Toc-toc-toc…

Nu aud fluviul, nu peste zgomotul elicopterului. Dar văd foarte bine apa, curgerea ei inexorabilă şi netulburată, şi tot ce mai este sub noi, incinerat, carbonizat, arzând mocnit.

Nimic altceva, decât cenuşă.

Toc-toc-toc…

Doar negreală şi cenuşă, nici urmă de verdeaţă, nicăieri. Cred că povestea noastră devine mai puternică acum, seamănă din ce în ce mai tare cu realitatea.

Toc-toc-toc…

— Da, zic. Asta e locul de unde au alergat înapoi, să ia camerele video şi casetele.

Generalul mă priveşte ciudat, aşa mi se pare, aşa că mă întorc spre Sandy:

— Aici e? Asta e locul?

Sandy se apropie de geamul la care e generalul.

Toc-toc-toc…

— Aşa pare, zice, cu fălcile încleştate. Da, aici… focul a înghiţit totul.

— Bine, spune generalul şi spre uimirea mea, pare extrem de uşurat. Deci, ne-am înţeles. Asta e, nu mai putem face nimic. E prea cald acolo, jos. Ne întoarcem la bază şi o să scriu un raport. Aş vrea să-l semnaţi cu toţii, inclusiv doamna Farnoky. Mulţumesc că aţi venit, că m-aţi ajutat.

Se lasă pe spătarul scaunului şi lasă să-i scape un oftat prelung.

Toc-toc-toc…

Nu-mi vine să cred.

Mă răsucesc să arunc o ultimă privire spre mormanul de cenuşă, iar cu ochii minţii văd o suliţă care străpunge, ca un stâlp, spinarea violatorului.

Exact aici…

Şi din nou smulg cu putere suliţa din trupul lui, ţinând-o dreaptă, gata să o înfig încă o dată, şi braţul mi-e plin de sânge. Şi din nou, senzaţia de victorie dură ca oţelul îmi trece ca un fulger prin corp.

Toc-toc-toc…

N-ar trebui să simt decât uşurare, pentru că ne întoarcem, că zburăm spre casă, toţi, aparent iertaţi, achitaţi, eliberaţi; cu toate astea agonizez, socotind şansele de a se afla.

Toc-toc-toc…

Chiar aşa, mintea mea lucrează cu viteza elicelor, iar concluzia pe care pot să pariez este că generalul n-are niciun chef să meargă mai departe cu asta: n-are niciun câştig pentru el, să facă o investigaţie privind incendiile care au devastat Dumnezeu ştie cât din zona aflată în jurisdicţia lui.

Acum e mult mai nerăbdător să-şi asigure spatele – asta sper eu – decât să ne pună nouă în cârcă o crimă. La urma urmelor, acolo jos, nu sunt cadavrele oamenilor lui; doar doi americani nesăbuiţi. Cât despre vreun ţăran

mort? Vreun ajutor angajat cu ziua? Pierderile în domeniul ăsta intră la cheltuieli prevăzute.

Toc-toc-toc…

Ceea ce, dacă e corect, înseamnă că generalul vrea ca noi să confirmăm totul – morţile, incendiile, camerele video lipsă – să confirmăm că totul nu a fost decât o întâmplare a naturii, *force majeure*, voia lui Dumnezeu…

…şi cu asta, toată lumea scapă, inclusiv el.

Toc-toc-toc…

Cu alte cuvinte, o să semnăm o hârtie de eliberare, prin care toţi suntem scoşi din cauză.

Şi cu toţii o să ne ascundem în spatele aceleiaşi poveşti: *A fost voia lui Dumnezeu…*

Toc-toc-toc…

În orice caz, asta e rugăciunea mea sfâşietoare: o febră pe care o respir prin toţi porii şi, în timp ce elicopterul face stânga împrejur, văd insula de pădure neatinsă.

Ce noroc: acolo nu am ars cadavre, nu există urme înnegrite, n-am lăsat semne care ne-ar fi dus sigur la moarte.

Ce *noroc…*

Şi ce gând.

9

Ne îndreptăm din nou spre bază…

Generalul îşi petrece cea mai mare parte din timp făcând însemnări, ignorându-ne, purtând enigma momentului ca pe o mască.

Aterizăm şi mergem direct la biroul lui. Dă hârtiile unui funcţionar ca să le dactilografieze.

— Mulţumesc, ne zice. Îngrozitor. Exact aşa cum aţi spus, o tragedie teribilă. Pentru toată lumea. Când pierzi un prieten bun, eşti distrus, dar voi aţi fost foarte cooperanţi. Mai rămâne doar o problemă, să discutăm nişte costuri, să semnaţi o declaraţie, iar mâine dimineaţă o să plecaţi la Belem. Noi ne ocupăm de zborurile voastre

spre casă.

Uşurarea mea e imensă, dar nu e iertare. Cu toţii jucăm jocul care ni se impune. Ăsta e un joc nou şi nu ştiu exact care sunt regulile.

— Sigur, mulţumim, spune Sandy. O să vă plătim pentru zborurile suplimentare, putem să vă scriem un cec.

Generalul scutură din cap în semn că nu e de acord, iar faţa lui e întruchiparea tristeţii.

— Transfer bancar. Când se confirmă, puteţi să plecaţi toţi. O sută de mii de persoană, dolari americani. Am avut cheltuieli, înţelegeţi…

Mă uit la Sandy. În ochi îi fulgeră o lumină amuzată, ironică.

Nemernicul nu crede o iotă din ce i-am zis. Dar oricum ar fi, nu-i pasă…

E o scenă bizară, să le urmăreşti expresiile fetelor. În această situaţie aberantă, ambii bărbaţi poartă măşti, care reflectă o discordanţă aproape teatrală: zâmbetul efemer al lui Sandy, natural şi calm: chipul onest, trist al generalului, pe care e întipărită o urmă de ură, doar o fracţiune de secundă, pentru ca apoi, la fel de iute să se şteargă.

A intrat în joc…

Afişează ignoranţa cuvenită. Îndeplineşte o datorie.

Ne-a prins în capcană – iar noi ne dăm seama – şi ştie al dracului de bine că ne putem permite să ne cumpărăm plecarea de aici. E posibil chiar să aibă copii ale dosarelor lui Claude despre noi. E evident că nu suntem deloc în situaţia de a încerca să negociem.

Şi e limpede că de fapt pentru el nu contează, acum în orice caz, cât ştie sau nu ştie despre ce e adevărat şi despre ce e minciună în povestea noastră. În această chestiune, este puţin probabil la momentul ăsta ca generalul să se dovedească prea insistent în ce priveşte acurateţea.

— Bineînţeles, domnule general, spune Sandy, înţelegem că aţi suportat cheltuieli. Spuneţi-mi unde vreţi să fie transferaţi banii şi voi trimite un fax la bancă, iar

doamna Farnoky va face acelaşi lucru.

Generalul aprobă printr-un semn din cap, agreabil:

— Mulţumesc. Şi rupe ţi faxurile după ce terminaţi. Nu avem nevoie de chitanţe.

Sunt turbată de furie. Nu am atâţia bani, şi mă cutremur la gândul de a fi îndatorată pentru catastrofa asta, când nenorocitele alea de coşmaruri sunt suficiente.

— Dar ce putem face?

Acum dăm cu toţii din cap în semn că suntem de acord, atât de greţos de agreabil, ca şi cum n-am auzit o ofertă mai rezonabilă niciodată în viaţa noastră profesională.

Funcţionarul revine cu copii ale declaraţiilor pe care să le semnăm noi, în portugheză şi engleză. Citim varianta în engleză, care include prevederi privind renunţarea la orice datorii care ar putea fi imputate cuiva în Brazilia.

— Nu ştiu nimic de locul ăsta, aici, în portugheză, spun.

— Grasso Basso, spune generalul, unde a fost tabăra voastră. Aşa i se zice acestei părţi din Amazonia.

Semnăm hârtiile şi ne dispreţuim, apoi le dăm înapoi generalului.

Aşadar, iată unde a ajuns povestea noastră: oficială, transcrisă, atestată, semnată. Sperjur şi ruşine comise de noi şi de general.

Dar şi biletul spre casă. Grozavă alternativă: între farsa asta îngrozitoare şi viaţa într-o închisoare braziliană.

Generalul îi dă lui Sandy un număr de cont dintr-o bancă elveţiană din Insulele Cayman.

În timp ce se trimit faxurile, încerc, aşa cum am promis, să-i sun pe şefii lui Claude de la „Flora şi Fauna pe Glob”, firma din Statele Unite.

Dar toţi directorii sunt plecaţi în vacanţă, aşa că las un mesaj unui funcţionar voluntar care face pe telefonistul. Îşi notează numărul biroului meu din New York, şi promite că va transmite veştile conducerii companiei, dar nu ştie unde poate să contacteze pe cineva la ora asta. Nici n-a auzit vreodată de Claude Hayes şi, cu atât mai puţin are

idee dacă Claude are familie: pare dornic să nu se amestece prea mult în chestia asta. Spun că o să telefonez din nou de îndată ce ajungem înapoi la New York, că vrem să transmitem condoleanţe familiei Hayes.

În tot timpul ăsta generalul rămâne în picioare lângă mine. Dar dacă ascultă atent conversaţia mea, nu dă niciun semn, ceea ce îmi întăreşte convingerea că după ce-şi primeşte plata, o să fie bucuros să nu ne mai vadă pe aici.

O maşină ne duce înapoi la apartamentul nostru.

Pe drum, Sandy şi cu mine rămânem tăcuţi. Am spus tot ce am avut de spus. Maşinăria mea de reflecţie şi analiză se domoleşte.

Mă simt complet lipsită de bucurie. Felicitările ar părea groteşti.

Mă forţez să-mi adun toate puterile, dar nu fac decât să-mi dau seama că fantomele dansează încă – ar putea să danseze veşnic – în mintea mea. Simt cum mi se suie sângele la cap, simt ruşine şi teama că spectrul reproşurilor mi-ar putea fi pe veci tovarăş.

Şi faptul că realizez asta face să se rupă ultimele zăgazuri între inimile noastre unite, a lui Sandy şi a mea. La fel cu cineva care atinge marginea unei stânci în toiul nopţii şi deodată devine conştient de locul unde se află? Din cauza şocului, îmi vine să vomit. Iar revelaţia mă zguduie.

Ce proşti am fost. Acum nu mai nutresc decât o speranţă.

Speranţa că generalul o să-şi respecte partea lui din târgul nostru subînţeles. Că n-o să pună în mişcare alte maşinării, încrengătura inexorabilă a comunicaţiilor moderne, emailurile şi faxurile şi telefoanele prin satelit, toată vasta aparatură electronică folosită în investigaţiile criminalistice, din care nu am mai avea scăpare. Armata braziliană, poliţia, Departamentul de Stat al Statelor Unite, FBI, poate chiar CIA.

La tipul ăsta de analiză – teama mea încă prezentă – povestea noastră se va nărui.

10

Din nou în apartamentul nostru…

Fără un cuvânt pentru Sandy, mă duc direct în camera noastră. Vreau să dorm. Şi imediat ce închid ochii, aţipesc şi visez în reprize nori albi imenşi, din copilărie, cabane închiriate pe malul mării, doar un vis disperat de evadare.

Apoi deschid brusc ochii – la ceea ce pare un ecou repetat, din depărtare, ţipătul ascuţit şi stins al unor păsări furioase, urletul de bas al maimuţelor înspăimântate, cum am mai auzit noaptea trecută, *noaptea trecută* şi, la amintirea asta oribilă ştiu că n-o să am un somn liniştit, nici acum, şi poate niciodată.

Sandy s-a strecurat în pat lângă mine. Închid din nou ochii, aşteptând să plutesc undeva, dincolo de somn, să trec de moarte şi să desfid gravitaţia, plutind înapoi liberă.

Sandy mă sărută şi eu clipesc, pe urmă deschid ochii.

— Te iubesc, zice.

E ceva în neregulă cu vocea lui, ceva dătător de fiori reci mai mult decât aerul condiţionat din încăpere. N-am mai auzit niciodată tonul acesta, aproape frenetic, ceva straniu. Ar putea fi la fel de bine un străin care cere azil, într-o engleză abia învăţată, chinuindu-se disperat să comunice altora nevoile lui, pentru care încă nu cunoaşte cuvintele potrivite. Şi aşa, între noi se lasă iar tăcerea, ca o cortină grea, la teatru.

Ce se întâmplă după asta, nu s-a petrecut niciodată în pat între noi. Mă smulg din braţele lui brusc şi trag pătura peste mine, până la nas.

Mă simt ca de gheaţă.

— Îmi pare rău, zice, fără să mă privească. Vrei un tranchilizant?

Nu-i răspund. Părerea mea e că sunt unele dureri cărora trebuie să le faci faţă fără reţetă, şi oricum nu cred că există vreo reţetă care îţi garantează amnezia. Şi chiar dacă aş vrea să vorbesc, acum nu pot, îmi simt gâtul ca şi cum ar fi plin de câlţi.

După o vreme, tot fără să-l privesc, reuşesc să zic, cu

o voce cel puţin la fel de nefirească ca şi a lui:

— Totul s-a schimbat, Sandy. E ca şi cum abia am ieşit pe uşă şi uşa s-a închis în urma mea. Înţelegi ce vreau să spun? Şi acum n-o să mai pot să mă întorc niciodată. N-o să mai pot niciodată să mă întorc.

— Ellen, aproape că am *plecat* de aici. E totul aranjat. După ce ne întoarcem, o să cerem ajutor. Psihoterapie. O să ne simţim mai bine.

— Crezi că sunt bolnavă? Vreau doar să spun că n-o să mai fiu niciodată cum am fost. M-am retras în mine, cu toţii ne-am retras în noi.

— Un doctor ne poate ajuta.

— Nu cred că am vreo boală. Mă simt ca şi cum aş fi pedepsită. Mă simt doar… murdară. Iar coşmarul meu este că n-o să mă mai simt niciodată curată. În momentul ăsta, nu ştiu, totul este prea confuz. Sunt lucruri despre care nu vreau să vorbesc, nu pot să vorbesc.

— Ce fel de lucruri?

Se întoarce spre mine: ochii lui căprui, ca de câine bătut, s-au schimbat.

— Ce fel de lucruri?, întreabă din nou, dornic să afle, chinuindu-se singur.

— Bine, dacă aşa doreşte curtea, dacă insişti… Tonul din vocea mea este sec, rănit, melodicitatea de mult stinsă şi dispărută:

N-o să mai fiu niciodată aceeaşi. Nici cu tine, nici cu mine însămi. Cu nimic din ce obişnuiam să facem împreună. Sunt prea bătrână să mint, în orice caz nu pe mine însămi, şi să zic că sunt întreagă la cap. N-ar fi trebuit să venim aici niciodată. Din punctul ăsta de vedere, e vina noastră. Aici am dat-o în bară.

— Acolo, în barcă? Când am coborât pe fluviu cu indienii? Am încercat să mă păcălesc singură. Că poate nimic din toate astea nu se datorează unor lucruri făcute de noi. Că situaţia ne scăpase de sub control. Nici măcar Jules nu greşise, vreau să zic, ce dracu’ ştia el? Dar asta a fost prea mult pentru mine. Pentru că dacă analizezi atent lucrurile, Sandy, totul e o porcărie, nu-i aşa? Nu am fost

chiar atât de ignoranţi, doar aroganţi. Am vrut natură sălbatică? Am vrut aventură? Asta am primit. Şi Jules şi Nan, fără ocolişuri. N-a fost niciun moment *firească* venirea noastră aici.

— Exact, Ellen, nefiresc. Odată ajunşi la New York, iubito, o să te simţi mai bine. *Nimeni* nu s-a retras în el. O să fii din nou aceeaşi.

Pufăi pe nas, şi replic:

— În orice caz, ar trebui să mă întorc la Minnetonka, să văd ce face mama, s-o văd pe soră-mea. Să-mi iau o vacanţă lungă. Să stau cu ele o vreme.

— Bine. Sigur că da, fa cum crezi tu. Ia-le încetişor pe toate. Înţeleg.

Sunt sigură că fiecare cuvânt pe care-l spune e adevărat, sau cel puţin vreau să cred că aşa e, dar nu sunt convinsă că mai are mare importanţă. Aşa că tot ce spun e:

— Amândoi avem nevoie de un timp…

— Avem o mulţime de timp…

Dau din cap aprobator, dar nu mai zic nimic. Din nou, tăcere, cortina grea cade ca după vetusta replică finală de pe scenă, şi ultimul act urmează să înceapă curând, dar între timp noi mai întârziem pe la bar, pentru o scurtă pauză.

Sunt prea amorţită ca să mă mişc, sau chiar să gândesc. Închid ochii şi las aerul condiţionat, aerul care miroase ca la tropice, să mă acopere ca un balsam. Am senzaţia că mă contopesc cu salteaua. În spatele pleoapelor se strecoară un haos de frunze verzi şi umbre întunecate.

Şi în dezordinea asta am impresia că văd iar ochii galbeni ai vânătorului nocturn, masca de pene, uitătura păsării din junglă, prădătorul noptatic care mă studiază în timp ce eu aştept în copac. Acum în jurul ochilor malefici prinde formă o siluetă mare şi întunecată, care se ridică şi zboară direct spre mine, iarăşi şi iarăşi.

Scutur din cap, ca să scap de imaginea asta oribilă şi făcând asta, depărtându-mă de Sandy, urechea-mi atinge o pată umedă pe pernă: îmi curg lacrimi pe obraji, exact la

fel ca atunci când am crezut că am trecut testul din junglă, cu pasărea aia de noapte.

Dar alea erau lacrimi de bucurie…

Acum simt că mă sufoc, simt cum îmi pulsează în gât ruşinea, din ce în ce mai mare şi durerea. Şi astea erup într-o tuse, primul suspin este urmat de un altul şi apoi de încă unul şi de tot mai multe. Îl aud şi pe Sandy plângând.

Apoi cădem din nou în tăcere, şi eu încerc să mă rog. Pentru un ateu, nu e o sarcină deloc uşoară.

O, Doamne, încep, iartă-mă, te rog iartă-mă…

…apoi rămân fără cuvinte.

Şi mă desprind de mine însămi, plutesc, afară din încăperea asta aflată într-o bază militară pierdută în junglă, şi deodată parcă aş fi de faţă la ceva ce s-a petrecut cândva, iar momentele astea sunt o amintire şi cineva dinăuntrul meu vorbeşte cu noua mea parteneră, cu sora mea geamănă, cu-cum-o cheamă şi sunt eu, şi spun…

Odată, stăteam întinsă în pat, într-un dormitor din junglă, după ce am ucis şi am ucis iar şi din cauza asta l-am respins pe iubitul meu…

Amintirea asta se tot repetă, până când, în cele din urmă, adorm.

Şi într-un vis nou, un vis real, stau acum într-o biserică măreaţă, în faţa unui altar pustiu învăluit într-o lumină sepulcrală cenuşie. Un cor cântă o muzică stranie, care aduce mai mult cu un scârţâit decât cu cântatul. Mă holbez, cu privirea fixată asupra cântăreţilor, cărora le lipsesc chipurile angelice ale coriştilor bisericeşti; au obrajii acoperiţi cu solzi sau blană sau pene strălucitoare. Şi pe măsură ce vocile lor devin mai puternice, se zgârie unii pe alţii, îşi târâie picioarele şi fără ruşine se uşurează chiar acolo, pe podeaua bisericii. Exhibarea comportamentului animal într-un loc sacru mă dezgustă, îmi rupe inimă, iar durerea asta e ca sticla spartă, mă copleşeşte, mă transformă şi, în locul braţelor cresc solzi, din sâni ţâşnesc pene, faţa mi se acoperă cu blană. Mă cuprinde spaima şi ridic ochii spre arcadele bisericii pentru ajutor, durerea trece dincolo de mine, se înalţă în

turle, deschizând acoperişul bisericii spre cerul plin de stele, din care se prăbuşeşte o stea căzătoare, un meteor, o cometă ce atinge turla, provocând o explozie puternică, şi biserica se umple de o lumină strălucitoare, de o căldură cosmică uriaşă.

Şi mă trezesc plină de sudoare...

Şi zac aşa, temându-mă să mai adorm.

11

Dimineaţa...

...şi generalul apare în timp ce mâncăm micul dejun.

Veşti bune...

A sosit confirmarea privind transferul banilor, şi putem pleca imediat ce suntem gata.

Nan semnează o chitanţă şi generalul ne dă copiile.

Suntem gata.

— Sper că nu vă deranjează să plecaţi aşa de devreme, spune generalul. Este singurul zbor pe care-l avem spre Belem azi.

— Ne ducem cu el, spune Sandy.

— Eşti în stare?, o întreb pe Nan cu blândeţe.

— Mă simt bine, murmură ea. Hai să *mergem.* Dar nu arată prea în formă.

— Încă ceva, domnule general, zice Sandy. Avem o datorie faţă de Uliseo şi Victor, căci şi pentru ei a fost o situaţie foarte dificilă. V-aş ruga să le daţi asta. Merită.

Îi întinde generalului da Santos două pachete cu câte zece bancnote de o sută de dolari fiecare, învelite în câte un şerveţel pe care am scris numele destinatarilor.

Sunt banii pe care i-am pus bine pentru situaţii de urgenţă, iar asta e cu siguranţă una potrivită. O mie de dolari de persoană trebuie să reprezinte o sumă mare aici şi sperăm că generalul înţelege că în felul ăsta cei doi vor susţine cu mai multă convingere povestea noastră comună.

În plus, nu sunt din buzunarul lui.

— Gestul ăsta o să însemne mult pentru ei, sunt sigur, spune. Şi din felul în care o spune generalul da

Santos, sunt convinsă că suntem toţi de acord asupra unui aspect; o să fie recunoscători.

Vine şi doctorul, ca să controleze copcile lui Nan înainte să plecăm.

— Arată foarte bine. Dar imediat ce ajungeţi la New York, să te vadă un specialist. Şi, vă urez călătorie plăcută.

În timp ce ne îndreptăm împreună cu generalul spre avionul care ne duce la Belem, în timp ce respirăm pentru ultima oară aerul umed al junglei, privirea mea scrutează linia compactă de copaci care înconjoară întreaga bază de aici de pe Amazon.

Şi din nou, mă minunez de fecunditatea pădurii.

Care face ca totul să crească atât de repede, veşnic verde şi plin de viaţă, atâta bogăţie.

Mă corectez...

Până nu am venit aici, în pădurea asta, nu am cunoscut moartea.

Pe pistă, lângă avion, generalul îşi ia la revedere:

— Data viitoare, data viitoare când veniţi în Brazilia, să nu uitaţi că avem plaje minunate. Rămâneţi pe o plajă.

— Sigur, zice Sandy. Plaje. Data viitoare, doar pe plajă. Mulţumim.

— Încă ceva mai vreau să vă întreb. Ultimii oameni pe care i-aţi văzut, când s-a întâmplat ce s-a întâmplat, au fost Victor şi Uliseo, absolut sigur?

— Ultimii şi singurii, spune Sandy.

— După asta, pe nimeni, adaug eu. Până când ne-au luat cu elicopterul.

În vreme ce generalul rumegă chestia asta fără grabă, privirea mea rătăceşte dincolo de linia bazei, de-a lungul copacilor. Zăresc o tabără de colonişti ridicată lângă liziera pădurii. De la distanţa asta nu pot fi absolut sigură, dar oamenii care se mişcă pe lângă tabără ar putea fi, după părerea mea indieni.

Sau poate că mintea-mijoacă feste, iarăşi...

— În cazul ăsta, zice generalul, asiguraţi-vă că eu sunt ultima persoană pe care o vedeţi în Amazonia. Îmi pare foarte rău pentru soţul dumneavoastră, doamnă

Farnoky, şi o să-mi lipsească dr. Hayes. Dar vă rog, nu vă mai duceţi în astfel de locuri altă dată. Locuri ca astea nu sunt pentru oameni ca dumneavoastră.

— Nu vă faceţi griji, spune Sandy. N-o să ne mai ducem.

— Păi, atunci, călătorie plăcută. Luaţi-vă la revedere de la Amazonia pentru totdeauna.

— Da, pentru totdeauna sunt ultimele cuvinte pe care i le spun generalului da Santos.

Şi, câteva minute mai târziu, avionul e sus.

12

Călătoria spre casă e surprinzător de simplă…

…dar deloc plăcută.

În drumul spre Belem, Nan stă lângă mine, fără să spună o vorbă, rezemându-şi capul de umărul meu în cea mai mare parte a zborului. Cu bandajul uriaş pe ochi arată ca un erou de război care se întoarce acasă.

Sandy mă strânge de mână…

Te-am iubit înainte şi încă te iubesc…

Ne privim în ochi, şi ne vedem lacrimile…

…şi ne copleşeşte un sentiment amestecat de tristeţe şi bucurie la gândul că scăpăm.

— Îmi pare foarte rău, zice.

Şi eu spun în gând: *„Nu, nu face asta. Te rog, nu te uita aşa la mine, nu, nu te mai uita aşa niciodată…”*

— Înţeleg, Sandy.

Şi când spun asta, o fac cu acel glas monoton care mă înspăimântă atâta acum, vorba lipsită de viaţă a unui copil care recită un pasaj învăţat pe dinafară. Din nou, ocolim cu menajamente povestea adevărată, ne prefacem. Continuăm şi vorbim despre mama mea, despre Minnetonka, şi despre când o să mă duc acolo.

Dar în cele din urmă mă opresc cu totul din vorbit, ca şi cum, în gândurile mele, am plecat deja.

Căci, ce altceva mai pot să spun…

Dacă spun ce gândesc de fapt, o să plâng din nou.

Destul de repede, avionul începe să coboare, pentru a ateriza în Belem.

13

Următoarea etapă este până în Statele Unite…

…la Miami.

Încerc să dorm, dar nu pot. În schimb vorbesc cu Nan.

A spus atât de puţine şi acum murmură:

— Dumnezeule, *cât* timp am fost căsătoriţi… Şi nu ştiu dacă întrebarea e pentru mine sau pentru ea însăşi.

…mâine e ziua mea, zice. Treizeci de ani. Deci, atât am fost căsătoriţi, aproape patru ani. Urma să sărbătorim acolo. Marea aniversare. Jules plănuise ceva grozav…

Nu ştiu ce să spun…

Motoarele zbârnâie monoton, neîncetat.

— Cui îi mai *pasă* câţi ani am? Mă simt de parcă aş avea o sută.

— Unde te-ai născut?, întreb fără un motiv anume.

— Katonah. Westchester. Înainte să devină suburbie, când încă era ţinutul cailor…

Şi pe faţă şi în ochi i se aşterne aceeaşi privire jumătate înţelegătoare, jumătate confuză.

— … nu pot să mă întorc acolo. Nici măcar nu vreau să văd Manhattan-ul… nu singură, nu mai pot… Nu ştiu unde o să locuiesc, poate… îmi înşiră vreo şase soluţii, după care alunecă într-o turuială aproape incoerentă despre ce-o să facă ea tot restul vieţii, apoi spune din nou: Doamne…

Dar nu e decât o şoaptă şi tot restul vieţii ei rămâne undeva în aer.

De-aş putea să-i spun cuvinte liniştitoare acum – nu pot, dar dacă aş putea – ce i-aş spune exact? Că Jules a fost un om extraordinar, un spirit mare, un om de afaceri exemplar, un filantrop?

Aş regreta pe loc fiecare vorbă. Elogiile sunt blestemate.

Aşa încât, ce-ar fi să zic, „Am *făcut tot ce-am putut, n-am vrut să facem rău”.*

Cuvintele ne-ar sufoca.

Aşa că, poate în loc de: „Ai dat dovadă de atâta curaj Nan, încât eşti cu siguranţă destul de vitează să-ţi refaci viaţa, o viaţă plăcută pentru deceniile care vin, indiferent care-ar fi situaţia”. I-aş spune cum aş ajuta-o eu – *atât* Sandy, cât şi eu – cum i-am fi alături (n-am face-o? n-o s-o facem?. I-aş mărturisi propria mea dorinţă de acum încolo pentru o viaţă obişnuită, nici mai mult nici mai puţin decât genul de viaţă pe care ea (în sfârşit, în momentul ăsta) şi majoritatea oamenilor şi-o doresc, i-aş spune cât de mult o iubim, şi că nu era vinovată pentru nimic.

Dar cum o s-o rog să mă ierte, într-o bună zi, pentru că nu i-am spus nimic din toate astea, pentru că n-am fost în stare să rostesc niciun cuvânt...

Aşa că se aşază tăcerea între noi, o tăcere care nu e nici familiară, nici salvatoare.

Suntem încă în viaţă, dar renunţăm la tentativa de a vorbi, nu mai încercăm să atingem ce e de acum intangibil. Glasurile noastre nu se mai chinuie, acoperite de bâzâitul aerului condiţionat.

Dar în cealaltă ureche, Sandy se străduieşte să continue:

— O să ne ajute prietenii, Ellen. Iar Nan se poate bizui pe noi, se poate bizui pe o mulţime de oameni. O să facem psihoterapie, Ellen…

— Te rog, nu acum. Nu mai vreau… te rog, zic.

Aşa că stă acolo, cu faţa lipită de geam, dând din cap către cerul nopţii.

— Şi eu?

— Da, o să încerc psihoterapia. Dar n-am mari speranţe.

La urma urmelor, cât de oneşti ne putem permite să fim?

Acum avem o poveste credibilă care te îngheaţă: până acum a ţinut la toată lumea. Şi cu cât devine mai puternică, cu atât mai mult devenim noi prizonierii ei.

Aşa încât asta tot încerc să-mi spun, ignorând posibilitatea ca, tot minţind, furia să nu dispară niciodată.

Nan a luat medicamente şi s-a cufundat în somn.

Dumnezeu mi-e martor, merită asta.

14

Sala de aşteptare de la clasa întâi, pe aeroportul din Miami…

Sorbim pe îndelete din paharele cu vin alb.

Avioanele, aeroporturile pe care le străbatem, toate sunt versiuni ale unui mic iad. După lumina orbitoare a soarelui din Brazilia şi întinderea imensă şi întunecată a Atlanticului, la Miami noaptea străluceşte, iar aerul îngheţat din sala de aşteptare e răcoarea uscată a luxului.

Nu e însă o prea mare uşurare faptul că aproape am ajuns acasă.

Sandy vorbeşte – fără întrerupere, aşa mi se pare – încercând să ne liniştească, să ne redea încrederea.

— *Psihoterapia poate foarte utilă… întoarcerea la muncă… la viaţă…*

Dar cuvintele lui rămân la fel de departe de mine ca şi zumzetul puternic în diferite limbi care ne învăluie în aeroporturi, iar vocea la fel de îndepărtată ca zgomotul avioanelor care trec pe deasupra.

Empatia şi compasiunea au şi ele limite: Nan şi cu mine nu ne mai spunem nicio vorbă. Mă tem că ea, spre deosebire de mine, o să fie prea înţeleaptă ca să poarte toată povara tragediei de la o aniversare la alta.

Mă gândesc că şi acum, când suntem în ultima etapă a călătoriei spre casă, încep să văd pe chipul ei, cu fiecare milă care ne apropie de New York, cum conştiinţa de sine, mai familiară, ia locul frământării, cum îi revine formidabila tărie de caracter, şi mesajul…

Remuşcări că ai ucis? Pentru salvarea cel puţin a vieţilor noastre? Nu, nu e vorba de remuşcări aici…

Poate, când ne întoarcem, o să trecem drept eroi în ochii unora. Poate că, într-un fel, suntem cu toţii, morţii şi

viii, într-adevăr eroi.

Dar în momentul ăsta eu nu mă văd aşa. Mă simt ca şi cum aş fi lăsat jumătate din mine acolo în junglă. Ca şi cum mi-ar fi fost extirpată o parte din creier, ruptă pe veci de vechiul meu eu, şi de-acum, sângerez lent până mor.

Întotdeauna o să fiu în stare să ating copacul…

O să recunosc fiecare scobitură şi protuberanţă şi scoarţa pe care am mângâiat-o în acea noapte şi pe care, spre oroarea mea, am senzaţia că nu o să încetez niciodată s-o îmbrăţişez, iar şi iar.

Pădurea care a ars o să trăiască cu siguranţă în continuare în inima mea, pentru că acum îmi dezvolt propria mea pădure şi hrănesc fluviul care o străbate, o regiune ascunsă numai a mea, jungla veşnic verde, întunecoasă şi interzisă, fluviul nesfârşit, ceva personal, dar neasemuit cu nimic altceva din viaţa mea…

…o barieră stranie împotriva unui şi mai straniu faliment, ceva numai şi numai al meu.

Se spune că pădurea amazoniană reprezintă plămânii planetei? Că purifică aerul?

Dar respiraţia pădurii mele nu e nici pe departe binefăcătoare.

Nu…

…atmosfera ciudată pe care o respir acum este otrăvită, ameninţând să pătrundă în fiecare colţişor al vieţii mele.

Un gaz otrăvitor.

O toxină.

O infecţie împotriva căreia nu o să reuşesc poate niciodată să devin imună.

O teamă brusc şi pe vecie toată doar a mea…

…şi asta poate fi tot ce-aş mai putea spera să am de-acum înainte.

ARS, al treilea roman thriller al lui Richard Hilary Weber, relatează istoria unui grup de newyorkezi ce şi-au dorit o vacanţă „iniţiatică" departe de oboseala citadină.

Întâmplarea se petrece în jungla amazoniană. Ceea ce se voia a fi experienţa vieţii lor, avea să se transforme, însă, într-un coşmar îngrozitor.

Jungla devine dintr-odată locul ce avea să le schimbe acestora definitiv existenţa: crimele, violul, incendiul sunt elementele unor amintiri copleşitoare, personale – o istorie ce va muri doar când ei vor înceta să mai existe.

Richard Hilary Weber a crescut în Park Slope, Brooklyn, oraşul New York.

A absolvit Facultatea de Drept din Columbia. Actualmente este rezident în Elveţia şi Provence (Franţa).

A lucrat ca director de creaţie la o agenţie de publicitate, dar şi ca scriitor şi producător de filme documentare.

Pe durata filmărilor pe fluviul Amazon, în 1990, i-a venit pentru prima dată ideea legată de *BURN (ARS)*.

În Elveţia, Weber a realizat un program lunar de recenzie de carte pentru postul de radio *Bookmark*.

A mai publicat romanele:

- *Homeland*
  (Patria), 2004
- *Miss Gazillions*
  (Doamna Gazillions), 2005

ISBN 978-973-21-0902-1
9789732109021
edituraminerva.ro